உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரமஸ்ரீ - உ - வே - சாமிநாதஐயர்

அவர்கட்கு.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

[illegible]

[illegible]

KALAVATI

AN ORIGINAL TAMIL DRAMA

BY

V. G. SURIYANARAYANA SASTRI, B. A.

Head Tamil Pandit, Madras Christian College.

WITH AN INTRODUCTION BY

T. RAMAKRISHNA PILLAI, B. A.

Fellow of the Madras University,

Fellow of the Royal Historical Society, Lon.

MADRAS:

KALA RATNAKARAM PRESS.

1898.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலாவதி.

ஒருபுதியதமிழ்நாடகம்.

இது

சென்னைக்கிறித்தவகலாசாலைத்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார், பி. ஏ.

இயற்றியது.

சென்னை:

கலாரத்நாகா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

To

His Highness

THE RAJAH BHASKARA SÊTUPATI

OF RAMNAD

PATRON OF TAMIL LITERATURE

THIS DRAMA

IS DEDICATED

WITH KIND PERMISSION

AS A SMALL TOKEN OF RESPECT AND ESTEEM

By the Author.

உரிமையுரை.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியமுடுகுவிருத்தம்.

சீர்க்கள வங்கமெ லாமணி யார்ந்தவள்
செய்ய தமிழ்ப்பல பாடலினுள்
பார்க்க வசீகர நாடக மாளினி
பாவைய ரேத்து கலாவதியாம்
யார்க்கு மினிப்புறு வாசகி யைக்கர
மீர்த்திவண் வாசகி யென்றழையாய்
பார்க்கர சேகுண வானென வேமினிர்
பாற்கர சேது பதித்துரையே.

INTRODUCTION.

I HAVE been asked by the author of this interesting Tamil Drama to write an introduction, and I do so with pleasure, because, at the present time, there is a dearth of really good books, which combine in them all that is good in the literature of the West as well as of the East. I remember a most interesting incident, connected with the visit of a European gentleman to the late Rajah Sir T. Madhava Rao, when the latter, on taking leave of his European guest, at his garden gate, pointed out to him with pleasure a tree which was covered over with a creeper in full blossoms. "There," said the Rajah Sir T. Madhava Rao, "is a good illustration of the present union of the East with the West. The solid tree standing there represents English suzerainty, while the creeper entwined around it with rich blossoms is India enriching and beautifying England." So, it appears to me that a Tamil literature, which combines in it all that is best and purest in the literature of the West and in the ancient literature of the East will, in the words of the poet, be "A thing of beauty and a joy for ever." And who is it that should produce such a literature? It is of course the best products of our University, our graduates, who should undertake this work. And though, at the beginning, we could not hope to have anything in the way of perfection, still every true lover of India should be

proud and feel sincere pleasure when a graduate of the University takes upon himself the task of producing a work of this kind. I feel very strongly that the graduates of our University, as soon as they settle themselves in life, do not continue their studies, much less cultivate the literature of their own country and devote their time in reading our ancient classics, which are a rich storehouse of information regarding the manners, the customs, the feelings and the modes of thinking of our Indian forefathers. I have no doubt that many graduates have a greater desire to distinguish themselves in the field of English literature, by producing books in that language, because it brings them greater glory and greater honor and perhaps higher emoluments. But with regard to books of this kind, the readers are very few and an intelligent appreciative reading public has yet to be formed. And it is graduates like Mr. V. G. Suryanarayana Shastriar that we should look to for this very necessary and desirable result.

With regard to the book itself, I have gone through the book, and it is my honest conviction that the author has done his work very well. The matter and the form leave nothing to be desired. The plot of the story is well conceived and it can very safely be placed in the hands of Hindu men and women to admire the truthfulness, the valour of its hero and his determination at all hazards to win his lady, even at the risk of his life, as well as the feminine virtues and the lovely innocence of the heroine. Nor should we forget here to appreciate the skill and the inimitable manner, with which our author has tried to depict the character and the virtues of that true friend of the hero of the story, *Sattyapriya*, so that we have in this drama three very

special characteristics that strike even the ordinary reader. They are (1) the manly virtues of the hero depicted in all the charm of a simple and sweet style, (2) the feminine grace and the purity of the feelings of the heroine, and (3) the qualities of a true friend. With regard to the form, the style is simple and natural and there is in it everything for the unlearned to delight in and for the learned to appreciate and value. There is a naturalness in the language and it is not rugged or forced and there is a literary flavour in almost all its passages. I have no doubt that this book will be appreciated by the public and it is my earnest desire that the Dravidian Board of Studies of the Madras University will see its way to recommending it as a Text Book for the higher Examinations of the University.

THO'TTAKKA'DU HOUSE,
Madras, 16*th March* 1898. T. RAMAKRISHNA.

சிறப்புக்கவிகள்.

கும்பகோணக் கலாசாலைத்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

பிரமஸ்ரீ - உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

சொல்லிய

நேரிசைவெண்பா.

பலாவதிகாத் தென்முகவைப் பாற்கரபூ பற்குக்
கலாவதிநூல் செய்தளித்தான் கற்றோர் - சுலாமதுரை
சூரிய நாரா யணசூரி தொன்னூறேர் [ச்
சூரியனு ராய்ந்து குறித்து.

தஞ்சைச்

சதாவதானம்

பிரமஸ்ரீ - சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

சொல்லிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்த சூரியநா ராயணமா
        னுடகத்திற் பொலிந்து தோன்ற
மன்பூத்த கலாவதியைத் தன்னொளியான்
        விளக்கியிந்த வையத் துள்ளா
ரின்பூத்த வகக்கமல மலர்த்தியது
        மிறும்பூதோ வியல்பன் றேற்கே
மின்பூத்த வன்னதும்வாய்க் குமுதமொடம்
        மரைமலர்த்தன் மிகுவி யப்பே.

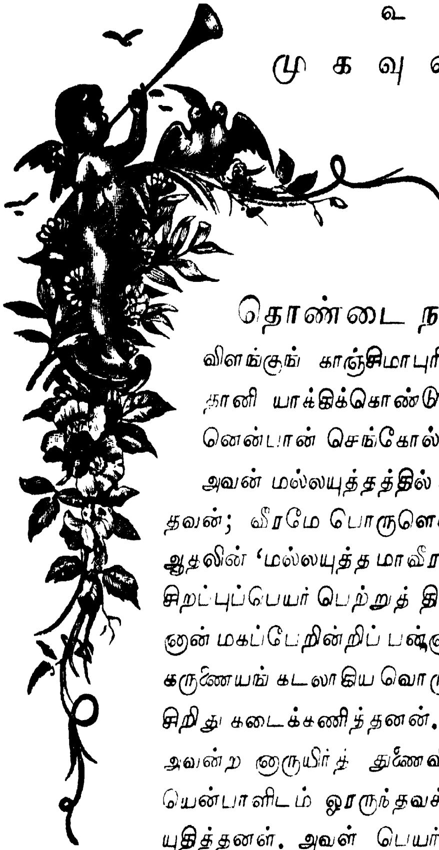
மதுரையம்பதி
மகாவித்துவானும்
இந்நூலாசிரியரது போதகாசிரியருமாகிய
மகா - ா - ா - ஸ்ரீ சு. சபாபதி முதலியாரவர்கள்
சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தோடகத்தா மரைமார்பன் சூரியநா
ராயணவேட் சுகுணன் செய்த
மாடகச்சி ரிசைபணிகள் வளருமெழிற்
கலாவதிப்பேர் வசன நீரி
னூடகத்துக் கவிமலரிற் பொருண்மணமுஞ்
சுவைத்தேனு முறப்பெற் றோங்கு
நாடகச்செந் தமிழ்த்தடத்தி னுவலிர்யாந்
திளைத்தாடி நலங்கூர் வாமே.

சென்னைத்
திருமயிலை வித்துவான்
மகா-ா-ா-ஸ்ரீ சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்
சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நலங்கிளரு மகப்பொருளின் றுறைநயமும்
புறப்பொருளி னலக்க வோங்கும்
வலங்கிளருங் கொளுநயமுஞ் சொன்னயமும்
பொருணயமும் வயங்கக் காட்டிப்
புலங்கிளரு நெறியினருட் களிப்பெய்தக்
கலாவதியைப் புனைந்து தந்தான்
றலங்கிளரு நாடகமாச் சூரியநா
ராயணச்செந் தமிழ்வல் லோனே.

முகவுரை.

தொண்டை நாட்டிற் சிறந்து விளங்குங் காஞ்சிமாபுரியைத் தன திராசதானி யாக்கிக்கொண்டு **சயதுங்கசோழ**னென்பான் செங்கோல்செலுத்திவந்தான். அவன் மல்லயுத்தத்தில் மிகப் பேர் படைத்தவன்; வீரமே பொருளெனக் கொண்டவன்; ஆதலின் 'மல்லயுத்த மாவீரசயதுங்கன்' எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றுத் திகழாநின்றான். அன்னான் மகப்பேறின்றிப் பன்னாள்வருந்தக்கண்ட கருணையங் கடலாகிய வொருமாவிற்பெருமான் சிறிது கடைக்கணித்தனன். சின்னாட்கழியலும் அவன்ற னாருயிர்த் துணைவியாய **கமலாட்சி**யென்பாளிடம் ஓரருந்தவச் செல்வக் குமாரியுதித்தனள். அவள் பெயர் **கலாவதி**; அவள் இருமுது குரவரும் அருமையினு மருமையாய்ப் பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்க்கவளர்ந்து யௌவனபருவ முற்றனள். அவள் பிறந்த நான்முதற் சோழற்குச் செல்வம் மேன்மேலும் பெருகிற்று; போனவிடமெல்லாம் புகழும், சென்றவிட மெல்லாம் வெற்றியும் பெற்றான். இவ்விராச குமாரியைக் கண்டாரனைவரும் மலர்மனை துறந்து மன்னவன் மாடம் புகுந்த திருமகள்கொல்லோ வென்று இறும்பூ தெய்திக் கொண்டாடாநிற்பார்? அவள் முகவிலாசங்கண்டார் மனக்குமுத மெல்லாம்

மாண்பொடு மலரும்; உள்ளக்கவற்சிக ளொழிந்து பேருவகை பூப்பார். அவளது பரந்தவிழிகளும் இளநகையும் மெல்லியன் மேனியுஞ் சந்தவடிவுந் துறந்தார் மனத்தையும் பிணிக்கத்தக்கன. அவளதழகிற்கேற்றவாறே அறிவும் ஒழுக்கமும் அன்புஞ் சூழ்ச்சித்திறனும் பொறையும் மானமும் அவளிடங் குடிகொண்டிருந்தன. மேலுமவள் சாதுரியசம்வாதினி, மடந்தைப்பருவத்து மாதர்சிரோமணி, பல்கலை பயின்ற பாவையர்திலகம். அவளுடன் விளையாடு மகளிர் யாவரும் அவளுவப்பன தாமும் உவப்பார், அவள் வெறுப்பன தாமும் வெறுப்பார், அவள் புன்முறுவல் பூப்பதையே யொரு பெரும்பேறெனை மதிப்பார். இத்தகைய மகளிருள் அவட்குயிர்ப் பாங்கியெனக் கருதப்படுவாரிருவர். அவர்தாம் வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையு மாவார். அவர்தமுள் வாசந்திகை யிசைவன்மையும் உலகியலறிவும் மெய்ம்மைவழி விழைவும் பொய்ம்மைவழித் தவிர்வும் தான் நியாய மென்று கருதுவனவற்றை யெடுத்துரைப்பதிற் றுணிவுமுடையாள்; மாணிக்கமாலையோ சித்திரந்தீட்டற்றிறனுந் தனக்குத் தகாதனவற்றிற் றன்றலையிடல் தவறென்ற கொள்கையு மச்சத் தன்மையு முடையாள். இத்தகைய உயிர்த் தோழியரோடு கலாவதி நாடோறும் அரண்மனையை யடுத்துளதோர் வயந்தச் சோலைக்கட் சென்று விளையாடுகிற்றாள்.

இஃதிப்படி யிருக்க. கலிங்கநாட்டரசன் றன்னை யிழித்துரைத்தானெனக் கேள்வியுற்ற சயதுங்கன் வெகுண்டு அவன்மீது வஞ்சிசூடிச் சென்று பொருது வென்று கலிங்கத்தை யெரியூட்டி நின்றான். நின்றவன் காஞ்சிமாநகர் வருமுன் கமலாட்சியம்மை யுயிர் துறந்தனள். இது செவிசாத்திய சோழன் றுக்க சாகரத்தின்மூழ்கி வருந்துவானாயினன், உண்ணான், உறங்கான், உயிர்ப்பான் நெடிது, வியர்ப்பான் கடிது. இவற்றை யெல்லாங் கண்ணுற்றபிறர் அவனை யாற்றுவிக்கக் கருதிப் பல்விதவிநோத கதைகள் படித்தும் நாடக நடித்தும் மன்னவன் மனத்தைச் சிறிது மறக்குமாறு செய்வார். இத்தன்மைய காட்சிகளைக் கண்ணுறும் போதே சிற்சில வேளைகளிற் சோழர்பிரான் றன்

லை யறியாது தன்மனத்தினிற் பழையநினைவு வரவே மலமலவென்று தன் விழிமுளரிகளினின்றும் வெண்முத்துதிர்ப்பான். இதுவன்றோ மனைவியை யிழந்தாரியல்பு !

இங்ஙன மிருந்துவருநாளில் அரசனுக்கு உறவினனும், பேராசைகொண்ட புல்லறிவாளனும், காமமெனு மந்தரத்தே தாவிக் கீழ்வீழ்ந்த கயவனும், இழிதொழிலாளனும், சனங்களாற் பொருட்செல்வம் பற்றிப் பிரபுக்கள் குழாத்து ளொருவனென வெண்ணப்படினும், துணைபற்றிக்கொலைவினையர்கூட்டத்தலைவனெனற்பாலனுமாகிய சுகசீர னென்பான் அரசனை மகிழ்விக்கவுன்னித் தான் வைத்துக்கொண்டிருந்த **மநோமோகினி** யென்னும் ஆடலும் பாடலும் அழகுஞ் சான்ற வொருகணிகையை யலங்கரித்து அரசன்முன் நடிக்குமாறேவினன். சுகசீரனுன்னியவாறே அதுமன்னனை மகிழ்வித்தது. அந்தோ ! அஃது அம்மட்டில் நின்றுவிட்டதோ? தேள் கொட்டிற்றென மருந்து தேடுழிப் பாம்பு கடித்த தன்மைபோல அரசன் மனத்தையும் வசீகரித்தது. இஃதுணர்ந்த அந்நடனமாது தனது செய்தொழினலங்காட்டி அரசனதுள்ளந் திறைகொள்ளத் துணிந்து தன் விழிவேலா லவன் மார்பம்போழ்ந்து தன் நல்வரிக்கோலம் நன்னர்விளங்க மந்தநகையால் அவன்மனத்தினை யுருக்கி மானெனத் துள்ளி மின்னெனத்துவண்டு மேகலை நெகிழ்த்துப் பிடியென நடந்து தனது மழலைச் சொற்களாற் கிள்ளையெனப்பேசிக் குயிலென வாய்திறந்து கலாபம் விரித்தாடு மயிலெனத் தன்பாவாடை விரித்தாடிக் கறங்கெனச் சுழன்று தரையினிற் படிந்து வணங்குநள்போலத் தலைக்கோலங் காட்டித் தளிர்நலங் கவற்றுந் தாள்களை யெடுத்தும் விடுத்தும் மடித்தும் நடித்துச் சதிநயந் தெரித்து நடநவிகற்பங்காட்டி இயத்துடனொன்றி யின்னிசைபாடிப் புள்ளொலி யெழுப்பிப் பல்வகைக் கானசாலமுஞ் செய்து, எவரையுங் கவனியாள் போன்று உலாவி விளையாடாநின்றாள். அவள் ஆட்டங்கண்டார் யாவர்க்கும் அம்மண்டபமுழுது மவளாகவே காணப்பட்டது. இவ்வாறு மண்டப நிறைந்து நாட்டியமாடிய நங்கையைச் சோழர் பெருமான்

உடனே கைப்பிடித்துக்கொண்டு போயினன். ஓ! நாட்டியங் காணூந் தீங்கு மிஃதன்றோ?

இது கண்ட மன்னவன்மந்திரி **மேதாநிதியார்** அரசற்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துவான் முயன்றனர். அரசன் மனக் குகையினுட் காமமெனுங் கரியமில்வாயு மிக்கிருத்தலிற் கொளுத்தக் கொளுத்த அச்சுடரவிந்துகொண்டே வந்தது. ஆயினுமவர் மன்னனை யவன்போக்கின்படியே முழுதும் விட்டுவிடாது நயம்படப் பேசியும் இடித்துக் கூறியும் பாங்குறமொழிந்துந் தீங்கினைக் காட்டியும் இடமொடுத் தியம்பியும் மதக்களிறு நடாத்தும் மாவுத்தன்போன்று மிகக்கவலையோடும் வேந்தனை நல்வழிப்படுத்தலே யொரு பெருங்கருத்தாக்கொண்டு அரயன் மனக் குகையினிற் சில்புழைசெய்து பச்சாத்தாபமெனும் பிராண வாயுவைச் சிறிது சிறிதா யுட்புகுத்தினர். மன்னனோ மனோமோகினிபா லடங்காத பெருமோகங் கொண்டவனாயினும், மந்திரியார் சொல்லிற்கு மாறுகூறவேனுஞ் செய்யவேனும் விரும்பிலன், இராச தந்திரங்களி னெல்லாம் அவள்மொழிகேளாது அமைச்சர் விரும்பியாங்கே செய்துவந்தனன். ஆ! இஃதென்னை யதிசயம்! நல்லபுத்தி சொல்லச் சொல்லப் புல்லறிவாளனும் நல்லறிவாளனா மென்னுந் தொன்மொழி யியல்பென் சொல்லோ?

இவ்வாறு இராச காரியங்களிலெல்லாம் மந்திரியார் மதியின் வண்ணம் நடக்கும் மன்னவன் அரண்மனையைச்சேர்ந்த காரியங்களி லெல்லாம் மனோமோகினியை யதிகாரி யாக்கினன். ஐயகோ! அதுபற்றித் தாயற்ற தனிநிலையாற் றளருந் தையல் கலாவதிக்கு விளைந்த சோகத்திற்கோ அளவில்லை. மன்னனும் மகளைக்கவனியாது விட்டனன். மனோமோகினியோ தான் பட்ட மகிஷியாக முயன்றனள்; தன்னையரசனது காமக்கணிகையாக மதியாது காதலியாக மதித்துக் கொண்டு அரசனே டிடித் தன்னை யவனுயிர்க் காதலியென்று கூறுதலை விரும்பினள்; கலாவதியைத் தன்னினு முயர்ந்தாளென் றெண்ணாது தன்னினுந் தாழ்ந்தாளென் றெண்ணி அவளை யேவல்கொளவும்புக்கனள்.

புக்குமென்? கலாவதி யவளை யெப்பொழுதுந் தனது விளையாட்டுக்கருவிகளு ளொன்றென மதித்தனளேயன்றி வேறன்று. அற்பர்களேதோ அதிட்டவசத்தா லதிகார மெய்தினும் விற்பனச்செல்வரா மேலோரவரைத் தந்தலைவணங்கித் தாழப்புகுவரோ?

இடையிற் சுகசரீரன் தன்னால் முதன்மையான நிலைக்கு வந்த மநோமோகினியின் மூலமாய்த் தான் கலாவதியைத் தன்றலைவியாய்க் கொள்ளுவான் முயலாநின்றான். மநோமோகினி சுகசரீனுக்குக் கடமைப்பட்டவளாயினும் தொடக்கத்தில் இதன்கண் அவள் மனப்பூர்த்தியாக முயன்றா ளல்லள். இது தெரிந்த சுகசரீரன் **சோமதத்த**னெனு மோராரண்மனைச் சேவகன் மூலமாயுங் கலாவதியைச் சந்தித்துப் பேசுமாறு முயன்றனன். இனி மந்திரி மேதாநிதியார்க்கு அறிவுநுழைய வொரு புழையுமில்லாத முழுமூடனான மகனொருவனிருந்தான். **துலாநந்தக** னென்னு மிப்பேதையுங் கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள விரும்பிச் சோழன் சமஸ்தான விதூஷகனாகிய **விகடவசந**னது ஏவலால் மநோமோகினியினது சிலதிகளு ளொருத்தியாகிய **மரகத** மென்பாளொடு சூழ்ச்சி செய்யாநின்றான்.

சோணாட்டின் செய்திக ளிவ்வாறாகப் பாண்டிநாட்டில் மதுரைமா நகரின்கண், **சுகேச**னென்னு மொரு பாண்டிய னரசு செலுத்திவந்தான். அவன் குடிகளிடத்தார்வமுங் கல்வியில் விழைவும் அரசாட்சிமுறைத் தெளிவும் போர்செய்வன்மையும் பொருளாராய்ச்சியும் பெரிது முடையான். அவன் **ஆநந்தவல்லி** யென்ற மடந்தையைக் கடிமணம்புரிந்து வெகுநாள் வரை மகப்பேறின்றிக் காலஞ்செல்லக்கண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளருளால் அவள்வயின் வலம்புரியீன்ற வெண்முத்தென வோராண்மகவைப் பெற்றனன். அவன் **சிதாநந்த**னெனு நாமம்பெற்று அறிவுடையோர் செய்த வறம்போலவும் பாத்திரமறிந்தீந்த கொடைபோலவும் விண்ணகத்து விளங்கு கலைமதி போலவும் வளராநின்றான். நூலினை நவிலுந்தோறும் புதிது புதிதாக நயந்தோன்றுமாபோல் நாடோறு மவனிடத்துப் புதிது

புதிதாக வனப்புந்தோன்றிற்று. "நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்ற முனிவர் வாக்கினை முனிந்து அவ்விருவரும் இனி நாம் அப்படிப் பிரிந்திராம லொன்றியிருந்து அவர்தங் கூற்றினைப் பொய்ப்படுத்தல் வேண்டுமென்று தமக்குள்ளே சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு வந்து கூடியிருக்கின்றதுபோலு மவனிடஞ் செல்வமுங் கல்வியுஞ் சேர்ந்துள தன்மை! அவன் கலைபயில் கழகத்துப் பாவலர்குழாத்து வலம்புரி யாயிரஞ் சூழ்ந்த சலஞ்சலமென விளங்குகிறபான். அன்புட னருளு மின்புட னெழிலு மவனையே யாகரமாக்கொண்டுறையாநின்றன. அவன் வீரமே யுருவெனவிளங்கு மேதகையோன், அறிவேயின்பமென்றறைதருமண்ணல். ஆகவே யவன் றக்க பிராயமுற்றவுடனே தந்தையாரிடஞ் சென்று தேச சஞ்சாரஞ்செய்து வருமாறு விடைகேட்டனன். அரசன்மகன் மீது வைத்துள பரிவினாலும், தேசசஞ்சாரஞ் செய்தற்கண் டீங்கு பலவிளையுமென்ற கருத்தினாலும், தானும் வயோதிக பருவமெய்திய தன்மையினாலும், சோழன் பாண்டிநாட்டைக் கைக்கோடற் கெப்பொழுது சமயம் வாய்க்குமென்று உறுமீன் வரவினை யெதிர்பார்க்குங் கொக்குப்போன்று காத்திருக்கு மியல்பினாலும், தன்மகற்கு விடைகொடாது தாழ்த்தனன். தாழ்த்துமென்? மகன் றந்தையார் விடைகொடாமையாற் பெரிது மேக்கங்கொண்டு தூக்கமற்று ஊக்கமழிந்து மனவாட்டமெய்துவா னாயினன். அதுகண்ட வழுதியர்பெருமான் றனது ஒழுக்கந் தவறா வுத்தம வமைச்சனாகிய **சந்மதி**யை விளித்து அவனுட னாலோசித்து முடிவிற் சிதாநந்தன் **சத்தியப்பிரிய**னாகிய தனது கற்றறிபாங்கனோடு சோணாடுதவிர மற்றையநாடுகட்குச் சென்று அவையிற்றையெல்லாங் கண்ணுற்ற பின்னர்க் கடிதினிற் றிரும்பிவரல்வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிவிடுத்தனன்.

விடைபெற்ற விருவரும் இன்ன நாட்டிற்கு முதற்கட்போதல் வேண்டுமென்று குறிக்கொளாது விரைந்து புறப்பட்டு ஒன்றையுங் கருதாது சென்றமையின் அரைத்திங்களுள் எந்

தடைந்தனர் அருநகர்க்காஞ்சி. காஞ்சியோ விலக்குநாட்டுளது. அதுகண்ட பார்ப்பனப் பாங்கன் றவிர்வழிப் போந்தமையை யெடுத்துக் காட்டியுஞ் சுத்தவீர சிதாநந்தன் றிரும்பி வேற்று நாட்டிற்கேக விரும்பிலன். தந்தையா ராணையைக்கடந்து நாமே வந்திலம், அவர்தம் ஆணை வழியொழுகிய நம்மை யிவ்வாறுய்த்தவன் இறைவனே யென்றவ் விருவருந் தேறி யந்நகரினுட்புகுந்து அதனை யடுத்துளதோர் வயந்தச் சோலைக்கணுற்றனர். அப்பொழுது ஆண்டுக்கலாவதி வாசந்திகை மாணிக்கமாலைகளோடு போந்து தன்னுடைய நிலையையுந் தன்றந்தையார் நிலையையுங்குறித்து விசனப்பட்டுக்கொண் டிருந்தனள். தோழிய ரிருவரு மவளை யெவ்விதமாயினும் ஆற்றுவித்தலே தகுதியென்ற கருத்தினராய் இன்புடன் பேசியும் அன்புடன் பாடியு மிருந்தனர். சோலைக்கணுற்ற சிதாநந்த சத்தியப்பிரியர்க ளிருவரும் இம்மாதரா ரிருக்கும் நிலையினையுணர்ந்து மரங்களினிடை மறைந்துநின்று இவர்கள் பேச்சினைக் கேட்டனர். சிதாநந்தன்மட்டுங் கலாவதியைக்கண்ட வக்கணமே யவள்மீது காதல்கொண்டு தனதுள்ளம் பறிகொடுத்தனன். இஃதிப்படியிருக்க. மாணிக்கமாலை யென்பாள் தான் முன்னரோ யெழுதி வைத்துள பல்வகைப்படங்களையுங் கலாவதி பார்த்துக் களிக்குமாறு அவள் கையின்க ணிட்டனள். அவற்றைப்பெற்ற கலாவதி யொவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக் கழித்துக் கடையி லொன்றைமட்டுங் கரத்தி லேந்திக்கொண்டு வெகுநேர மதனையுற்று நோக்கினள், மலரவிழித்தனள், புன்முறுவல் பூத்தனள், நெட்டுயிர்ப்பு வீங்கினள், உடல் புளகித்தனள், உடனே படத்தை மூடினள், மீட்டும் பார்த்தனள், மீட்டும் மூடினள், நுதலினிற் குறுவியர் வியர்த்தனள். இவையெல்லாம் மனத்தினிற் கரவினிற் கொண்ட காதலை வெளிப்படுக்குங் குறிகள்போலும்! இத்தகைய அவத்தைகளடைந்த கலாவதி தன்றோழிகளிடத் திவனைப் பற்றி யாய்வாளாயினள். அங்ஙன மாய்ந்தபின்னர்த் தன்னுள்ளங் கவர்ந்த தலைவன் றன்காதற்குரியவனே யெனக் கேட்டு ஆநந்தவாரியிற் றிளைத்தாடும் பிடியாயினள். ஆயினு மவன் புலைகயரசன் குமாரனெனக்கேட்டு மனம் புழுங்கினள்.

இதுகாறுங் கலாவதியி னெவ்வோ ரவத்தையினையு முற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த சிதாநந்தனே காதலெனும் பித்தேறி மதக்களிறாகிக் கலாவதிப் பிடியுடன் விளையாட விரும்பினனாயி னும் அறிவெனும் பாகனெதிரேதோன்ற ஒழுக்கமெனுந் தளையிற் பட்டுத் தலைதாழ்ந்தனன். சிறிது நேரத்திற்செல்லாய் கலாவதி யரண்மனைக் கேகினள். ஏகுழித் தான் மாணிக்கமாலையினிடங் கொடுத்துவிட்டதுங் தான் காதல்கோடற்குக் கருவியா யிருந் ததுமாகிய அப்படம் நழுவிக் கீழேவீழ்ந்துவிட்டது. சத்தியப் பிரிய னெவ்வளவு கழறியுங் கேளாத சிதாநந்தன் அவளிருந் துழித் தானு மெய்தி யிருந்தனன். அதனுட னமையாது அவள் சென்றுழியே தானுஞ் செல்ல விழைந்து போகும்போது கீழே வீழ்ந்திருந்த சித்திரத்தை யெடுத்துப் பார்த்தலும் அது தன் படமாகவே யிருந்தது. உடனே சிதாநந்தன் 'களிப்பெனுங் கரையிலாக் கடலுளாழ்ந்தனன்'; அதன்பின் அவளடிச் சுவடுக ளைத் தனகரங்களாற் றொட்டுக் கண்களி லொற்றியொற்றிக் காமுற்றுக் கருத்தழிந்தனன். இனி யென்செய்வது? தேசசஞ் சாரம் பாசசஞ்சாரமாயிற்று.

ஆகவே சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சோழன்மந்திரி மேதாநிதியாரிடஞ்சென்று தாங்களிருவரும் பாண்டிநாட்டி னின்றும் நாடுகாட்சியின் பொருட்டுப் போந்துள போர்வீரர்க ளென்று கூறி அவர்தங் கிருகத்திலேயே விடுதியிடம் பெற்ற னர். ஆனு லிந்நாட்டிலோ பாண்டிநாட்டா ரெவரும் அரசன் அநுமதியின்றி வருதல் கூடாது. அப்படி யரசன் அநுமதி பெறாது வந்தார்களெல்லாம் அரசனோடு மற்போர் புரியவே வேண்டும். அவர்கள் அதன்கண் வெற்றியுற்றாற் பரிசும் தோ லைவுற்றாற் சிகையிழவும் பெறுவார்கள். இவ்வாறாகவும் மேதா நிதியார் அவ்விருவர்க்கும் விடுதியிடந் தம்மகத்தேயே கொடுத் து அரசனிட மிதைப்பற்றி வெளியிடாது அவர்தமைப் புரப்ப தாகவும் வாக்களித்தனர். இத்துணையு மவர்பால் அவ்விருவ ரும் பெற்றதன் காரணம் யாவைகொல்? அவர்தம் அறிவுமொ ழுக்கமும் பணிவுமே யல்லவோ? இவையற்றார் நவையுற்றார்.

இதற்கிடையிற் சிதாநந்த சத்தியப்பிரியர்க ளிருவருங் காஞ்சிமாநகர் குறுகுமுன், சோழன் ஒரு பெரிய சபைகூட்டித் தன்மகள் கலாவதியின் விவாகத்தைக்குறித்து ஆலோசிப்புழி யவர்கள் யாவரும் ஒருசேரப் பாண்டியன் மகனுக்கே மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தனர். அதற்கரசனு மிணங்கினன். இது கேட்ட மநோமோகினியோ மன்னவனோடு பிணங்கிக் கலாவதியினது கல்யாண விஷயத்தைக்குறித்துத் தான் அவளிடம் பேசிக்கொள்ளுதற்கு விடைபெற்றுக் கொண்டனள். கொண்டபின்னர் மநோமோகினி கலாவதியை யழைத்து அவடன் மணவினையைக்குறித்து அவளையே யுசாவவுந் தலைப்பட்டனள். பட்டுமென்? கலாவதி யொன்றற்கு மிணங்கிப் பேசாது மநோமோகினியையுஞ் சுகசரீரனையும் பழித்துரைத்தனளேயன்றி அவர்தந் தீச்செயல்களையுங் குயுக்திகளையுந் துராசைகளையும்பற்றி யிழிவுபட மொழிந்து வெளிப்போந்தனள். சுகசரீரன் விடயத்தி லிதுகாறும் அரைமனத்துடன் முயன்ற மநோமோகினி யிப்போதுதான் முழுமனத்துடனும் முயலுதற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டாள். அம்மம்ம! கலாவதியின் பக்கலிருந்து அவட்குக் குற்றேவல்செய்து அவடன் மலர்த்தாள் வருடற்கு முரியளல்லாதாள் அவளையதட்டி யதிகாரங்காட்டி வெருட்டாநின்றாள்! அச்சோ! இதனினும் மிகக் கொடிய நிலையுமுண்டுகொல்? மன்னனோ இதைப்பற்றி மநோமோகினியினிடமொன்றும் வினவாது கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொண்டனன்.

இனி மந்திரியார் வீட்டின்கண் விடுதியிடம்பெற்ற சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் அற்றையிரவு மாடத்தும்பர் நிலாமுற்றத்து உலாவிக்கொண் டிருக்குங்கால் விகடவசனனாற் றூண்டப்பட்ட குலாந்தகன் மரகதத்தை யழைத்துக்கொண்டு அவ்விடம்வந்து அவட்கொரு மோதிரம் வெகுமதிகொடுத்து அவள் தான் மறுநாண் மாலைக் கலாவதியைத் தனியாய்ச் சந்திக்குமாறு அவளை வயந்தச்சோலையிற் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்தருகே கொண்டு சேர்த்தல் வேண்டுமென்று ஒருறுதி யேற்

படுத்திக் கொண்டனன். இவ்வாறிவர்கள் பேசியவற்றை யெல்லாங் கரந்துநின்று செவிசாத்திய வழுதிமகன் கோபங்கொண்டனனேனுந் தன்னன்பன் சத்தியப்பிரியனாற் றெருட்டப்பட்டு மற்றை நாண்மாலை வயந்தச்சோலைசென்று கலாவதியைப் பாதுகாத்தல் கடைப்பிடித்துக் குலாந்தகனை யொன்றுஞ் செய்யாது விடுத்தனன். அதன்பின் அன்றிரவுமுழுதுந் துயில்கொள்ளாத சிதாநந்தன் கலாவதியை நினைந்துகொண்டும் அவள்மீது பாடல்பாடிக்கொண்டுஞ் சந்திரோபாலம்பநஞ் செய்துகொண்டும் பொழுது போக்கினன்.

பிற்றைஞான்று மாலைப்போழ்தினிற் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் 'வயந்தச் சோலைக்கட் சம்பங்கிக்கொடி மண்டப முற்றுழி, அவர்கட்குமுன்னே யாண்டு முதனாளிரவு மரகதங் கூறியாங்கு கலாவதியின் வரவினை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு போந்துள குலாந்தகனைக் கண்ணுற்றனர். உடனே குலாந்தகனவர்களிடஞ்சென்று தன்னைத் தன்றந்தையார் தேடிக்கொண்டு வருமாறு அவர்களை விடுத்தனரோ வென்றயிர்த்து அவர்களையே வினவினன். அவர்கள் தனக்கெதிர்மறை விடைகொடுத்தலுங் குலாந்தகன் அவ்விருவர்களையுஞ் சோலையைவிட்டகலுமாறு அதிகாரத்தொடும் ஏவினன். ஏவியுமவர்கள் போகாமைகண்டு தன்பேதைமையினாற் றானே குறித்தவிடம்விட் டகன்றனன். அங்ஙனமகன்ற குலாந்தகனாற் கலாவதிக்கு வழியிலொன்று முறுவண்ணம் பார்த்துக்கொள்வான் சத்தியப்பிரியன் விடைபெற்றுச் சென்றனன். சென்றபின் கலாவதியின் வரவினை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டே சிதாநந்த னுலாவிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் பாடல்களை மணலிலெழுதிக்கொண்டுமிருந்தனன். கலாவதி யின்னும் வந்திலள். சிதாநந்தனுக்கோ முதனாளிரவி லுறங்காமைபற்றி யுறக்கம் வரத் தலைப்பட்டது. அம்ம! அவனென்செய்வான்! எழுந்தனன், உலாவினன், இருந்தனன், மணலினிற்சாய்ந்தனன், மீட்டுமெழுந்தனன், மீட்டுமுலாவினன், மீட்டுமிருந்தனன், மீட்டும் மணலினிற்சாய்ந்தனன், பாடினன், அவ்வாறே மணலினி லயர்ந்து நித்திரைபோயினன்,

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மரகதங் கலாவதியை யவடன் ரேழிமா ரழைத்தனரென்று பொய்சொல்லி யழைத்துக்கொடு வயந்தச்சோலைக்கட் போந்தனள். அன்னணம்போந்த கலாவதி தன்பாங்கியைக்காணாது மரகதத்தை வினவலும் அவள் "அவர்கள் சோலைக்குள் வேறெங்கேனுஞ் சென்றிருக்கலாம். யானவர்களைக் கடிதினி லழைத்துவருவேன். நீவிரீண்டேயிருமின்" என்று கூறியேகினள். தமியளாய் ஆண்டுநின்ற கலாவதி தனக்குற்ற விடுக்கண்களை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தித் தான் முதனுட்கொண்டகாதல் என்றுசிறக்குமோ வென்றேங்கி நாற்புறமுஞ் சுற்றிப் பார்ப்புழிச் சிதாநந்தனுறங்குவதுகண்டு அவனிடஞ்சென்று அவன் தான்முதனுட்காதல் கொண்ட தலைவனேயென்று தெளிந்தனள்; தெளிந்தவக்கணமே சிதாநந்தன் றான்கண்ட கனவினுள் 'என் காதற்கிளியே! கலாவதீ!' என்னக் கேட்டனள். கேட்ட கலாவதி அவனைத் துயிலெழுப்பக் கருதி யின்னிசைச் செந்தமிழ்த்தீம்பாடல் பாடினள். உடனே சிதாநந்தன் துயிலொழிதல் கண்டு கலாவதி பக்கத்திருந்த மரங்களி னிடையே மறைந்தனள். கானங்கேட்டுத் துயிலொழிந்தெழுந்த சிதாநந்தனை ஒன்றையுங் காணிலாது கவலைகூர்ந்து கலாவதியை நினைத்து பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது அவளது உருவு வெளிப்பட்டது. அதுகண்ட சிதாநந்தன் றன்னெதிர்ப்பட்டாள் கலாவதியே யென்றெண்ணி அதனருகே சென்று பாடியும் பணிந்து மிரந்து மெழுந்துந் தழுவியும் ஆண்டொன்று மின்மையின்வெள்கித் திரும்பலுங் கலாவதி மரங்களினிடை நிற்றலை நோக்கி யவள்பாற் சென்று தன் காதல்மொழிதலும் இருவருமொருவர்மே லொருவர் அன்புகூர்ந்து முத்தமிட்டுத் தழுவித் தமதன்பினுக்கு அறிகுறியாக ஆழி கைம்மாற்றிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு சிதாநந்தனுங் கலாவதியுங் காதல்கூர்ந்து முத்தமிட்டதனை யொளித்து நின்று கண்ட குலாந்தகன் உடனே யிதனை மன்னனிடந் தெரிவிக்குமாறு ஓடினன். அதன்பின் தன் றோழிமாராய வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையுஞ் சற்றுத்தூரத்

தே வருதல்கண்ட கலாவதி தன்றலைவன்பால் விடைபெற்றுத் திரும்பினள். வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையுங் கலாவதியும் ஆண்டுச் சிறிதுபோதிருந்து விநோதமாய்ப் பாடிக் களித்துப் போயினர்.

சென்ற குலாந்தகனோ கணப்பொழுதுந் தரியாது அரசனிடந் தான் கண்டகாட்சியைக் கூறினன். உடனே மந்திரிமேதாநிதி யார்க்கு மறுநாட் சிதாநந்தசத்தியப்பிரியராய அவ்விருவரை யும் அரண்மனையி லவைக்களங் கொண்டேய்க்குமா றாணையும் பிறந்தது. இஃதுணர்ந்த விகடவசநன் குலாந்தகனைவிளித்துக் "கலாவதி சிதாநந்தன்மீது காதல் கொண்டமையினாலே நின் மீது காதல்கொள்ளாள். ஆகவே நீநின்வீட்டிற் போந்துள மது ரைவீரன்ற னுடைகளைக் காணாது கவர்ந்து தரித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் செல்வையே லவள் நின்னைத் தன்றலைவனெ ன்றே நினைப்பாள். அப்புறமெல்லாஞ் சரிப்படும்" என்று கூறிக் குலாந்தகனை யிணக்கியதன்பின், "மறுநா ளரசன் மதுரைவீர ரை விளித்து விசாரணை செய்யும்போது நீ நேற்றுக்கூறியன யாவும் பொய்யென்று சொல்லிவிடல் வேண்டு" மென்று வற் புறுத்தினன். குலாந்தகனு மவ்வாறே கூறுவலென் றொத்துக் கொண்டனன்.

மறுநாட் பிற்பகற் போழ்தத்து இராசசபைக்குச் சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் மன்னவனாணைப்படி வந்தனர். வந் தபின் விசாரிக்கும்போது குலாந்தகன்றான் நேற்றுக் கூறி யது பொய்யென்றான். ஆகவே யரச னவர்களைத் தண்டிப்ப தற் கிடனில்லாதிருந்தது. மந்திரி மேதாநிதியாரு மவர்களைப் பற்றி மிகவுமுயர்வாகச் சொல்லுகின்றனர். இனியென் செய் வது? மன்னவன் "நம்மாணைகடந்து அவர்கள் நந்நாட்டகத் துப் புக்கனரேனு மக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கின் றாம்" என்றனன். உடனே யாண்டிருந்த சுகசரீர னெழுந்து பொறுத்த லொண்ணாதெனமொழிந்து பாண்டிநாட்டானையு மிழித்துரைத்தான். இதுகேட்ட சிதாநந்தன் பொறாது அவ னைத் தலைதுணிக்கப் புகுந்தனன். அக்கணம் விகடவசநனுஞ்

சத்தியப்பிரியனும் நடுவேபுகுந்து தடுத்தனர். இதுகண்ட சோ மூன் வெகுண்டு சிதாநந்தனைத் தன்னொடு மற்போர் புரியுமாறு அறைகூவினன். அதற்குச் சிதாநந்தனு மிணங்கினன். உடனே போர்புரியுமிடம் பாலியாற்றிற்கும் வேகவதியாற்றிற்கும் நடுவணுள்ள யாற்றிடைக் குறையெனத் தீர்மானிக்கப் பட்டது. அதன்மேற் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைப் போர்செய்யப் போகும் போது ஒளித்துநின்று கொல்லுமா றுறுதிகொண்டான். மநோமோகினியோ தானிருடி வேடம்பூண்டு சிதாநந்தன் போம்வழியிருந்து அவனுக்கு மயக்கஞ்செய்யு மருந்தொன்றினை அமிர்த குளிகையென்று கொடுத்துப் போர்செய்யுமுன் அதனை யுண்ணுமாறு செய்வதற் குறுதிகொண்டாள்.

வழிநாட் காலை வயந்தச் சோலைக்கட் சிதாநந்தன கலாவதியைச் சந்தித்து அவளை மனவருத்தப்படா திருக்கும்வண்ணந் தெருட்டியதன்மேல் அன்றுமாலை மற்போர்புரிந்து முடிந்த பின்னர்த் தானவ் வயந்தச்சோலைக்கட் போதுவதாகவும் அவள் ஆண்டுத் தன்னைவந்து காணல்வேண்டுவதாகவுங் கூறினன். அங்ஙனமே வருவலென் றிசைந்தாள் கலாவதியும். அதன்மேலன்று பிற்பகற் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போர்க்களஞ்செல்லத் தலைப்பட்டுத் தத்தம் உடைகளைத் தேடும்போது சிதாநந்த னுடைகளிருந்துழிக் குலாந்தகனுடைகள் வைக்கப்பட் டிருந்தமைகண்டுந் தாழாது அவற்றையே தரித்துக்கொண்டு போர்க்கோலம்பூண்டு புறப்பட்டனர். புறப்பட்டுப் போம் வழியில் மநோமோகினி யிருடிவேடம்பூண்டு பதுமாதநத்திருந்தனள். அதுகண்ட சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் அவள்பாற்சென்று வணங்கித் துதித்து அவளால் மயக்குமருந்து கொடுக்கப்பெற்றுச் சிறிதுதூரம் வயந்தச் சோலைக்கட் சேறலும் ஓரழுகைக்குரல் கேட்டு அஃதென்னெனத் திரும்பி நோக்கினர். அப்பொழுதொருவ னுதிரந்தோய்ந்த ஈட்டியுங் கையுமாய் மரங்களிடை மறைந்தனன். அவன்றான் சுகசரீரன். அவன் சிதாநந்தனதுடைகளைத் தரித்துக்கொடு போந்த குலாந்தகனைச் சிதாநந்தனென மருண்டு தனதீட்டியாற் குத்தலு

மவன் கீழேவீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினன். அவ்வாறவன் வீழும் போது செய்த சத்தமே யிவ்விருவருங் கேள்வியுற்ற வழுகைக் குரல். இது நிற்க. இவ் விருவருங் கூக்குரல் கேட்டவிடங் குறுகலுஞ் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைக் குலாந்தகனென மயங்கிக் குத்துதற்கு முயறலுஞ் சிதாநந்தன் விலகிக்கொண்டு அவனை யே தனது குந்தப்படையாற் குத்துதலும் அவன் மண்ணிடை வீழ்ந்து மாண்டனன்; மருந்துப் பெட்டியுங் கைந்நழுவிக் கீழே வீழ்ந்துவிட்டது.

அங்ஙனம் வீழ்ந்த தறியாத சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவ ரும் போர்க்களநோக்கி விரைந்து போயினர். போனபின் ஆண் டுச் சிதாநந்தனுக்குஞ் சயதுங்கனுக்கு மற்போர் நிகழ்ந்தது. அதன்கட் சிதாநந்தனே வெற்றியடைந்தனன். தொலைவுண்ட சோழன் உடனே சிதாநந்தனுக்குத் தன்னைத் தன தரண்மனை யில் வந்து காணுமா றுணைதந்து போயினன். வெற்றியுற்ற சிதா நந்தனோ நொடிப்பொழுதுந் தாமதியாது தன்றேவி கலாவதி யைக் காணுமாறு வயந்தச்சோலை சென்றனன்.

இதற்கிடையிற் கலாவதியோ கவற்சி மிகக்கொண்டு அரண் மனைக் கருகிலுள்ள காளிகோட்டம்புக்கு அம்மையைப் பரா வலும் அம்மை பூசாரிமீது வெளிப்பட்டு வரமளித்தனள். அளிக்கப்பெற்ற கலாவதி தன்றலைவ னுணையின்படி வயந்தச் சோலைசென்று ஆண்டிறந்து கிடந்த சுகசரீரனைப் பார்த்துப் பரிவுகூர்ந்து திரும்பலுங் குத்துண்டு மூர்ச்சித்துக் கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்டு தன்னிறைவன் சிதாநந்தனே யென்ற வனை யெண்ணிக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து விம்மிவிழுந்து புரண்டு மனங்கலங்கி அவன்மேல் வீழ்ந்தரற்றி யழுது பக்கத் திற்கிடந்த மருந்துப்பெட்டியை யெடுத்து அதன்கணுள்ள மரு ந்திற் சிறிதருந்தி மயங்கி விழுந்தனள். உடனே தன்னுயிர்த் தலைவியைத் தனிமையிற் காண்பான் விரைந்துவந்த சிதாநந் தன் கலாவதியி னிலையினைக்கண்டு கோவமென் றயிர்த்துப் பல் வகைச் சீதளோபசாரஞ் செய்து மவளெழாமைகண்டு மயக்க மெனக் கருதும்போது தன்னுடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு

தன்னைப்போல வேடம்புனைந்து கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்ணுற்றுத் தன்பிராணேசுரி அவனைத் தானென மயங்கியே யுயிர்துறந்தனளென் றெண்ணி வாய்விடுத் தரற்றித் தானு முயிர்துறப்பா னுறுதிகொண்டு வாளை யோச்சுதலும் விகடவசநன் வந்து அவன்ற சிருகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு தடுத்து அவனுக்குக் கலாவதி யிறந்திலளென்று காட்டிநின்றான். அவ்வளவிற் சத்தியப்பிரிய னுண்டுப் போந்தானாக விகடவசநன் அவனைச் சிறிது தண்ணீர் கொணருமாறு கூறிவிடுத்தனன். உடனே சத்தியப்பிரியனுந் தண்ணீர் கொணர்ந்தான். அதனைக் கலாவதியின் முகத்தினுங் குலாந்தகன் முகத்தினுந் தெளித்தலு மிருவரு முயிர்த்தெழுந் தேகினர்.

இனிப் பாண்டியனோ சென்ற மகனைப்பற்றி யொன்றுந் தெரிகிலாது திகைப்புழிச் சிதாநந்தன் சோணாடு சென்றனனென்றும், ஆண்டுச் சோழன்கை யகப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டுள னென்றுங் கேள்வி யுற்றனன். ஆகவே வழுதியர்பிரான் றனது தானைகளைச் சந்நாகப் படுத்திக்கொண்டு காஞ்சிமாநகாமீது வஞ்சிசூடி வந்தனன். சயதுங்கன் மற்போரிற் றொலைவுற்று அரண்மனைவந்த வப்போது தான் பாண்டியன் படைகொடு வந்தனனெனத் தெரிந்து கொண்டனன்; வந்தகாரணமின்னதென் றறிகிலாது செழியன்றன் பாசறைக்கோர் தூதுவனை விடுத்தனன். இது நிற்க, மநோமோகினி தனக்குள்ளேயாலோசித்துக் கன்னடராசன் றம்பி **மங்களநாதன்**பா லோடலே நலமெனக் கடைட்பிடித்துத் தன்கையகப்பட்ட பல்வகைப்பொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு மரகதத்தோ டோட்டம் பிடித்தனள். இது தெரிந்த சோழன் காவலாளரிற் சில்லோர் அவர்களைப் பின்பற்றிச் சேறலும் அவ்விருவரும் விரைந்தேகிப் பாலியாற்றினில் வீழ்ந்திறந்தனர்.

பாண்டியன் படையெடுத்துப் போந்துள செய்தி யறியாத சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவருஞ் சோழன் விரும்பியவண்ணம் அவனவைக்களம் புக்கனர். சயதுங்கனுடனே சிதாநந்தனைத் தனது தானைத்தலைவனுமாறு வேண்டினன். அதற்குச்

சிதாநந்தனு மிணங்கியவளவிற் சிதாநந்தனைப் பாண்டியன் மகனென் றுணராது அவனுக்குத் தண்டெடுத்துவந்தன தனித் தமிழ்நாடனோடு சமர்செய்யுமா றாணையிட்டனன். இட்டனனேனுஞ் சிதாநந்தன் சாமோபாய நாடிச் சமர்நிறுத்தலே தக்கதென்றுரைத்துச் செம்பியன்பால் விடைபெற்று உசிதன் பாசறையுற்றுப் பெற்றோர் தம்மடி பேணிவணங்கித் தான்வந்த செய்தியை மாண்புற மொழிந்திருந்தனன். இஃதிங்ஙனமாக விகடவசநன் மூலமாய்ச் சுகசரீரன் வைவச்சுத நகரம் நண்ணியதும், குலாந்தகன் குத்துண்டதும், சிதாநந்தனுங் கலாவதியு மிறக்கத் தலைப்பட்டதும், அப்போது அவனிருந்து தடுத்ததும் முதலாகிய யாவற்றையு முணர்ந்த நேரியன்தான் மநோமோகினியினது மாயவலையிற் சிக்குண்டமை பற்றிப் பெரிதும் மனம் புழுங்கி நேரியனே யாயினன். அதன்பின் கலாவதியை யவள்விரும்பிய சிதாநந்தனுக்கே மணஞ்செய்விப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்போது தான் வளவர்பிரானுக்குச் சிதாநந்தன் மாறர்பெருமான் மகனென்று தெரிந்தது. உடனே யவ்விடத் திருந்தார் யாவரும் ஏகாம்பரேசர் தம்மின்னருளைத் துதித்து வியந்தனர்.

அதன்மேன் மறுநாட் காலைச் சோழன் கேட்டுக்கொண்டபடி, அவன்றன் ஆத்தானிகர்களுங் கனவான்களும் பிரபுக்களும் மற்றையோரும் வாத்திய கோஷங்களுடனும், நாட்டியச் சிறப்புடனும், படையணிவகுப்புச் சிறப்புடனுஞ் சென்று அட்ட மங்கலங்கள் விளங்க ஆரணம் முழங்கப் பாசறையினின்றும் பாண்டியனையும் அவன்ற னருந்தவக் குமாரன் சிதாநந்தனையும் அவர்தம் பரிவாரங்களுடன் அழைத்துவந்த பின்னர்ச் சிதாநந்தனுக்குங் கலாவதிக்குங் கனலிசான்றாய்க் கல்யாணமாயிற்று. அற்றைப் பிற்பகற்போழ்தே கலாவதியுஞ் சிதாநந்தனுஞ் சிங்காதநமேற்றப்பட்டுச் சோணாட்டினுக்கு அரசியு மரசனுமாயினர். அதன்மேற் சோணாட்டுமுனிவரும் அரசன் குலகுருவுமாகிய சுயம்பிரகாசமுனிவரெழுந்து பாடி யாசீர்வதித்தலும் யாவருங் கைகொட்டி யார்த்து மலர்மாரி பெய்தனர். இதனுடன் நாடகம் முடிகின்றது.

யாமிதற்கு முன்னர் ரூபாவதி அல்லது காணமற்போனமகள் என்றொரு நாடகமியற்றி யச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனம். அது மேற்புலவிஞ்ஞானிகள் முறையினைப் பெரிது மடுத்துப் புனையப்பட்டுளது. அதனை நல்லறிவுடைய நாவலர்பலர் அங்கீகாரஞ்செய்தனரன்றியுந் தாமவ்வாறுசெய்ததற்கு அறிகுறியாகச் சிறப்புக்கவிகளுந் தீட்டிவிடுத்துளர். அஃதெமது ஊக்கமெழுப்பியதனானும், தமிழ்மொழியின்மீ தெமக்குளவார்வத்தினானும், எந்தம் நண்பர்யாவரும் வடநூன்முறைகளைப் பெரிதுமநுசரித்து நாடகம் புதுவதொன்று புனையுமாறு ஏயினமையானும், இறைவன் திருவருளை முன்னிட்டு அவ்வாறே யிந்நாடகமெழுதப் புகுந்தனம். எமது ரூபாவதி வெளிப்படுமுன்னர் ஸ்ரீரங்காசாரியரவர்கள் செய்யுளும் வசனமுமாச் செய்த நந்திநுக்கமும், காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் முற்றுஞ் செய்யுளாச்செய்த மனோன்மணீயமும், திருவனந்தை லக்ஷ்மண பிள்ளையவர்கள் போலிச் செய்யுளாப் புதுமொழிபெயர்த்த வீலநாடகமும், பம்மல் - சம்பந்தமுதலியாரவர்கள் முற்றும் வசனமாச்செய்த லீலாவதிசுலோசனையுமாகிய நான்கு நாடகங்கள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. எமது ரூபாவதி வெளிவந்து ஒன்றரைவருடமாயினபின், எம்மையடுத்துத் தமிழ்க்கலை பயிலுறாஉம் இயற்றமிழ்மாணவருளொருவராயிருந்து இப்போது காலஞ்சென்ற திரு-சலசலோசனச்செட்டியார் வசனமுஞ் செய்யுளுமாச்செய்த சாசாங்கி யென்னுமொரு நாடகம் வெளிப்போந்தது; இனி யெமக்குப் பற்பல காலத்துப் பேருதவிபுரிந்தவரும் எமதுயிர் நண்பருமாகிய ஸ்ரீம - சோ. விசுவநாதமுதலியாரவர்களாற் பெரும்பாலும் வசனமாச்செய் தச்சிடப்பட்டு மின்னும்வெளிவாராத சந்திரவதனையென்னு நாடகமொன்றுளது. இவையாவும் ஒவ்வொருவிதவொழுங்குபற்றியே யெழுதப்பட்டுள.

இதுநிற்க. இடையே நாடகலக்கண மனுத்துணையுமறியாத சில புல்லறிவாளர்தோன்றித் தாமும் நாடகமெழுதுவான் புக்குக் குன்றுமுட்டிய குரீஇப்போலப் பெரிதுமிடர்ப்பட்டு எழுதி

யதையும் வெளியிட வெள்கி மாழாந்து திரியாநின்றார். இப்போ லிகள் நாடகலக்கணங் கற்றுத்தருக்கடங்கி யுறுதிகூடுதல் கருதி யும், எந்தம் இயற்றமிழ்மாணவர்க்கு நாடகத்தமிழும் அறிவுறுத் தல் கருதியுஞ் சூத்திரமுமுரையுமாக நாடகவியலென்றுதலைக் குறியிட்டு ஆங்கிலகீர்வாணவமைதிகளை யநுசரித்து, ஒருநூல் செய்துளேம். அஃதச்சிட்டு வெளிவரும் பருவத்திலுள்ளது. அன்ன இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகவே இக்கலாவதி நாட கமு மியற்றப்பட்டது. மாணக்கர்க்கு விளங்குதற்பொருட்டுக் குறிப்புரையொன் றெழுதிச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி யோடு நூலினிறுதியிற் சேர்த்திருக்கின்றாம்.

இந்நாடகமாகிய பொருட்டொடர்நிலை நூலின்கண்ணே வச ந்தருதுவின்வர்ணனையும், கானத்தினியல்பும், தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதனாற் போதரும்பயனும், அரசிலக்கணமும், காஞ்சிநகர் ச்சிறப்பும், வயந்தச்சோலையின் வனப்பும், பல்வித வடமொழி விருத்தங்களும், செந்தமிழ் யாப்புவிகற்பங்களும், யமகமும் நிரோட்டகமுமாகிய சொல்லணிபொதிந்துளபாக்களும், நடு வெழுத்தலங்காரம் நான்காரைச் சக்கிரபந்தம் விருச்சிகபந்தம் முதலிய சித்திரக்கவிகளும், முடுகியலோசையுள்ள பாடல்களு ம், கீர்த்தனங்களும், அகப்பொருட்டுறைகளும், புறப்பொருட் குறிப்பும், சிலேடையும், பல்வகைநீதியும், சந்திரோபாலம்பந மும், அன்னவிடுதூது கிள்ளைவிடுதூது மேகவிடுதூது வண்டுவி டுதூது முதலிய தூதுகளும், உருவெளித்தோற்றமும், மந்ம தோபாலம்பநமும், இவை போல்வன பிறவு முள்ளன. பஞ்ச காவியங்களினின்றும், திருக்குறளாதிய நீதிநூல்களி னின்றும், அகநானூறு புறநானூறு கலித்தொகை குறுந்தொகை முதலிய தொகைநூல்களினின்றும், கம்பராமாயண முதலிய பெருங் காப்பியங்களி னின்றும், தேவாரதிருவாசகங்களி னின்றும், சூளாமணியினின்றும், கலிங்கத்துப்பரணி முதலிய சிறுநூல் களினின்றுஞ் செய்யுட்கள் மேற்கொள்ளப்பெற்றுப் பக்கங் களி னடியிற் குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இன்னு மன்புட னாராய்வோர் கண்ணுக்கு ஒன்பான் சுவையு முடைமையும்,

அற்புத நவீந கற்பனைகளி னடைவும், பாடல்களிற் பத்துக் குணமும் பல்வகைப் பொருளணிகளுங் குறிப்புப்பொருளு மிறைச்சிப்பொருளு முள்ளுறை யுவமமு மமைந்துள பான்மையுஞ் சொற்பொரு ணயங்களும் புலப்படும்.

இனியிதனிடத்து உறுகதை பஃறலைப்பட்டு ஓங்கி வளர்ந்து இறுதியி லொன்று கூடுமாறும், நாடகப் பாத்திரங்களின் சிறப்பியல்புகள் முகஞ்செய்து கிடக்குமாறும், அவை களந்தோறும் முதிருமாறு முற்றுணர்க.

அன்றியும், முற்றுஞ் செய்யுளாக யாக்கப்பட்டுப் பாத்திரங்களி னேற்றந்தாழ்வு கருதாது யாண்டுமொரோ தன்மைத்தாய நடையினை யுடைத்தா யுலகவியல்பொடு மாறுபட் டியலுறும் மனோன்மணீயமும், மனையிலை வெண்புனற் சிஃறுளிபோல முன்னோர் பாக்களை யாங்காங்குப் பெய்யப் பெற்றமையன்றி வேறு செய்யுளென்பது மருந்துக்கு மின்றி முற்றும் வசனமாயியன்றுள லீலாவதிசுலோசனையும் போலாது இதன் கண்ணே பாத்திரங்களின் உயர்விழிவுகட்கு ஏற்றவாறே நடையமைதியும் அவ்வவர்தம் இயல்பாய சொற்களு மாங்காங்குச் செறிந்து கிடக்கும். அவைகண்டு பிழையெனக் கற்றோர் மருளாது வனப்பென மதித்துப் பாராட்டுகிற்பார். இவ்வாறே வடமொழிநாடகங்களுட் சம்ஸ்கிருதமும் பாகதமும் பயின்று வருதல் காண்க. இதுவே யாந்திரமொழியிற் **பிரதாபருத்ரீய** நாடக முடையார்க்குங் கருத்தாத லுணர்க. மேலும் யாம் கூறியதே ஆங்கிலமொழியி னறிவுசான்றோர்க்கு உடன்பாடாதல் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னு மிந்நூல் "கூறிய வுறுப்பிற் சில குறைந்தியன்றும்" "ஒருதிறப்பாட்டினும் பலதிறப்பாட்டினு, முரையும் பாடையும் விரவியும் வருஉம்" பெருங்காப்பிய மாமாறும், முந்தையோர்தம் ஒழுக்க வழக்கங்க ளுடைத்தாமாறும் உற்றுநோக்குநர்க்கினிது வெளிப்படும்.

இந்நாடகம் சென்ற துன்முகிவருடம் பங்குனிமாதம் ௨௪-ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை யன்றிரவு சென்னை வித்வந்மநோரஞ்சநீ சபையோராற் சென்னை விசயை பொதுசந மண்டபத்து மிக்க சிறப்புடன் நடித்துக்காட்டி யரங்கேற்றப்பட்டது. அது பற்றி யாமவர்க்கு வந்தனஞ் செலுத்துகின்றாம்.

இவ்வுரையிடையிட்டபாட்டுடைச்செய்யுள் பற்பலதொழில்கள் புரியுங்கால் இடையிடைக் கிடைத்த அவகாசங்களில் எழுதியதாதலிற் பிழைகள்பல பொதுளியிருத்தலுங் கூடும். அற்றேற் செந்தமிழ்பயின்ற செல்வர்கள் அவையிற்றினைத்திருத்தி யெம்மீது கருணைபுரிவாராக.

தோன்று தோன்றிய யாவவை தூயன
வின்று தோன்றிய யாவவை தீயன
வென்றி யம்புமி யல்புண ராமக
னன்றி மூதறி வாள ரறைவரோ ?

வி. கோ. சூ.

சி வ ம ய ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க லா வ தி.

பாயிரம்.

கடவுள்வாழ்த்து

விநாயகர்வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

தாதகித்தா ரார்தோட் சயதுங்க சோழன்மகள்
காதல்வல்லி யாகுங் கலாவதிப்பேர்—மாதுறத்தித்
திக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யாள் கதைசொலச்சித்
திக்குஞ் சரசரணஞ் சேர். (௧)

சுப்பிரமணியர்வணக்கம்.

வஞ்சி விருத்தம்

தாவு பந்து தாவெனுத்
தேவ சேனை செந்தன
நீவி நிற்கு நேசனை
யோவ லின்றி யுன்னுவாம். (௨)

கலிவிருத்தம்.

வள்ளியா ணிகழ்ந்திடு மதுர நல்லிதழ்த்
தள்ளருங் குறிகளைத் தான்ம றைக்கிய
தெள்ளமிழ் துறழ்மொழித் தேவ சேனைமுன்
இள்ளையொன் றேந்தினன் கீர்த்தி பாடுவாம். (௩)

நாமகள்வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

போங்கு தாமரைப் பூமகள் போல்பவ
ணங்க லாவதி நாடக நாஞ்செய
மங்கை வெண்கலை வாணியை யெம்முளப்
பங்க யத்திற் பரிவொ டிருத்துவாம். (௪)

நடராசர்வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒன்றிடுகை யுடுக்கையடித் துலகிலுள வுயிர்கட்கு
யொருக ரத்தா
னன்றபய மளித்திட்டா னந்தமுத்தி தருமிதென
நடிக்குந் தன்றூண்
மன்றவெழிற் கரந்தெரித்திங் குண்மையென வன்னியொரு
மலர்க்கை யேந்தி
மன்றகத்துக் குனிந்தருளு நடராசப் பெருமானை
வணக்கஞ் செய்வாம். (௫)

அவையடக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

தறையி னிற்புகழ் சான்றசெந் தமிழ்ச்சொலிற் சிறியே
மறைப யின்றிடு வடமொழி வல்லுநர் போன்று
குறையி னுடகங் குயிற்றுவான் புகுந்தவிக் குறிப்புச்
சிறையு றுவொரு சிறியபுள் பறப்பது சிவணும். (௬)

கட்டுரை.

குறள் வெண்பா

மாதறக்க மென்றுரைத்தன் மாந்தரீர் கேண்மினோ
சாதுக்கள் கூட்டுறவு தான். (எ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நடாத்துநர்.

க. சூத்திரதாரன்.

உ. நடி.

நாடகப்பாத்திரங்கள்.

க. சயதுங்கன்: சோணாட்டரசன்.
உ. சுகேசன்: பாண்டிநாட்டரசன்.
௩. மேதாநிதி: சோழராசன்மந்திரி.
௪. சந்மதி: பாண்டியராசன்மந்திரி.
௫. சிதாநந்தன்: சுகேசன்மகன்; நாடகத்தலைவன்.
௬. சத்தியப்பிரியன்: சிதாநந்தனது நண்பன்.
௭. விகடவசநன்: சோணாட்டுவிதூடகன்.
௮. துலாந்தகன்: மேதாநிதியின்மகன்.
௯. சுகசரீரன்: சோணாட்டில் இராசவமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒருபிரபு.
க0. சுயம்பிரகாசர்: சோணாட்டிலொருமுனிவர்.
கக. சோமதத்தன்: சோழனரண்மனைச்சேவகன்.
ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், சேவகர்கள், பூசாரி, மற்றையோர்.
கஉ. ஆநந்தவல்லி: பாண்டியராசன்மனைவி.
க௩. கலாவதி: சயதுங்கன்மகள்; நாடகத்தலைவி.
க௪. வாசந்திகை: } கலாவதியின்றோழிமார்.
க௫. மாணிக்கமாலை: }
க௬. மநோமோகிநி: சோழராசனது கணிகை.
க௭. மரகதம்: மநோமோகினியின்பணிப்பெண்.
சிலதியர் முதலாயினோர்.

நாடக நிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை சோணாட்டுத் தலைநகராகிய காஞ்சியினும் அதற்கடுத்த வயந்தச் சோலையினுஞ் சிறுபான்மை பாண்டிநாட்டுத் தலைநகராகிய மதுரையினுமாம்.

கலாவதி.

முன்னுரை.

சூத்திரதாரன்: [பிரவேசமாகி வாழ்த்துப்பாடுகின்றான்.]:—

மலர்மணம் போலெங்கு முறுபவனை மாவின்ப
வாரிபுடை சூழுமுத்தி
யுலகினைப் பொதுநீக்கி யரசாளு மொருகோவை
யொளிர்சுயஞ் சோதிதன்னை
யிலகுறு கலாவதி பராசத்தி யொடுமிளிரு
மீசனை யிறைஞ்சிவாழ்வா
மலகிறிரு விளையாட லயர்சிதா நந்தனையெ
மையனைப் பன்முறையுமே. (அ)

[மலர்களை அரங்கினிறைக்கின்றான்.

(திரும்பி) ஏ! ஆரியே! குணவதி! காலதாமத மின்றிச் சீக்கிரம் வா.

நடிபிரவேசமாகின்றாள்.

நடி:—ஐயா! என்னை யாதுகாரணம்பற்றி யிவ்விடம் அழைத்தீர்கள்? கட்டளையெதுவோ அதன்படி நடக்கக்காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன்:—ஏ! அவிநயம்வல்லாய்! நாம் இன்று இந்த நாடகசாலையில் நடிப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவற்றையுஞ் செய்து முடித்துவிட்டனையா?

நடி:—நாமின்றிரவு நடிக்கவேண்டியது எந்தநாடகமோ? யாவரியற்றியதோ?

சூத்திரதாரன்:— (பாடுகின்றான்.)

ஆரிய மாதரா யின்றிவ் வரங்கினி லாடுகிற்பச்
சீரிய தென்றே யெடுத்தது பாண்டியன் றென்மதுரைப்

பேரியன் மாநக ரான்சாம வேதியன் பீடுயருஞ்
சூரிய நாரா யணசூரி சொற்ற **கலாவதி**யே. (கூ)

நடி:—அப்படியாயின் அதற்குரிய பாத்திரங்களை யெல்லாம் அப்பொழுதே சங்கரகப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன். அவர்கள் யாவரும் மிகவும் அற்புதமாக நடிப்பார்கள்.

சூத்திரதாரன்:—பெண்ணே! நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்பாய்! (பாடுகின்றான்.)

கலைவல புலவர்கள் களிசி றக்குங்கா
திலகவி நயத்தர மினிதெ னக்கொளே
னலமுறப் படித்தவர் நயங்கொள் சிந்தையு
முலவுறுந் தூந்திறத் துறுதி யற்றரோ. (௧0)

நடி:—அஃதப்படியிருக்க. எத்துணையோ பலவித்துவான்கள் எவ்வளவோ பலநாடகங்கள் செய்திருப்ப அவற்றுள் வேறொன்றனையும் ஆடுதற்கு எடுத்துக்கொள்ளாது இந்தக் **கலாவதி** யென்னும் நாமமுடைய நாடகத்தை யாடும்படி யெடுத்துக்கொண்டது எக்காரணம் பற்றியோ?

சூத்திரதாரன்:—ஏ! பிரியே! இதோ பார்த்தனையா? இந்த மகா சபையிலுள்ள பலரும் வித்துவான்களுங் கவிஞர்களுங் கமகர்களும் வாதிகளும் வாக்கிகளுமா யிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எத்தனையோ அளவற்ற நாடகங்கள் பார்த்துஞ் செய்து மிருப்பார்கள். ஆகையினாலே அவர்கள் பாராததுஞ் செய்யாததும் நவீனமானதுமாயிருப்பது இதுவேயாதலின் இதனை யின்றிரவு நடித்து இச் சபையிலிருக்குஞ் சான்றோர்களை யானந்தப்படுத்தும் பொருட்டு எடுத்துக் கொண்டோம்.

நடி:—ஆமாம். உண்மைதான். மற்றைப்படி இது நாடகமாடுவதற்கு ஏற்ற பருவகாலந்தானோ?

சூத்திரதாரன்:— அதற்குஞ் சந்தேகமுண்டோ? இது வசந்த காலமன்றோ? இனி யிக்காலத்தைத் தவிர வேறெக்காலமு

உலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகளுக்கு ஆனந்தம் விளைக்கப் போகின்றது? இக்காலந்தானே மன்மதனுக்கு மிகவுந் துணைசெய்யுங் காலம்!—இதோபார்!— (பாடுகின்றான்.)

தேமா வெதிர்கொண்டு நிற்பச் சிறுகுயில் போற்றிசைப்பத்
தூமா ணிளங்கொடி தந்தளிர்க் கையாற் றொழுதசைய
வாமான் மகிழ மலர்மணம் வீச வசந்தமெனுங்
கோமா னணைந்தனன் காணுதி யென்றன் குலக்கொடியே. ()

ஆகையாலன்றோ அவன் துணைவனாகிய மனோபவனுடைய கடன்முரசம்பெரிது முழங்குகின்றது! குயிற்காளங் களிப்புட னொலிக்கின்றது! சுருப்புநாணொலி கேட்கின்றது! இதோ இவ்விடத்திலுள்ள சித்தசன்பாசறைக்கண்ணே ஐங்கணைகளும் அளவின்றி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன! தென்றலந்தேருங் காரிருட்களிறுங் கிள்ளையம்புரவியும் ஆங்காங்கேயிருந்து தந்தலைவனாகிய மதராசனை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றன! — ஆகையினாலே, ஏ! பிரேயசி! இப்பொழுது இந்தச் சபையிலுள்ள சான்றோ ரனைவருங் கேட்டு மிகக்களிப்படையுமாறு இவ்வசந்த ருதுவைப்பற்றி யேதேனும் வருணித்துப் பாடுவாயாக.

நடி:—ஆ! அங்ஙனமே தங்கள் விருப்பத்தின் வண்ணம் என்னாலியன்றமட்டும் பாடுகின்றேன். (பாடுகின்றாள்.)

கானுறு பூவின் றுமிறிசை பாடக் கடிகமழத்
தேனமர் முல்லை நகைத்திடத் தென்றலஞ் சேடியொடும்
வானுறு மாலங் கவரி யசைதர வந்தனணல்
வேனி லெனப்பகர் இற்கும் வனப்புறு மெல்லியலே. (கஉ)

பூந்தளிர்க் குழையுஞ் செய்ய பொன்மலர்க் கலனும் பூண்டு
மாந்துகட் பருகிப் பின்சேர் வண்டராம் பாண ரோடு
மாந்தர்தாங் கண்டு சால மகிழ்தர வாடு கிற்பான்
போந்தனள் வசந்த மென்னும் பொற்புறு மாத ராளே.(கங)

சூத்திரதாரன்:—ஆகா! உன்னுடைய கானம் மிகவும் அற்புதம்! மிகவும் அற்புதம்!! அதுவுமன்றி யிந்த வசந்தருதுவைப் பற்றி வெகு நன்ருய் வருணித்தாய்!—ஏ! ஆரியே! உன்றன் பாடலைக்கேட்டு என்றன் ஐம்பொறியும் ஆனந்தமடைந்தன வென்பதற்கு மையமுண்டோ? உன்னுடைய நாகமாருதம் வீசியன்ரோ இந்தச் சர்வசநோத்தியாந வநமுந் தலையசைத்து ஆரவாரியாநின்றது! ஆ! கானமே! நின்னுடைய சத்தியென்னே!—(பாடுகின்ருன்.)

மோனமார் முனிவரை முறுவன் முல்லைநற்
பானலங் கண்ணெழிற் பாவை மார்களை
மானவாண் டகையரை வசீக ரிப்பையேற்
கானமே நின்வலி கழறற் பாலதோ. (கச)

கானத்தா லிளகாத மனமுடைய மனிதனுமுண்டோ? உண்டெனில் மிகக்கொடும் பாதகன் அவனே யாவான்!—
(பாடுகின்ருன்.)

கன்னலங் கனிந்த பாடற் காயக னல்ல னேனு
மின்னிசை கேட்டு நெஞ்ச மிளகிடா திருப்பான் வஞ்ச
மன்னவர் துரோக மாதி மாபவஞ் செய்யத் தக்கா
னன்னவன் றனைநம் பாம லகற்றிட வேண்டு மன்றே.(கரு)

ஆ! ஆ! இஃதென்னை? அதிசயமா யிருக்கின்றதே! உன்னுடையபாடல் கேட்டுப் பரவசமானயான் வந்த காரியத்தை முற்றும் மறந்துவிட்டேனே! நன்று! நன்று!!—
(பாடுகின்ருன்.)

சுந்த ரஞ்செறி குயிலிசைத் தோகைநின் றூய
கந்த ரத்தெழு கானத்தின் மயங்கினேன் காம
விந்தை சேர்மநோ மோகினி வலையினில் வீழ்ந்து
புந்தி மாழ்கிய சயதுங்க சோழனைப் போன்றே. (கசு)

[இருவரும் போகின்ருர்கள்.

முன்னுரை முற்றிற்று.

கலாவதி.

அங்கம்—க.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மனோமோகினி, மரகதம்.

மனோமோகினி:—(தனக்குள்) நம்முடைய யுக்தியே யுக்தி! இந்தச்சயதுங்கராசரை நாமும் எப்படியாவது அவர் மகாராணியாரோ டிருக்கும்பொழுது நம்முடைய வலைக்குட் சிக்குமாறு செய்யவேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும் முடியவில்லை. அதுவும் என்ன அறிவின்மையான் முயன்றோம்! மகாராணியார் வனப்பின் முன் நமது வனப்பு மொருவனப்பா?—இப்பொழுது நாம் முயன்றது நியாயம். அவ்வாறே யரசனுக்கு உரிமை மாதுமாயினோம்! ஒருகால் என்னையேயவர் தமது மனைவியாக வரிக்கவுங் கூடும். அப்படியாயின் நாம் மகாராணியார் என்னும் பட்டமும் வகிக்கலாம்!—அந்தநாளெந்தநாளோ! அது மாத்திரஞ் சீக்கிரங் கைகூடுமாயின் ஆலடிப்பிள்ளையார்க்கு ஐந்துபணத் தேங்காயுடைப்பேன். பிள்ளையாரே! முன்னரே நீர் சுகசரீரரை யென்வயப்படுத்தியபோது உமக்கு ஒரு பணத்தேங்காயுடைத்தேன்! அதைஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு இப்பொழுதும் அடியாளுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும்!—(பாடுகின்றாள்.)

மூலமே கணத்திற் கெல்லா முதல்வவென் னப்ப காஞ்சி
யாலடிப் பிள்ளை யாரே யடியனேற் கருள்செய் வாயே.()

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—அம்மா! சுகசரீர எசமான்கள் இங்கே தங்களைப்பார்க்க வேண்டுமென்று வந்திருப்பதாகச் சொல்லச்சொன்னார்.

மநோமோகிநி:—அப்படியானால் அவரையுடனே நீ வரச்சொல். [சோமதத்தன்போகின்றான்.

(மரகதத்தைநோக்கி) அடி! மரகதம்! நீபோய் மகாராசாவவர்கள் எங்கிருக்கின்றனரோ அங்கே சென்று அவர் இவ்விடம் வருகிற சமயம் பார்த்து வந்து முன்னரே தெரிவி! சீக்கிரஞ்செல். தாமதியாதே.

[மரகதம் போகின்றாள்.

சுகசரீரரும் வருகின்றார்! அவருக் கெவ்விதமாவது நாம் அரசன்மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிக்கவேண்டும்!

சுகசரீரன் வருகின்றான்.

வாரும் சுகசரீரரே! இப்படி யுட்காரும்.

சுகசரீரன்:—ஆ! அப்படியே யுட்காருகின்றேன்! மற்றைப்படியென்னுடைய காரியம் என்னாயிற்றோ?

மநோமோகிநி:—என்ன? சுகசரீரரே! எனக்கு இவ்வளவுதூரம் உதவிசெய்த உம்முடைய காரியத்தை மறப்பேனோ? அதைக்குறித் தொன்றும் யோசியாதீர்! கலாவதி நும்மைவிட்டெங்கே தவறப்போகின்றாள்? நீவிரோ ஒருபெரியபிரபுவாயிருக்கின்றீர்! மகாராசாவினுடைய பிரீதியுமுடையீர்! மகாராசாவுக்கு நெருங்கிய சுற்றத்தாராயு மிருக்கின்றீர்! உமக் கென்னையா குறைவு?

சுகசரீரன்:—ஒருகுறைவுமில்லை! தாங்கள் தாம் இராசபாரியை யாய்விட்டீர்கள்! இனிமேலிந்தச் சுகசரீர னென்னத்திற்கு?—நான்போய் வருகின்றேன். (எழுந்திருக்கின்றான்.)

மநோமோகிநி:— இஃதென்னை சுகசரீரரே! இப்படிச் செய்கின்றீர்? நீர் சொல்லுவதொன்று மெனக்குப் புலப்பட—

வில்லையே! உம்மைக்கூட நான் மறப்பேனு?—(அருகில் நெருங்கி) ஏனிப்படிக் கோபித்துக்கொள்கின்றீர்? (அணைத்துக்கொண்டு) என்னசமாசாரம்?

சுகசரீரன்:—தாங்களோ மகாராணி யாய்விட்டீர்கள். நானே இருந்த நிலைக்குக் குறைவின்றி யிருக்கின்றேன்! பேருக்குமாத்திரஞ் சுகசரீரன்றுன்! கலாவதியையும் மந்திரியார் மேதாநிதி மகன் குலாந்தகன் மணக்கப்போகின்றுனும்! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை?— தங்கள்காரியம் முடிந்துவிட்டதே யன்றே?

மநோமோகிநி:— என்ன? சுகசரீரரே! மேதாநிதியின் மகன் குலாந்தகனு கலாவதியை மணக்கப்போகின்றுனும்?போம் ஐயாபோம்! உமக்கென்னவேலை? எவனுவது என்னவாவது வாய்க்குவந்தபடி பிதற்றிக்கொண் டிருந்தால் அவை யாவும் உமக்கு மெய்யான சமாசாரந்தாம்! என்னவோ வீண்பேச்செல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்! அவனும் மணக்கப் போகின்றுன்! நீரும் பார்க்கப் போகின்றீர்!

சுகசரீரன்:— தாங்கள் என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே! அந்தமாதிரிவார்த்தைபிறந்து என்காதிலே விழுந்ததனுலே தானே யிங்கே தங்களிடஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன்! இல்லாமற்போனுல் தாங்கள் செய்த வாக்குத்தத்தத்திலெனக்கென்ன அவநம்பிக்கையா?— மேலும் அவனே மந்திரிமகன்! புத்திசாலி! அழகுள்ளவன்! இப்படியடிக்கடி யவனே சொல்லிக்கொள்ளுகின்றுன்! அப்படியிருக்க மேதாநிதியவர்களே பார்த்துக்கேட்டால், மகாராசா வவர்கள் தமது பெண்ணை யவர்குமாரனுக்குக் கொடுக்கத் தடைசொல்லுவாரா?

மநோமோகிநி:—ஐயா! 'உம்முடைய புத்தி யெப்பொழுதுஞ் சந்தேகப்பட்டபுத்தி' யென்கின்றுர்களே! அஃதுண்மையாகவே யிருக்கின்றது. என்னபைத்திய மூமக்கு!— அவ

னுடைய புத்திசாலித்தனத்தைப்பற்றி நீர்தாம் மெய்ச்சிக்கொள்ளவேண்டும்! உமக்கேனிந்த வீண்யோசனையெல்லாம்? நானிருக்கும்போது கலாவதியைக் குலாந்தகன் மணக்கப் போகின்றானா?

சுகசரீரன்:—என்னவோ? எப்படியாவது எனகாரியத்தை முடித்து வைக்கவேண்டும். தங்களைத்தான் நம்பியிருக்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:— சுகசரீரரே! நீரொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்! இன்னுங் கொஞ்சநாளிற்குட்பாரும் மந்திரிமகன் போகும்வழியை! மகாராசாவவர்கள் என்னுடன் சேர்ந்திருப்பது இந்த மந்திரிக்கு என்னகேடு காலமோ? தெரியவில்லை.— எப்பொழுது பார்த்தாலு மென்பேரிலேதாவது குற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றாராய்!— அவரது அகந்தையைச் சிறிது அடக்கவேண்டும்!

சுகசரீரன்:—அவர்தாம் மகாராசாவின் முக்கியமந்திரியா யிருக்கின்றாரே! அவரைத் தாங்களென்ன செய்யக்கூடும்?

மநோமோகிநி:— பத்துநாளைக்குமுன் னிருந்ததற்கு இப்பொழுது எப்படி மந்திரிமக னிருக்கின்றானென்று பார்த்திரா? இந்தவிடயமெல்லா மெனக்கு முன்னமே தெரியும்.

சுகசரீரன்:—தாங்கள்தாம் எனக்குத் தெய்வம்! மற்றைப்படி, சிலநாளைக்குமுன் நன்றாய் வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருந்த மந்திரிமகன் என்னவோ இப்பொழுது பைத்தியம் பிடித்தவன்போலப் பேசுகின்றான்!—

மநோமோகிநி:—பைத்தியமா? பெரும்பைத்தியமா?—உமக்கு இன்னும் என்னுடைய சத்திகளெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியா! வைத்தியர் **அகோபல** ரிருக்குமட்டும் நீர் எதற்கு மஞ்சவேண்டாம்!

மரகதம் வருகின்றாள்.

மரகதம்:—அம்மா! மகாராசாவவர்கள் சதுரங்க விலாசத்தி லிருந்து புறப்பட்டுவிட்டார். இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற் குள் இவ்விடம் வருவார்.

மநோமோகிநி:—சரி. அப்படியானால் நீர் போய்வாரும். சுக சரீரரே! நீர் இந்தவிடயமாக வொன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். கலாவதி யும்முடைய கையில்வந்து விட்டா ளென்று நினைத்துக்கொள்ளும். போம். நாழிகையாயிற்று. (மரகதத்தை நோக்கி) அடி! மரகதம்! இவரைச்சீக் கிரம் புறக்கடைவழியாய் வெளியே கொண்டுவிடு. (சுக சரீரரை நோக்கி) சுகசரீரரே! நான் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் மனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளும். பத்திரம்!

சுகசரீரன்:—(எழுந்து) ஆ! அப்படியே! மற்றைப்படி தங் கள் தயவு என்பேரிற் பரிபூரணமா யிருக்கவேண்டும்.

மநோமோகிநி:—சரி. சரி. போம். போம்.

[சுகசரீரனும் மரகதமும் போகின்றார்கள்.

(தனக்குள்) மகாராசாவவர்கள் எதற்காக இந்நேரத்தில் இங்குவரவேண்டும்? ஏதோ அவர் இரண்டு மூன்று நாளாக ஒருமாதிரியா யிருக்கின்றார். எதையோ வொன்றைப்பற்றி நினைத்துக்கொண் டிருக்கின்றார் போலும்.— ஒருவேளை, அவரது அருமைமகள் கலாவதிக்கு வயதுவந்துவிட்டதே! அவளுக்குத் தகுந்தவரனைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று தானோ?—ஆ! ஆ!! அவளுக்கேற்றவரன் அந்தக்குமாரவே ளொருவன்றான்! அதற் காட்சேபனை யில்லை.— அப்படி யிருக்க, சீ! சீ! என்ன அவசரப்பட்டோம்!— இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த சுகசரீரனுக்கா அவ்வழகியை மணஞ் செய்துவைக்கிறது? அசாத்தியம்! அசாத்தியம்!! அப்ப டியே யொருவேளை சாத்தியமாயினும் அஃது அநியாயம்! அநியாயம்!! (பாடுகின்றாள்.)

மின்னனை யானையிவ் வீணனுக் களித்தல்
பொன்னெழின் மானைப் புலியின் வாயினு
மருமையாய் வளர்ந்த வொருபெருங் கிளியைப்
பூனையின் வாயினுந் தானே பிடித்துத்
திணிப்பது போன்மென வெணப்படு மன்றோ? (கஅ)

நாமும் என்ன பைத்தியக்காரத்தனமாய் அவருக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தோம்! கலாவதியோ மகாராச புத்திரி! இவரோ ஒரு சமானியப்பிரபு! தாம் மகாராசாவுக்கு மிகவும் நெருங்கினபந்துவென்று தாமே வாய்ப்பறையறைந்துகொண்டு திரிகின்றார்! இன்னுமிவர் இராசபந்துவாயிருந்தும் இழிகுலச்செயல்களும் துர்நடக்கைகளும் இவரிடங்குடிகொண்டிருக்கின்றன! கேட்டால், நீ தான் அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமென்கின்றார்! இவருக்குக் கலாவதி யகப்படுகிற தென்னையோ குதிரைக்கொம்புதான்! நாம் நம்மாலியன்றமட்டும் 'வாய்புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ' என்று சொல்லி வைப்போம்! அவருக்கு நல்லூழிருந்தால் நடக்கிறது. (பாடுகின்றாள்.)

(சயதுங்கன் மனோமோகினி பின்னேவந்து நிற்கின்றான்)

சயதுங்க ராச நிதியே சலியாத கற்ப தருவே
நயனுரு கஞ்ச நயனா நளிாசேரு மென்ற னிறைவா
வுயர்வான வாகு கிரியா னுனைமேவ நின்று தமியேன்
மயலாகி நைத லறியா வருவாயென் சாமி துரையே. (கக)

(க) இராகம் - கேதாரகௌளம். தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

எங்கள் வீர ராச வின்றினி
திவ்வி டம்வரு வாய்கொலோ.

அநுபல்லவி.

துங்க ஞஞ்சய துங்க மன்னனே
துரைசாமீ யுனையணை யாதுநா னேங்கினேன்-(எங்கள்)

சரணம்.

சோழர் குலத்திற் றோன்றிய சுகுணா
சூரிய வமிசச் சுந்தர புருடா
யாழுங் குழலு மினிதிசைந் தாங்கு
யானும் நீயு மிருந்துமென் றடையோ - (எங்கள்)

கருவி மாமழை
புரையும் வண்கையாய்
மருவ வென்றனை
வருதி யோடியே. (உ0)

இளஞ்சிமி றிசைபாடக்
களமதன் கணைசாட
வளர்புய மலையானே
தளர்வது தமியேனே. (உக)

சயதுங்கன் :—என்னருமைக் காமக்கிழத்தி! மனோமோகினீ! நீ தனியாயிவ்விடத்தி லென்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றாய்?—[மௌனம்.] என்ன? பேசாமலிருக்கின்றாய்? என் பேரிலேதாவது கோபமோ? என்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

ஓடி வந்தனை
நாடி யுன்றனைக்
கூடி யாடுவோ
மூட லின்றியே. (தழுவி முத்தமிடுகின்றான்.)

மனோமோகினி :—(கோபித்தவள்போலச் சிறிது விலகிக்கொண்டு) ஆமாம்! என்னைக் 'காமக்கிழத்தி' யென்றீர்களே! 'என்னுயிர்க்காதலி' என்றுசொல்லப்படாதோ? எப்படியிருந்தாலும் நான் ஏழை தங்கள் மனைவியாவேனா?—

(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றாள்.)

சயதுங்கன் :—என்னருமைக்காதலீ! இவ்வற்ப காரியங்களுக்கெல்லாங் கோபித்துக் கொள்வார்களா? நீ யென் மனை

விக்ருரிய கௌரவங்களெல்லாம் வகித்துக் கொண்டிருக் கும்போது உனக்கென்ன குறைவு?—

மநோமோகிநி:—அஃதிருக்கட்டும். நீங்கள் என்னை நேசிப் பது உண்மையாயின், அந்நேசம் எவ்வளவென்று கூறுங் கள். கேட்போம்.

சயதுங்கன்:—இவ்வளவென்று வரையறுத்துக் கூறப்படும் நேசம் நேசமேயன்று.

மநோமோகிநி:—தங்களுக்கு என்பாலுள்ள நேசத்திற் கோ ரெல்லை யான் குறிப்பிக்கின்றேன்! பார்க்கின்றீர்களா?

சயதுங்கன்:—அப்படியாயின் இன்னும் அநேக அண்டங்கள் படைக்குமாறு நீ நான்முகக்கடவுளை வேண்டிக்கோடல் வேண்டும்!

(மரகதம்வந்து ஒரு நிருப மரசனிடங் கொடுக்கின்றாள்.)

சயதுங்கன்:—(வாங்கிக்கொண்டு) சரி, நீ சற்று அப்புறம் நில்! [மரகதம் போகின்றாள்.

மநோமோகிநி:—மகாகனம் பொருந்திய மகாமந்திரியார் மேதாநிதியவர்கள் மகாராசாவவர்களுக்கு நீவிர் இன்னி ன்னவாறே யொழுகவேண்டு மென்று வரம்பேற்படுத்தி யுத்தரவனுப்பிய நிருபமோ?—

சயதுங்கன்:—என்னன்பே! அஃதென்னை? அப்படிக் கூறு கின்றாய்! அவர் ஏஃதேனும் நிருபம் எழுதினால் அது நம்மு டைய இராச்சியபாரம் இனிது நடக்கும் பொருட்டே தான்!—

மநோமோகிநி:—தங்களுக்கென்ன? அவர் சொல்வது வேத வாக்கு! பூருவசந்மத்தி லென்னதவஞ்செய்தாரோ மேதா நிதியார் தங்களைப் போன்ற இராச சேவகர் கிடைப்ப தற்கு!—

சயதுங்கன்:—(தழுவிக்கொண்டு) என் கண்ணே! இன்னொரு முறை யப்படிச்சொல்லற்க!—மற்றைப்படி, நம்முடைய

குழந்தை கலாவதிக்கோ வயது பதினாறாய்விட்டது. நாம் சீக்கிரத்தினிற் றக்க வரனை விசாரித்து மணமுடித்தல் வேண்டும்.

மநோமோகிநி:—வரன் உள்ளூரிலேயே யகப்பட்டால் நல்ல தன்றோ?—

சயதுங்கன்:—ஆம். நலந்தான். ஆயினும் நம்முடைய சாதி குலாசாரங்கட்கு ஒத்தவர்களாய்த் தேடப் புகுந்தால், வேறு இராசவமிசங்களிலேதான் பார்த்தல்வேண்டும்.

மநோமோகிநி:—(தனக்குள்) அரசன் யோசனையைப் பார்த்தால் எட்டேணிவைத்தாலும் எட்டாது போலிருக்கின்றதே!—(அரசனைநோக்கி) இத்தனையெல்லாம் யோசனைசெய்வானேன்? நம்மிருவரிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுகும் உத்தமர் நமது சுகசரீரப் பிரபுவவர்க ளிருக்கின்றாரல்லரோ?—

சயதுங்கன்:—(தனக்குட்பாடுகின்றான்.)

இருந்திருந்,
தென்னை யோசனை யெடுத்தாய் பெண்ணே!
"பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்" தெனப்
புகன்ற புலவர்தாம் பொய்போ வாரோ? (உரு)

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா! ஆத்தானமண்டபத்திற் பிரபுக்களனைவரும் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சயதுங்கன்:—சரி. நீ போ. இதோவருகின்றோம்.

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

என்கண்ணே!—மநோமோகிநி! நீ யெனக்குக் கொஞ்சம் விடைகொடுக்கவேண்டும். நான்போய் வெகுசீக்கிரமாக வருகின்றேன். அப்பொழுது நாமிதைக்குறித்துப் பேசிக் கொள்வோம், [போகின்றான்.

மநோமோகிநி:—(தனக்குள்) ஏது! நாம் ஐயுற்றவண்ணமே யாய்விடும்போலிருக்கின்றது. முன்னரோ 'வேறுஇராச வமிசங்களிலே பார்க்கவேண்டு' மென்றார். இப்பொழுதோ உடனேயுத்தரஞ்சொல்லாமற் பெரிதும் யோசனை செய்தனர். அதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? சுகசரீரர் கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!—[மௌனம்] சீ! சீ! இருந்தாலும் நமக்கு இவ்வளவுதூரம் உதவிசெய்தவரை நாம் மறக்கக்கூடாது. அவர் பாவம் நம்மையே நம்பியிருக்கின்றார்! என்ன இருந்தாலும் நமக்கு அவர் பேரிலுள்ள அன்பு போகவில்லை!— (பாடுகின்றாள்.)

அடுத்திருப் பவரைக் கெடுத்தலா காதுமற்
றெடுத்தகா ரியத்தையும் விடுத்தலொண் ணாதே. (உச)

எல்லாவற்றிற்கும் அரசனிடம் இன்னும் இரண்டொரு முறை சொல்லிப் பார்ப்போம்! ஆனாலாகின்றது! ஆகாமற் போனாற் போகின்றது!

[மநோமோகிநி போகின்றாள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: மதுரையிற் பாண்டியனரண்மனையிற் புபாமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகேசன், ஆநந்தவல்லி.

[இருவருஞ் சிங்காதநத்தில வீற்றிருக்கின்றனர்.]

சுகேசன்: — (தனக்குள்) அப்பொழுதே சொல்லி யனுப்பினமே! இன்னுமேன் நமது கண்மணி சிதாநந்தன் வந்திலன்?— யாம் எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் மனந்திரும்பிற்றிலது போலும்! என்செய்வேம்? பன்னெடுநாளாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று நம்மை விடாப்பிடியாய்க் கேட்கின்றனனே! எவ்வளவோ அவனது நட்

பாளர்மாட்டுச் சொல்லி அவன்றனெண்ணத்தினைத் திருப்புவான் முயன்றேம். அணுவளவேனும் அவன் மனஞ்சலித்திலது! அவனோ எப்போது பார்க்கினும் உலகசரித்திரங்களைப் படித்துக்கொண் டிருக்கின்றனன். அதன் பின்னர் அவற்றிற்கூறியாங்கே நடக்கவேண்டுமென்று முயலுகின்றனன். யாம் வேண்டாமென்றெவ்வளவு கூறினும் பலவகைக்காரணங்களை யெடுத்துரைத்துப் போகவே வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனன்! யாம் இத்தனை நாளாய் அவனுக்கு விடைகொடா திருந்ததனால், எவ்வளவோ களிப்புடன் விளையாடிக்கொண் டிருப்பவன் இப்பொழுது சின்னாட்களாய் ஒருவருடனும் பேசுகின்றதுமிலன்!—(பாடுகின்றான்.)

கரையறு கல்வி கற்றுங் காசினி யியற்கை யொன்றுந்
தெரிகில னுப்பஃ றேயஞ் செல்லுமா றுளங்க வன்று
மரைமலர் போன்மு கத்து மதியுறு களங்க மொப்ப
வுரைதரு வாட்ட மொன்றுற் றொளிகுறைந் திருக்கின்றானே.
—[மௌனம்.]

அவனுக்கு யாம் எங்ஙனம் விடை கொடுப்பது?—தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதன்கண் எவ்வளவோ அபாயங்களுளவே! நமக்கு இத்துணை யழகுங் குணமும் வாய்ந்த மகனொருவனிருப்பது எத்தனையோ வேற்றரசர்களுக்குப் பொறாமை! மேலும் சோணாட்டரசன் நமக்குச் சன்மவிரோதி! அவனது நாட்டகத்துப் புகின் நமது சிதாநந்தன் பிழைப்பதேது?— ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே!—

(சுகேசன் சிங்காதநத்திற் சாய்கின்றான்.)

ஆநந்தவல்லி: — (திடுக்கிட் டருகில்வந்து) ஆ! பிராணநாதா! இஃதென்னை? இவ்வாறு வருந்துகின்றீர்கள்! தாங்கள் வேறெதனையோ வொன்றைப்பற்றி யோசனைசெய்துகொண்டிருக்கின்றீர்க ளென்றன்றோ யிதுகாறும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்! நமதுகுழந்தை சிதாநந்தன் தேச

சஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டு மென்று சொல்லிக் கொண் டிருந்தனனே! அது பற்றியோ இவ்வளவு கவற்சி? அதற் கென்ன? போகவேண்டா மென்றால் நின்று விடுகின்றான்! அவன் தங்களையே தெய்வமாக நினைத்துக்கொண் டிருக் கின்றானே! அவனோ தந்தைசொல்லைக் கடந்து நடப்பான்? விட்டுவிடுங்கள் இந்தக் கவற்சியை!—

சுகேசன்:— (நிமிர்ந்துகொண்டு) பிராணசகி! கவற்சியென் னென்கின்றனையே! நமது சிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்யவே வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்றனன்! அது தான்! வேறென்னுளது? எவ்வளவு தடுத்துரைப்பினும் அவன் கேட்கிலன்! என்செய வல்லேன்? வேண்டாமென நின்றுவிடுவா னென்று வெகு எளிதாய்ச் சொல்லிவிட் டனையே! பலவிதவுபாயங்களினாலும் அவனதெண்ணத் தை மாற்றுவான் முயன்றேன். மேருமலைபோ லவனது மனம் உறுதியாகவே யிருக்கின்றது. யானும் பலமுறை அவனுக் கெதிரிலேயே தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதனால் நேரிடும் இடையூறுகளையெடுத்துக் காட்டினேன். ஒன்றே னும் அவனிடத்திற் பயன்பட்டிலது. இதுதானெனக்கு மனவருத்தத்தை விளைக்கின்றது. என்னவோ யான் சொல் லவேண்டியன வெல்லாஞ் சொல்லிப்பார்த்தேன். அவ னொன்றற்கு மிணங்கிப்பேசிலன். நீயேனுஞ் சொல்லிப் பார். அவனையும் ஈண்டு வருமாறு சொல்லி யிருக்கின் றேன். என்னவோ நீ சொல்லும் வண்ணம் அவன் கேட் பானென்று யான் நினைக்கிலேன்.

ஆநந்தவல்லி:— பிராணநாதா! தங்களுக்குத் தெரியாதது முண்டோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! நமது கண்மணி செல்வச் சிதாநந்தனைவிட்டு ஒரு கணப்பொழு தேயாயினு மென்னாற் பிரிந்திருக்க முடியாதே! என்ன? உறுதியாய்ப் போகவே வேண்டுமென்றா கூறுகின்றான்? சிதாநந்தனைத் தவிர்த்து நமக்கு வேறுயாவருளர்? எங் ஙனமோ நமதருமைமகனை யனுப்புவது? எவ்வளவோ

தவம்புரிந்து அருமையா யோராண்மகவைப் பெற்ருேம். ஏதோ அங்கயற்கணம்மை யருளினுல் நமது கண்மணிக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. இப்படி யிருப்ப, அவனேன் ஆரியதேசங்கட்குப் போதல்வேண்டும்? நமது ஒரே குழந்தை யருமந்தசிதாநந்தனை யனுப்பிவிட்டு எவ்வணமாற்றி யிருப்போம்?

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்ருர்கள்.

இதோ நம் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்ருர்கள். எப்படியாவது அவனுக்கு நற்புத்தி நவின்று நிறுத்தியே விடல்வேண்டும். என்னருமைச் செல்வமே! சிதாநந்தா! இப்படிவருதி!

சிதாநந்தன்:—(சுகேசனருகிற்சென்று) எந்தாய்! சரணம்! (வணங்குகின்ருன்.)

சுகேசன்:—என்கண்ணே! சிதாநந்தா! இப்பாண்டி நாட்டின் சிங்காதநத்தின்கண் வீற்றிருந்து நீடூழிகாலஞ் செங்கோல் செலுத்துக!

சிதாநந்தன்:—(ஆநந்தவல்லி யருகிற்சென்று) அம்மா! நமஸ்காரம்! (வணங்குகின்ருன்.)

ஆநந்தவல்லி:—(தழுவிமுத்தமிட்டு) என்சிதாநந்தச் செல்வமே! நீ யின்புற்று இனிதுவாழ்க!—என்பிள்ளைக் கலிதீர்க்கவந்த பேரரசே! இப்படி யிருப்பாய்! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! அப்படி யுட்காருவாய்! நிற்பானேன்?

(சிதாநந்தன் தன்பெற்ருேர் நடுவணிருத்தலும் சத்தியப்பிரியன் ஓராதனத் திருக்கின்ருன்.)

சுகேசன்:—(சத்தியப்பிரியனிடம் மெதுவாய்) சத்தியப்பிரியா! என்னசமாசாரம்? சிதாநந்தன் மனமேதாவது திரும்பிற்ருே?

சத்தியப்பிரியன்:— மகாராஜா! எவ்வள வியம்பியும் பயனில்லை. யான் சொல்லுவனவற்றை யெல்லாம் நியாய

வாதங்களான் மறுத்துத் தாம் அநேககாரணங்களை யெடுத்துக்காட்டி யென்மனத்தையுந் தம்பக்கந் திருப்பிக்கொள்கின்றனரே!—

சிதாநந்தன்:—என்னருமைத் தந்தையே! யான்போய் வருவதன்கண் என்னதீங்குக ளிருக்கின்றன? தாங்களே னிவ்வாறெல்லாஞ் சிந்தாகுல மெய்தல்வேண்டும்? தங்களது சமானமற்ற புத்திக்கெட்டாதன என்னசொல்லப் போகின்றேன்?— (பாடுகின்றான்.)

தேசங்க டோறு நேசங்கொ டேகலாற்
பெறப்படு நற்பயன் சிறப்பொடு கேண்மின்.
பற்பல நகரின் பொற்புறு செவ்வியு
மியல்புந் திருத்தமு மியம்பருந் தொழில்களு
மேற்றமுந் தாழ்வு மாற்றருஞ் செல்வமுங்
குடிகளின் றன்மையுங் கோலின் செம்மையுங்
கடிமண வியற்கையுங் காவலர் பண்புங்
கல்விச் சாலையின் கவின்பெறு மொழுங்கு
மல்வள ராவண வண்மையுந் தருமஞ்
செய்யு நேர்மையுந் தையலார் கோலமுங்
கழகத் தாடவர் பழகுபடை முறையும்
பிறமொழித் தோற்றமும் பிறவுமறிந் தவற்றிற்
கேற்ற வண்ண மினியநந் நாட்டையு
மாற்றிச் சீர்செய்தன் மற்றதன் பயனும்.
குடிகட் குற்றவை கோனுக் குற்றவை.
அடிகளே யதனை யறிதல் வேண்டுமே. (உசு)

அன்றியும்,

*"வைய மின்புறின் மன்ன னின்புறும்
வெய்ய தொன்றுறிற் றானும் வெய்துறுஞ்
செய்ய கோலினச் செப்ப லாவதன்
றைய தாரினு ளருளின் வண்ணமே." (உ௭)

* சூளாமணி.

*"கோனிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரு
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணாள் வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்." (௨௮)

ஆதலின்,

எவருஞ் சுகமுற வினிதர சாள்வதே
யவனி யதிபர்க் கமைந்த நல் லறமாம்.
இச்சிறு நாட்டினே யிருந்திடி னுலகில்
யெச்சம யத்தோ ரெவ்வியல்போ ளுணர்தல்!
இப்பரு வத்தே செப்பரு நாடெலா
மறியா விடிற்பின் னறியுமா றெவனோ?
காற்றுள போதே தூற்றிக் கோடல்
வேண்டுமென் றியாவரும் விளங்க வுரைப்பா
ராண்டகை மன்னவாக் காரிய மேகண்மின்றே. (௨௯)

†"ஊற்றுநீர்க் கூவலு ளுறையு மீனனோ
வேற்றுநாட் டதன்சுவை விடுத்தன் மெய்யினோர்." (௩0)

எனப்பெரியாரும் அங்ஙனந் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யாமையி னிழிவினைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். ஆதலிற்றந்தையே! தாங்கள் சுகமாயிருந்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவரும்போதே சிறியே னிவ்விளவயதிலேயே வெளிநாடுநகரங்களை யெல்லாம் பார்த்து ஆங்காங்குள்ள விசேடங்களை யறிந்து வாராவிடிற் பின்னர் யான் இராச்சியபாரம்பூண்டு அரசாட்சி செய்யும்போதோ பார்த்தலியலும்? இவற்றையெல்லாம் ஆலோசித்தே யான் தேசசஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டு மென்பது.

சத்தியப்பிரியன்:—மகாராஜா! அவ்வாறு செல்வதிற் கேடொன்று மிராதுபோலும்! நமது இளவரசருக்குத் துணைவனாக யானுங் கூடவே போய் வருகின்றேன்.

---

* மணிமேகலை. † சீவகசிந்தாமணி.

சுகேசன்:—சத்தியப்பிரியா! நீ சொல்லுவதுண்மையே யாயினும் பலவிதத்துன்பங்க ளிருக்கின்றனவே! நமக்கு நேர் விரோதியா யிருப்பவன் சோணாட்டரசன் சயதுங்கன். அவனோ மகாசுத்தவீரன். மல்லயுத்தத்தில் வீமசேனனென்றே சொல்லலாம். அவனது நாட்டிற்குட் பாண்டிநாட்டுப் பறவையும் பறக்கப்படாது. அவனது உத்தரவின்றி அவன்தேசத்தினுட் பகைநாட்டா ரெவருஞ் செல்ல நேரிடுமாயின் அவன் அவர்களை மல்லயுத்தத்திற் கழைப்பான். அதுவுமன்றி அவனுக்கு வெகுநாளாய் நம்முடைய நாட்டின்மீதே கண். நமதுசிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதை யவன் அறிந்தனனாயின் எவ்விதத்தினும் இவனைத்தொலைப்பதற்குவழிபார்ப்பான். இவற்றையெல்லாம் அறிந்திருந்தும் நீ சிதாநந்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு அவன்போகும் வண்ணமே பேசுவதழகன்று. எப்படியாயினுஞ் சிதாநந்தனை யிவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிடும் வழியைப்பார்.— (பாடுகின்றான்.)

விளங்குமறி வுற்றாய்க்கு விளம்புகிற்ப துண்டுகொலோ?
இளங்கன்று பயமறியா தென்றுரைத்த துணர்கிலையோ? ()

சிதாநந்தன்:— என்னருமைத் தந்தையே! நீங்களேன் இவ்வாறு கொன்னே கவற்சி யுறுகின்றீர்கள்? அரசமரபிற் பிறந்தவர்களும் பிறர்க்கஞ்சுவார்களோ? (பாடுகின்றான்.)

*"திங்கரும் பீன்ற திரள்கா லுளையலரி
தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தாஅங்—கோங்கு
முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை." (௩உ)

மகாசுத்த வீரராகிய தங்களுக்குப் பிறந்த யானோ இவ்வற்பனைய சோணாட்டரசற்குப் பயப்படுவது? இவனைப்போலாயிரம் அரசர்கள் வந்தபோதிலும் யுத்தத்தி லொருகாலும் பின்வாங்கேன்! இன்னணம் வேற்றரசர்கட் கஞ்சி

* நாலடியார்.

நடப்பின் என்றுதான் நமது இராச்சியம் முன்னுக்கு வரும்?—மேலுங்காண்மின்! இதற்குமுன்னுமெத்துணையோ சோழராசர்கள் நமக்கு விரோதிகளாயிருந்திருக்கின்றனர்! அவ்வக்காலங்களி னெல்லாம் நம் ஆலவாய்ப் பெருமான் பல்வேறுருக்கொண்டு மகாற்புதமான திருவிளையாடல்கள் செய்து நம்மைப்புரந்தருளி யிருக்கின்றார்! அதுபோலவே யிப்பொழுதுங் காத்தருளுவாரென்று நினைப்பதற்கு ஐயமு முண்டுகொல்? அன்றியும் பற்பல தேசங்களிற் சஞ்சரித்து ஆங்காங்குள்ள சுபாவங்களை யறிந்தவர்களலரோ தமது சிறிய இராச்சியங்களையுஞ் சீர்திருத்தி வித்தாரப்படுத்திப் பெரிய சக்கிரவர்த்திக ளாயினார்கள்? அங்ஙனமிருப்ப, யாமிச் சிற்றரசர்களுக்கு அஞ்சி நடப்போமாயின் எப்பொழுதும் அடிமையரசர்களாகவுங் குறுநிலமன்னர்களாகவுந்தா மிருத்தல்வேண்டும்!—ஆதலின், எந்தாய்! ஒன்றுக்கும் நீங்கள் அஞ்சல்வேண்டாம்; எதனையுங் குறித்துயோசித்தல் வேண்டாம். ஈசனருளா லொருவகை யிடருமெனக்கு நேரிடாது! ஆகவே, எனக்கு இப்பொழுதே தேசசஞ்சாரஞ் செய்ய வுத்தரந் தந்தருளுவீர்!—

(பணிகின்றான்.)

சுகேசன்:—என்கண்ணே! சிதாநந்தா! நின்புத்திக்கும் வீரத்திற்கும் யான் நின்னை மெய்ச்சுகின்றேன். நீ சக்கிரவர்த்தியாய் வருவதை யானென்று பார்க்கப் போகின்றேனோ? உன் சௌரியத்திற்குந் தைரியத்திற்கும் இம்மூவுலகங்களும் போதா!— எல்லாவற்றிற்கும் மந்திரி சந்மதிக்கு ஆளனுப்பி யிருக்கின்றேன். அவரும் வரட்டும்.

சந்மதிவருகின்றார்.

மந்திரியும் இதோ வந்துவிட்டார்! அவர் சொல்லுவனவற்றையுங்கேட்டு யோசித்து நடத்துவோம்.

சந்மதி:— மகாராஜா அவர்களுக்கு அடியேன் மந்திரி சந்மதி வந்தனம்! (இளவரசரை நோக்கி) இளவரசரே! தமக்கு என்றும் வெற்றியுண்டாகுக.

சுகேசன்:— வம்மின் சந்மதியாரே! இங்ஙன மிருமின். நமது குமாரன் சிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டு மென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றனனே! அதனைப்பற்றி நுந்தங் கருத்து யாதுகொல்?

சந்மதி:— ஆம். மகாராஜா! நமது இளவரசர் சிதாநந்தருக்கு இவ்வவா விருப்பது எனக்கு வெகுநாளாய்த் தெரியும். நேற்றை ஞான்றினும் அவர் என்னிடம் போந்து தங்கள் பாதங் கழறித் தம்மையுந் தமது ஆன்மநேசர் சத்தியப்பிரி யனையும் அனுப்புமாறு கேட்டனர். அங்ஙனம் அவரே வி ரும்பும்போது நாம் தடுப்பது அநுசிதம்! அவரோ நல்ல கல்விமான்; சூத்தவீரர்; நீதிகளை யுணர்ந்தவர்; அறிவே யின்பமென்பவர். அவரறியாதது முண்டுகொலோ? மற்று அவரது ஆன்மநேசர் சத்தியப்பிரியரும் நம்மிளவரசரு க்கு எவ்விதத்தினு மேற்ற தோழர். ஆகவே யாமிவ்விரு வர்களையும் அனுப்புவதைக் குறித்து எள்ளளவும் யோசித் தல்வேண்டியதில்லை.

சுகேசன்:— அவ்வாறயின் இவ்விருவரையுஞ் சோணாடுதவிர மற்றை நாடுகளுக்குச் செல்லுமாறு சொல்லுவோம். (சிதா நந்தனை நோக்கி) என்னருமைமகனே! சிதாநந்தா! நீ சோ ணாட்டுக்கு மாத்திரம் போகாமல் வேறு நாடுகளுக்குப் போய் அவற்றையெல்லாம் பார்த்தபிறகு கூடிய சீக்கிரத் திற் றிரும்பிவிடல் வேண்டும். இஃதொன்றுதான் யானுன் னைக் கேட்டுக்கொள்வது. மற்றைப்படி நீ தேச சஞ்சா ரஞ் செய்வதி லெனக்கோ ராட்சேபணையுமில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:— ஆ! அப்படியே செய்கின்றோம். தாங்கள் கூறியசொல்லை மீறி நடப்போமா?

சிதாநந்தன்:— (களிகூர்ந் தாநந்தவல்லியை நோக்கி) என்னை யன்புடன் பெற்று வளர்த்ததாயே! தந்தையும் விடை கொடுத்தார்! இனித் தங்கள் திருவாக்கினால் யாங்களிருவ

ருஞ் சௌக்கியமாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்துவர உத்தரவு கொடுத்தருளல் வேண்டும்.— (வணங்குகின்றான்)

ஆநந்தவல்லி: — (தூக்கி முத்தமிட்டு) அப்பா! குழந்தாய்! சிதாநந்தா! உன்தந்தையார் சொல்லியதற்குமே லொன்றும் யான் சொல்லப் போகின்றதில்லை. ஆயினுமவர் சொன்னதை மறவாதே! சோணாட்டுக்குப் போகாதே! வழியிற் காடுகளிற் பலவிதத் தீயவிலங்குக ளிருக்கும். அவற்றையெல்லாஞ் சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துப் பரிகரித்துப் போகவேண்டும். சோணாட்டுக்கு மாத்திரம் போகாதே! வெகுசீக்கிரத்தில் வந்துசேர்க.

சிதாநந்தன்:—என்னருமைத்தாயே! தாங்க ளெதைகுறித்துங் கவற்சியுறல் வேண்டாம். என்னருமைநேசா சத்தியப்பிரியருங் கூடவருகின்றார். யான் வெகு சாக்கிரதையாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்துவிட்டு வந்து சேருவேன்.

(மீட்டும் வணங்குகின்றான்)

ஆநந்தவல்லி.—(வாரியணைத்துமுத்தமிட்டு) ஆ! என்கண்மணி! எப்படி யான் உன்னைப் பிரிந்திருப்பேன். சுகமாய்ப்போய் வருக. (சத்தியப்பிரியனைநோக்கி) சீக்கிரம் போய்வந்து விடுங்கள்.

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அங்ஙனமே செய்கின்றேம்.

சிதாநந்தன்:—ஐயா! சன்மதியவாகளே! தங்கள் நன்மதியையெதிர்பார்க்கின்றேன்.

சந்மதி:—இளவரசரே!

*"தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை." (௩௩)

என்ற தமிழ் மூதாட்டியின் நல்லுரையை மறவாதீர்! இதுதான் யான்சொல்வது.

* கொன்றைவேந்தன்.

சிதாநந்தன்:—அவ்வணமே செய்கின்றேன்.

(சிதாநந்தன் றந்தைபாற்சென்று மீட்டும் வணங்குகின்றான். அவர் தழுவி முத்தமிடுகின்றார்.)

சுகேசன்:—நம் சொக்கலிங்கப் பெருமானுமக்குத் துணைபுரிவாராக. (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! சிதாநந்தனை வெகு சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள். நீதானவனுக் குற்றதுணைவன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்படியே.

[சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் யாவரையும் வணங்கிச்செல்லுகின்றனர்.

முதலங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—௨.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனை.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், சோமதத்தன்.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) இறைவனருளினலெல்லாம் முடிந்தன! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை? நினைத்தனவெல்லாங் கைகூடிவிடும். ஆயினும் தாமதஞ்செய்யக்கூடாது. இப்பொழுதே நமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இதற்காகவன்றோ மனோமோகினிக்கும் மகாராசாவுக்குஞ் சிநேக முண்டாக்கிவைத்தோம். மகாராசாவும் மனோமோகினியின் வலையிலகப்பட்டிருக்கின்றார். எப்படியாயினும் அவளைக்கொண்டு கலாவதியை மணந்தாற்றன் நாம் நினைத்தபடி யிராச்சியத்தைப் பெறலாம்.—

(பாடுகின்றான்.)

சிலாதரன் மாகீ ழற்கட் சிவபிரா னருளி னலே
நலாதவ குலங்க வின்ற நங்கையர் திலக மான
கலாவதி தன்னை நந்தங் காதலி யாகப் பெற்று
ஞலாவருஞ் சோழ ராச வுயர்பத நமதே யன்றோ? (௩௪)

அவளும் நமக்கு எப்படியாவது கலாவதியை மணம்புரிவிப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருக்கின்றனள். மகாராசாவும் மனோமோகினியின் வலையில் வீழ்ந்ததுமுதல் நம்மிடத்து அதிகமான பிரியம் பாராட்டி நடந்துவருகின்றார். எவ்வாறேனும் நமதெண்ணத்தை யித்தருணத்தில் முடித்துவிடவேண்டும்.

குலாந்தகன்வருகின்றன்-

ஓகோ! நமது மந்திரியார் மேதாதிதியின்மகன் குலாந்தகனிதோவருகின்றான். இவன் என்னவோ சிலநாளாய் மகாராசாவின் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி வருவதும்போவதுமாயிருக்கின்றான். நாம் அன்று கேள்விப்பட்டபடியே யொருவேளை யிவனும் நம்மைப்போலக் கலாவதியை மணந்துகொள்ள இச்சை கொண்டிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும். (சோமதத்தனை நோக்கி) ஏ! சோமதத்தா! யான் சொன்னபடியே அம்மா அவர்களிடத்திலே சொல்லி வந்தனையா?

சோமதத்தன்:—தாங்கள் சொல்லுகிறதற்குந் தடையுண்டா? சாமீ! எல்லாம் அப்படியே செய்துவிட்டேன். மற்றைப்படி யென்னைப்பற்றிக் கொஞ்சம் அம்மாஅவர்களிடத்திலே சொல்லி வைக்கவேண்டும். இந்தச் சமயத்திலே யென்னைக் கைசோரவிடக்கூடாது. எசமான்களே! நான் ஏழை! என்னைப்பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சுகசரீரன்:—அதற்கென்னேடா! என்தயவு இருக்கும்பொழுது உனக்கென்னேடா குறை?

சோமதத்தன்:—அது நான்சாமி வேண்டியது.

குலாந்தகன்:—(சமீபத்தில்வந்து) ஏன் ஐயா சுகசரீரரே! நமது மகாராசா வெளியி லெங்கேயோ போகப்போகின்றாராமே. அஃதென்னை நிச்சயந்தானா? ஐயா! நீர் நமக்கு இவ்வளவு சிநேகராயிருந்து மொன்றுஞ் செய்கின்றதில்லையே!—

சுகசரீரன்:—என்னையா செய்யவில்லை? நமது சுபாவமுமக்கு இன்னுந் தெரியவில்லை. பார்த்தீரா? நம்முடைய மகாராசா சயதுங்கரவர்கள் விருப்பத்தின்படியே யெல்லாக் காரியங்களையும் வெகு எளிதாக முடித்துவிட்டேனே!

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன்:—(புன்னகை செய்துகொண்டு) எந்தக்காரியத்தை ஐயா? காவலனைக் கண்ணிழக்கும்படிசெய்த காரியத்தையா?

சுகசரீரன்:—எந்தககாரியத்தையையா?

விகடவசநன்:—அதுதான் ஐயா! அந்த (தலையை யாட்டிக்கொண்டு)—மகாராஜா அவர்கள் காரியத்தைத்தான்!

சுகசரீரன்:—எப்படி யெப்படி? கண்ணிழக்கச்செய்த காரியமா? அதென்னையா? யான் இராசத்துரோகியோ?

விகடவசநன்:—அதற்கு மையமுண்டோ? நீர்செய்த காரியமுமக்கேதெரியாவிடிற் பின்னர் யாவர்க்குத்தான்றெரியும்? காமக் கடல்வீழ்ந்தார கண்ணிழந்தா ரல்லரோ?

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) இவனென்ன! நான் எப்பொழுது எங்கே யிரகசியம் பேசப்போனாலும் வந்துவிடுகின்றான்! (விகடவசநனை நோக்கி) இங்கே யார் ஐயா உம்மை வரச்சொன்னவர்?

விகடவசநன்:—எப்பொழுதையா அரண்மனைக்கு அதிகாரியாயினீர்?

குலாந்தகன்:—என்ன? யான் அரண்மனைக்கு அதிகாரியாக மாட்டேனென்று நினைத்தீரோ? அரண்மனைக்கு அதிகாரியுமாவேன்! அரசன்மகளையுமணப்பேன்! அரசனுமாவேன்!

சுகசரீரன்:—(தனக்குள) ஓகோ! அந்த எண்ணமும் வைத்திருக்கின்றாயோ?—நாம் நினைத்தது சரியாய்விட்டது!—ஹூம்! நமக்கு மனோமோகினியினுடைய தயவிருக்கிறவரைக்கும் இவன் கலாவதியை மணந்துகொள்வதைப் பார்ப்போம்.

விகடவசநன்:—குலாந்தகரே! இது நல்லயோசனை! கலாவதியு மிணங்குவாள்! நீரும் மணப்பீர்!

சோமதத்தன் :—ஏன் சாமி! அவர்களுக்கென்ன? மந்திரிமகனுக்கு மகாராசாமகளைக் கட்டிக்கொடுக்க மாட்டாரா?

துலாந்தகன் :—(களிப்புடன்) ஹூம்! அப்படிச் சொல்லப்பா! நீதானுண்மையை யறிந்தவன்! இவனுக் கென்னதெரியும்?

சுகசரீரன் :—(தனக்குள்) சரிதான். மகாராசா ஒருவேளை யவ்வாறு யோசனை செய்திருந்தாலுஞ் செய்திருப்பார். ஆயினும் அவரின்னு மொருமுடிவிற்கும் வந்திருக்கமாட்டார். அப்படி யவர் வருகிறதற்கு முன்னே நான் மநோமோகினியினிடஞ்சென்று கலாவதியைப் பெறுமாறு தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

விகடவசநன் :—(சுகசரீரனை யுற்று நோக்கி) என்னையா சுகசரீரரே! உமக்குள்ளே யேதோ யோசனைசெய்து கொண்டிருக்கின்றீர் போலும்! உமக்குக் கலாவதியை மணந்து கொள்ள யோசனையில்லையா? நம்குலாந்தகர் யோசனை செய்து விட்டனரே! (சுகசரீரன் முகஞ்சிவக்கின்றான்.)

துலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! என்னையா விதூடகரே! பரிகாசம் பண்ணுகின்றீர்! பாவம்! இவருக்கு வயது நாற்பதாய் விட்டதே! மகராசா இவருக்குப் பெண்ணைக்கொடுக்க இணங்குவாரா? அப்படியவர்தா மிணங்கினாலுங் கலாவதிதா னிணங்குவாளா? (சுகசரீரன் முகம்வெளுக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—ஐயா! குலாந்தகரே! நம்முடைய சுகசரீரர் முகஞ்சிவக்க வெளுக்க நாமிப்படிப் பேசுதல் நியாயமன்று.

சுகசரீரன் :—ஏடா! சோமதத்தா! கையிலென்ன? முத்து மாலையோ?

சோமதத்தன்:—ஆமாஞ்சாமி. அம்மா அவர்க ளிந்த முத்து மாலையை யெனக்கே கொடுத்து விட்டார்கள்.

துலாந்தகன்:—ஐயா! சுகசரீரரே! உமக்கு அம்மா அவர்களேதேனும் வெகுமதி யின்னுங் கொடுக்கவில்லையோ?

விகடவசநன்:— அதைத்தா னெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். அவ்வெகுமதி அவர்க்குக் கிடைத்துவிட்டதோ நம்முடைய துலாந்தகர்பாடு அந்தரந்தான்!

சோமதத்தன்:—பொழுதுபோகிறது. நான் போய்வருகிறேன் சாமீ!

சுகசரீரன்:—சரிதான். போ. [சோமதத்தன் போகின்றான்.

துலாந்தகன்: — ஏனையா விதூடகரே! அவர்க்கு வெகுமதி கிடைத்தால் என்பாடெப்படி யந்தரமாகும்? கலாவதி யெனக்குக் கிடைக்கமாட்டாளா? என்ன? நான்தான் மந்திரிமகனு யிருக்கின்றேன்! வெகுபுத்திசாலி! மிகவும் அழகுடையவன்! எனக்கென்னையா குறைவு? நிச்சயமாய்க் கலாவதி யெனக்கே மனைவியாகப் போகின்றாள்! பாருமே!

சுகசரீரன்:—ஐயா! விதூடகரே! எனக்குக்கொஞ்சம் விடைகொடுக்கவேண்டும்.

விகடவசநன்: — நீவிர் நம்மை வினவியதென்னே? அதற்கியாம் என்ன விடைகொடுத்திலம்?

சுகசரீரன்:—யானொன்று மும்மைவினவவில்லை. வீட்டிற்குப் போகவேண்டு மென்றுதான் சொன்னேன்.

விகடவசநன்:—ஐயோ! பாவம்! இவ்வளவிளவயதிலேயோ? சீ! சீ! அப்படிச் சொல்லாதீர்! இன்னுங் கொஞ்சகால மிருந்து கலாவதியின் சுகத்தையு மிந்தச் சரீரத்திற்குக் கொடுத்ததன்பிறகு போகலாம்!

(விகடவசநன் சுகசரீரனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் வயிற்றைத் தடவுகின்றான்.)

சுகசரீரன்:—உம்மிடம் வந்தால் என்று மிப்பரிகாசந்தானே! இனித் தாமதிக்கமாட்டேன். அவசியம் போகவேண்டும். ஆத்தாந மண்டபத்தில் யாவருங் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். [சுகசரீரன் போகின்றான்.

துலாந்தகன்:—ஏன்? விதூடகரே! கலாவதியின் சுகமென்றீரே! அஃதெப்படி யிவனுக்குக் கிடைக்கும்?

விகடவசநன்:—ஹ! ஹ! ஹ! இவ்வளவுதானா?—நீயொரு பெரியமூடன்! இந்தச் சுகசரீரனுக்குக் கிளிப்புலான்மீது பெரிதும்விருப்பமுண்டு. ஆகையினாலேதான் இவன் கலாவதியினுடைய 'சுக'த்தையுந் தின்பானென்றேன். இதை நீயறிந்திலையே! நீதானோ கலாவதியை மணந்து சுகிக்கப்போகின்றாய்! அவளிந்தமாதிரி யெவ்வளவோ இரண்டு மூன்று பொருள்படப் பேசுவாளே! அப்பொழுது நீவிழிக்கவேண்டி வருமே!

துலாந்தகன்:—அப்படியானால் யானதற்கென்ன செய்யலாம்? ஏன விதூடகரே!

விகடவசநன்:— யானென்று சொல்லுகின்றேன். அதனைக் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொள். நீ யக்கலாவதியினிடஞ்சென்று அவளைவணங்கிச் சாதுரியமாகப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்! இதுசெய்தி சுகசரீரனுக்குத் தெரியவேண்டாம்! தெரிந்தால் அவன் முன்னர்க் கற்றுக்கொண்டுவிடுவான். பார்த்துக்கொள்.

துலாந்தகன்:—ஐயா! விகடவசநரே! நீர்சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திக்காக உமக்குக் கோடிநமஸ்காரம். யான் நீர்சொல்லியவண்ணமே செய்கின்றேன். யான் போகட்டுமா?

விகடவசநன்:—நமபுரத்திற்குத்தானே?

துலாந்தகன்:—எங்கே விதூடகரே?

விகடவசநன்:—நம்மபுரத்திற்குத்தானே யென்றேன்.

துலாந்தகன்:—ஆமாம். நமபுரத்திற்குத்தான்.

[துலாந்தகன்போகின்றான்.

விகடவசநன்: — (தனக்குள்) ஐயோ! பாவமே! இத்தகைய மூடரு முலகிலுளரோ? காதுகேளாக் கண்ணிலான் நாடகம் பார்க்க விரும்பியாங்கு இவனும் மகாராஜாவின் மகளை

மணக்க விரும்புகின்றனனே! கல்வியிற்சிறந்த கலாவதியோ இப்பேதையை மணப்பாள்? (பாடுகின்றான்.)

கலாவதிப்பேர்க் கன்னிகையைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளக்
குலாந்தகன்ற னெஞ்சிற் குறித்த - னிலாவுகொம்புத்
தேனைமுடவன் சான்ற சிறுவன் பெறுகிற்பா
னூனமதி யாலுனல்போ லும். (௬௫)

நமக்கென்ன? போய் அவமானப்படட்டும். மகாராஜாவருமுன் ஆஸ்தாநமண்டபம் போய்ச் சேரவேண்டும்.

[விகடவசநன்போகின்றான்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற்சோழனரண்மனையிலாஸ்தாநமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, சுகசரீரன், குலாந்தகன், விகடவசநன், ஆஸ்தானிகர்கள், கனவான்கள், மற்றையோர்.

மேதாநிதி:—அடா! குலாந்தகா! என்னேடா வுன்செயலொன்றும் நன்கு யிருக்கவில்லையே! நீ தீயர்குழாத்து ளொருவனெனக் கேள்வியுறுகின்றேனே!

குலாந்தகன்:—யான் சுகசரீரரைத்தவிர்த்து வேறெவரோடும் சேர்கின்றதில்லையே.

விகடவசநன்:—ஐயா! குலாந்தகரே! நுமக்கேற்ற நண்பர் சுகசரீரர்! அவருக்கேற்ற நண்பர் நீர்! ஆனால் அவர்சரீரத்திற்குள்ளே சுகமுண்டு. உம்முடைய சரீரத்திலோ அஃதில்லை.

மேதாநிதி :—ஐயா! விகடவசநரே! அவ்வீணனுக்கு என்ன வுரைத்து மென்? சுத்தப் பேதையாயிருக்கின்றான்! அவ னோடென்ன? விட்டுத்தள்ளும்.

சுகசரீரன் :—ஏ! விகடவசநரே! நன்றாய்ச்சொன்னீர்! எனக் குள்ள சுகம் யாவருக்குளது? என்பெயரையேபாருமே!

விகடவசநன் :—ஐயா! சுகசரீரரே! நுமக்குப்பெயரிட்டவர் முன்பின் ஆலோசனை செய்தே வைத்திருக்கின்றனர்! நுந் தமக்கு எத்தனையோ கொம்புகளிற் சுகம் அகப்பட்டிருக் கின்றன! இன்னு மகப்படும்! மற்றைப்படி மேதாநிதி யாரே! இந்தச் சுகசரீரரைப்பற்றி யெனக்கு வெகு நாளா ய்த் தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

யார்க்குமிப் பெரியர் பார்க்கப் பூனையைப்
போலிருந் தாலுஞ் சிலமார் சுகத்தை
நாடுதிற் பதினும் பீடுசால் பூசையைப்
போன்றவ ரென்றே யான்றோ ருரைப்பார்!
வினைவலி யானே விமல நற்குண
மனைவியை யிழந்த மாயிருந் துயராற்
பிறனில் விழையா மயங்கி யுழல்பவர்!
மறனுர் தொழில்பல மாண்புறச் செய்தவர்!
அரைசற் குறவென் றுரைசெய் கிற்பவர்!
காமக் கணிகைய ரேமமென் றறியார்!
பூதரத் தினும்பெரும் புந்தி யுடையவர்!
மாதரார் பழிச்சுமன் மதனுறு வடிவினர்!
இவரை மணந்துறு மேந்திழைக் கெய்துந்
தவறரு மின்ப மன்றியுஞ் சாந்த
மொழியுந் தன்மைய ருத்தமச் செல்வரே! (நுசு)

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

மேதாநிதி :—என்ன விகடவசநரே! இன்றைக் கிவ்வளவுதூர மிவரைப்பற்றி?

விகடவசநன்:—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சுகசரீரப்பிரபு வவர்கள் தம்மைப்பற்றிக் கொஞ்சமிங்கே யிராஜசதவியிலே பிரஸ்தாபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். என் கருதிக் கூறினரோ ? யானறியேன். தாங்கள் முக்கிய மந்திரியா யிருக்கின்றீர்கள். (மற்றைய ஆத்தானிகர்களை நோக்கி) தாங்களு மிராஜசதவியர்கள். நீவிரே கேண்மின். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி அவரைப்பற்றி யெனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சிறிதேனும் மறையாமற் சொல்லிவிட்டேன்!—ஐயா! சுகசரீரரே! யான் சொல்லியவற்றுளேதேனு மையமுண்டோ?(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

மேதாநிதி :—என்ன? கவனித்துக் கேட்டீரோ சுகசரீரரே! நம் விதூடகர் நும்மைக் குறித்துக் கூறியவற்றை? ஒவ்வோரிடத்திலு மிருபொருள் வைத்திருக்கின்றனரே!

விகடவசநன்:—என்னையா தவறு? ஒரு பெரிய பிரபுவவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஒருபொருள்படக் கூறுவதென்று லஃதென்மனத்திற்குச் சாந்தமாயிருக்கவில்லை. ஆகையாற்று னிருபொருள்படப் பேசினேன். அன்றியுமிவர்தம் உள்ளும்புறமும் வேறுவேறு யிருக்கின்றனவென்று காட்டும்பொருட்டு மிங்ஙனங் கூறினேன்.

மேதாநிதி:— என்ன சுகசரீரரே! அவருமைத் தூஷிக்கின்றார்! நீர் சுகமாய்க் கேட்டுக்கொண் டிருக்கின்றீர்!

சுகசரீரன்:—அவராவது என்னைத் தூஷிக்கவாவது! அவர்தாமித்தனை நாழிகையாய் நம்மைப்பற்றி யெவ்வளவோ பிரதாபித் திருக்கின்றார். அப்படியிருக்க நீங்களென்னவோ இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்களே!

விகடவசநன்:—ஐயா! சுகசரீரரே! நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நீர்தாம் நிஜந்தெரிந்தவர். உம்மைப்பற்றி யான் எவ்வளவு பெருங்குறற் பாய்ச்சிப் பிரலாபித் திருக்கின்றேன். அதனை யறியாமல் இவர்களென்னவோ சொல்லுகின்றார்கள்.

சுகசரீரன்:—உம்மை நம்பியிருந்ததற் கிதுதானோ நீர் செய்வது?

விகடவசநன்:—பின்னென்னையா செய்யவேண்டும்? கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளட்டுமோ?

(சுகசரீரனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அவனிருந்த வாதனத்தைப் பின்னே தள்ளிவிடுகின்றான். சுகசரீரன் அதையறியாது உட்காரப்போய்த் தவறிவீழவும் யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சுகசரீரன்:—(தட்டித் தடுமாறிக்கொண்டு) ஐயா! இது நல்ல யோக்கியதை! இப்படி யொரு சிநேகரிருந்தால் நமக்கென்னகுறை?

(ஆதனத்தை யிழுத்துக்கொண்டு அதன்கணிருக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—தங்களுக் கென்னையாகுறை? மகாப்பிரபு! மகாராஜபந்து! யான் தங்கள் பக்க லிருந்துகொண்டு சகுனி சுயோதனனுக் குதவிபுரிந்தாங்கு புரிகின்றேன். பயப்படாதீர்!

(நேபத்யத்துள் தூரியம் முழங்குகின்றது.)

மேதாநிதி:—(செவிகொடுத்து) போதும்! போதும்!! நிறுத்துமின் பேச்சை! உள்ளே தூரிய கோஷங் கேட்கின்றது. மகாராசா வவர்கள் இவ்விடம் ஆஸ்தான மண்டபத்திற்கு வருகின்றனர்போலும்!

(நேபத்தியத்துட் கவலை! கவலை! யென்றல்)

(யாவருமெழுந்து நிற்க, சயதுங்க மகாராசர் பரிவாரத்துடன் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

யாவரும்:—வெல்க! வெல்க!! மன்னர் மன்னவ!

(சபைநடுவேட் சிங்காதநத்தின்மீது சயதுங்கன் வீற்றிருக்க, இருபுறத்திலும் தாதியர் சாமரம்வீச மற்றவர்கள் தத்தம் மரியாதைக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கன்:—எமது நன்மையைச் சந்ததமும் நாடுஞ்சபையோர்கள்! தங்களுடைய சுகத்தையும் நலத்தையுஞ்சற்று

மெண்ணுமலெலந்தமக்கு எக்காலத்திலும் நீதியை வழுவா தோதிய தங்களுக்குச் சமானரான மாந்தர் யாவருளர்? மற்றைப்படி நந்தம் முதன்மந்திரி மேதாநிதியாரது பெருமையை யெடுத்துரைக்க வெம்மாலாகுமோ?

மேதாநிதி:—மகாராசா! அடியேங்கள் செய்வன செய்யவேண்டிய கடமைகளேயன்றி வேறல்ல. (பாடுகின்றான்.)

* "இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
வினையன் றூயன் விழுமியன் வென்றிய
னினையு நீதி நெறிகட வானெனி
னனைய மன்னற் கழிவுமுண் டாங்கொலோ?" (௩௭)

என்பதற்கேற்பத்தம்மைப் போன்ற அறக்கடலாகிய வரசர்களிருப்பின், எம்மைப்போன்ற மந்திரிகட் கென்னகுறை? மற்றைப்படி யின்றுசபை கூட்டியதன் காரணமென்னையோ?

சயதுங்கன்:—எமதாரிய சபையோர்காள்! நுந்த முதவியாலெந்தம்வமிசத்திற்கேற்ப ஏதோ இதுகாறும் நமது முன்னோர் நடந்தவண்ணம் எம்மாலியன்ற மட்டும் முறைவழுவாமலும் நீதிதவறாமலும் இச்சோணாட்டைப் பரிபாலித்து வந்தனம். கலிங்கன்மீது வஞ்சிசூடிச் சென்று அவனை வென்று வாகை மிலைந்தனம். மற்றைப்படி யிப்பொழுது யாம் கருதிய தொன்றுளது.

மேதாநிதி:—இராசராசேந்திரா! (பாடுகின்றான்.)

† "கண்ணெனப் படுவ மூன்று காவலன் கல்வி காமர்
விண்ணினைச் சுழல வோடும் வெய்யவ னென்னும் பேர
வெண்ணினுட் டலைக்கண் வைத்த கண்ணஃ தில்லை யாயின்
மண்ணினுக் கிருளை நீக்கும் வகைபிறி தில்லை மன்னா." (௩௮)

அதுபோலவே தாங்களும் நீதிக்கு அரசரென்றே யிதுவரையிலும் நிலைத்தீர்கள். இனியுமவ்வாறே நிலைக்கவேண்

* கம்பராமாயணம், † சூளாமணி,

டும். அதற்குக் கடவுள் கிருபை புரிவாராக.—நங்கையர் சிரோமணி கலாவதியின் குணங்கடா மென்ன? சொல்ல வேண்டுமோ? மற்றைப்படி யுரைத்திடலாமோ தங்கள் கருத்தினை?

சயதுங்கன் :—அடியேம் செய்தபாக்கிய மெல்லாந் தங்க ளநுக்கிரகமே! நெடுநாள்வரைக்கும் மக்களின்றி வருந்தி னேம். ஏதோ ஏகாம்பரேச ரருளாற் புத்திரனில்லாவிடி னும் வனிதாரத்நமான கலாவதியைப் புதல்வியா யடைந்தேம். மக்களில்லா வருத்தத்தையு மறந்தேம். பூண்டே மிச்சோழராச்சியாதிபத்தியம்! ஆண்டேம் அநேகவருட காலம்! கொண்டேம் திக்கெல்லாம் வெற்றி! கண்டேம் சகல சுகங்களும்! இவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லுகிற்பதி லென்ன பயன்? எம்முடனே யிவ்வாசும் அற்றன்றோ போய்விடும்?

மேதாநிதி :—(பாடுகின்றான்.)

*"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரு மென்றாங்
கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலு மளியு முடை" யீர்! (நக)

ஒழிமினிக்கவற்சி! தமது குலதீபமான நங்கை கலாவதி யிருப்ப, இஃதென்னை யோசனை?

சயதுங்கன் :—எவ்வளவுதா னருமையாய் வளர்த்து வரினும் புத்திரிகள் புத்திரர்களாவார்களா? எத்தனை நாட்கடாம் பெண்கள் பெற்றோரிடத்திலேயே யிருப்பார்கள்? அவர்

* புறநானூறு.

களும் வயதுவந்தவுடனே தக்கவரனை மணந்து கணவனிடஞ் சேரவேண்டியவர்களல்லரோ? யாமோ எம்மருமைத் தேவியை யிழந்தேம்! ஆதலின் இனி மகனைப்பெறுவிடினும் மருமகனைப் பெறலாமென்னு மெண்ணங்கொண்டேம்? இனி நமது முன்னோர்கள் பரம்பரையா யாண்டுவந்த ராச்சியத்தை யாராளப்போகின்றனரோ ? முழுமதிமுகம் படைத்த நமது குழந்தை கலாவதியோ பதினறுவயது நிரம்பி யுவதியாய் விளங்குகின்றனள். இவளுக்குத் தக்க வரனைத்தேடி மணம்புரிவிக்கவேண்டும். இதன் பொருட்டே யாமிச்சபை கூட்டியது.

முதலாத்தானிகன் :—மகாராசா ! தமது குழந்தை கலாவதிக்குத் தகுந்த நாயகனைத் தேடவேண்டுமானல் ஏதாவது வேறு இராசகுலங்களிலேதான் பார்க்கவேண்டும்.

சயதுங்கன் :—எமது பிரிய சதசியர்காள் ! அத்தன்மையானவர் யாவருளர் ? (பாடுகின்றான்.)

கலிங்கன் கர்வத்தான் மாண்டான்!
சேர னல்லினுஞ் சேரான்!
கேரளன் கீழ்மைக் குலத்தான்!
மகதன் மகவிலாக் கிழவன்!
மராடன் மந்தப் புந்தியன்!
கன்னட னன்னடக் கையிலான்! மற்றுப்
பாண்டியன் மாண்டகு மரபினன். ஆயினுந்
தீரா விரோதி!
அவனுக் கொருமக னழகு புந்தி
யாதிய குணமெலா மொருங்கே யமைந்த
வுத்தமப் புருட னுளனென் றுணர்ந்தேம்.
பகைஞன் மகனெம் பரிவுள மருகனுந்
தகைமைய னுவனோ வெனமனங் கவலுமே. (சுo)

மேதாநிதி:—இராசசிகாமணீ! முன்னர் யானுரைத்தவண்ணமே, பாண்டியன் பகைவனுயினும் அவன் மகனுக்கே நம்

குலக்கொடி கலாவதியைக் கொடுத்த லெவ்விதத்தினு முத்தமமென்று தோன்றுகின்றது.

மற்றையரவரும்:—அதுவே யுத்தமம்! அதுவே யுத்தமம்!!

சயதுங்கன்:—அஃதே யென்யோசனையும்! ஆயினும் நமது குழந்தை கலாவதியி னிஷ்டத்தையும் அநுசரித்துத்தான் ஒருறுதிக்கு வரவேண்டும். சரி. நேரமுமாய்விட்டது.

[சயதுங்கன் போதலும் யாவரும் போகின்றார்கள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் கோட்டையைச்சார்ந்த வயந்தச்சோலை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! நாம் மதுரையம்பதியைவிட்டுப் புறப்பட்டு இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறையப் பதினைந்து நாளாய்விட்டன.

சிதாநந்தன்:—அஃதெங்ஙனம்? நாம் சென்ற இருண்மதிப் பதினான்காநாள் திங்கட்கிழமை யன்றோ புறப்பட்டனம்? இன்று நிறையுவாவன்றோ?

சத்தியப்பிரியன்: — ஆம், மெய்யே! அற்றையிற் பதினாறுநாளாயின. இன்றைக்குப் பதினேழாநாளாம்.

சிதாநந்தன்:—எந்நாடோ இது? சத்தியப்பிரியா! நீ யிதனை யறிவைகொல்?

சத்தியப்பிரியன்:—ஐயனே! சிதாநந்தா! இஃதென்னை? நாம் வழிபிழைத்து வந்துவிட்டனம் போலும்! நின்றந்தை யார் எந்நாட்டிற்குப் போதலொழிக வென்றனரோ அந்நாட்டிற்கே முதற்கட் போந்தனமே!

சிதாநந்தன்:—என்னே? சோணாட்டிற்கோ வந்துவிட்டனமெ ன்று நினைக்கின்றனை? அஃதெப்படி யிருத்தல்கூடும் ?

சத்தியப்பிரியன்:—நண்பா! சோணாட்டின் றலைநகர்க்கே வந் துவிட்டனமென் றெண்ணுகின்றேன். இதோ இந்நகரத் தைப் பார்த்தியோ? (பாடுகின்றான்.)

காணமர் கூந்தல் வானர மகளி
ரிருந்து நாடொறும் விருந்தாட் டயரு
மாடங்க டோறு மாடுங் கொடிகளைக்
கண்டுதம் மினமென மஞ்ஞைக ளாலலுஞ்
சென்டு வெளிகளிற் கொட்புற வுலவும்
பாய்மா தன்கடு பாய்மாந்தர் மருள
வுகைக்குநன் றன்புறந் தானே காணலாந்
தகைத்தா யோடலுந் தங்கிழல் கறுவிக்
கூதங்கொள் களிற்றின மதங்கள் பொழிதலும்
படாருங் கோட்டைத் தடமுற் றுத்துமும்
முரசமு முழங்கலும் பிரசப் பாணர்
களியாத் திரிதலுங் கன்னிய ரொல்லா
நளியார் மாடத்து நனிபந் தாடுத
லாடவ ரயனின் றசமகிழ் வுற்று
நாடிக் காணு நல்லார் வடிக்கண் வே
லோடி யன்னவ ருரத்திற் றைத்தலும்
பாண்டியர் திலக! பரிவுடன் பாராய்!
காண்டகு நகரங் காஞ்சியே யன்றே?
காஞ்சியா மகழி கவின்பெற வணிந்த
காஞ்சிச் செல்வி காமரு மணப்பெண்
போல விளங்கலைச் சால வுளந்தனிற்
கருதுவே மாயின் விருதும் வென்றியு
முருந்து முறுவலார் திருந்து போகமும்
பொருந்து நினக்கெனப் புகன்றது மானும்.
ஆயினு நண்ப கேண்மோ
போயவ ணிராயேற் புண்ணிய முனக்கே.　　(சக)

மாடங்களிற் புலியுருத் தீட்டிய கேதனங்கள் விளங்குகின்றன! அதோபார்! அரண்மனை வாயிலி னுத்திமாலையணிந்திருக்கின்றது! ஆகையா லிந்நகர் ஜயதுங்கனுளுங் காஞ்சியென்பதிலையமில்லை. ஆதலினிமேல் நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்று. பொழுதும் போய்விடுகின்றது. சீக்கிரம் வேற்றிடஞ் செல்லுவோம். வருதி. நின்றந்தையார் சொல்லிற்கு முரண்படநடப்பது உசிதமன்று.

சிதாநந்தன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! (பாடுகின்றான்.)

* "முன்வாயின் முகமெல்லா முத்தடுத்துத் தாமரைவெண்
முளைகள் பாய்த்தி
மின்வாய மணிக்கலசம் பொற்செந்நெற் கதிர்சூட்டி
விளங்க வைத்துப்
பொன்வாழை மரகதப்பைங் கமுகொடுதோ ரணம்வாயில்
புணர நாட்டி
மன்வாயிவ் வளநகரார் மணிமாலை தொடர்ந்தொலிப்ப
வகுத்தா ரன்றே." (சஉ)

ஆகவே நமக்கு நன்மையு மங்களமும் விளையுமென்பதற்குத்தடையே யில்லை. அதுவுமன்றியேதோ நாம் தற்செயலா யிங்கு வந்துவிட்டனமேயன்றி வேறன்று. ஆதலின் வீணே திரும்பியேகாமல் இந்நாட்டினையும் நன்றாய்ப் பார்த்தபின்னர் மற்றைநாடுகட்குச் செல்லலாம். மேலும் நாம் சுத்தவீரர்களா யிருந்துகொண்டு பயந்து நடத்தல் நியாயமன்று. இன்னும் நந்தந்தையார் கூறிய தென்கருதி? போனால் ஏதேனும் நமக்குத் தீங்குவிளையுமென்றன்றோ? மற்றைப்படி நாம் நமக்குத் தீங்குவாராமற் காத்துக்கொள்ள முடியுமாயிற் சோணாட்டிற்குள் நாமேன் செல்லல் கூடாது?

சத்தியப்பிரியன் :—இளவரசே! நீ சொல்லுவதும் ஒக்குமாயினும் பிதுர்வாக்கியபரிபாலநம் பண்ணவேண்டாமோ? யா

---

* சூளாமணி.

மிவ்விரவு இங்குத்தங்குவமேல் துன்பங்களேரிடக்கூடு மே? அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

* "அரச னுவாத்தியான் றய்தந்தை தம்மு
னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி."　　　　(சங)

என்ற ஆன்றோர் வாக்கை மறவற்க.

சிதாநந்தன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! நீகூறுமாறு நாம் பிதுர்வாக்கியபரிபாலநம் பண்ணல்வேண்டுமென்பதுதான் நமது முதற்கடமை. (பாடுகின்றான்.)

† "அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெயவம்."　　　　(சச)

என்று ஔவையார் மொழிந்தாங்கு தந்தையே நமக்குப் பிரத்தியட்சமான தெய்வம். பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலிப்பதைப்பார்க்கினும் வேறுசிறந்ததருமமில்லை. ஆயினும் நம் பிதாசொன்ன சொற்களின் பதப்பொருளின்படியே நடத்தல்வேண்டுமென்பது கட்டாயமில்லை. பிதா சொல்லியவற்றின் உட்கருத்துக்கு ஆனிவாராமற் காக்கவேண்டியதுதான் நந்தங் கடப்பாடு. இதுதான் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலந மென்பதன் கருத்தும். மேலும், (பாடுகின்றான்.)

மனமெனு மறிஞன் சொல்லு மந்திர மதியை யோம்பி
யுனக்குநீ யுண்மை யோறு மொழுகுதன் மேன்மை யாகு
மெனவெழு பாரு முய்ந்த் டேறவே யன்றோ சொல்லாய்
சனற்குமா ரற்கு ரைத்தார் தக்கிண மூர்த்தி தேவர். (சரு)

சத்தியப்பிரியன் :—அப்படியாயின் யானுனக்கு என் சொல வல்லேன்? எதற்கும் வேறு கருத்துண்டாக்கி விடுகின்றனை! நாமினி மற்றைப்பொழுதையும் யாண்டுக்கழிப்பது?

---

* ஆசாரக்கோவை. † கொன்றைவேந்தன்.

சிதாநந்தன்:—சத்தியப்பிரியா! இன்னுஞ் சூரியன் மறையச் சிறிது நாழிகை யிருக்கின்றது. இதோ பார்த்தனையோ? நந்தநவநம்போ லோரழகான சோலைகாணப்படுகின்றது.

—(பாடுகின்றான்.)

அவ்விடம் பாராய் நவ்வி குதிப்பந்தை!
செவ்வையா யிவ்விட மௌவன் மலர்தலாற்
கந்தஞ் செறிந்து மந்த மாருதம்
வீசு கின்றதை நேசனே யோராய்!
மாதவி வல்லி மண்டப மதனுட்
போதவிழ் மணங்கால் பூநிழற் கண்ணே
யூருவி பொன்கொழித் தாடகப் பாறைமேல்
மருவி யெதிர்குரன் மணிமுழ விசைப்ப
வண்டுந் தேனுங் கொண்டியாழ் முரல
வரிக்குயிற் பாணர் வாயினும் பாட
மருக்குழ லுடன மாதரார் போல
விளமயி லொன்றுத னெழிலுறு கலாபங்
கொளவிரித் தாடக் குணிக்கருந் தொகைய
தருத்தலை யாட்ட மலர்கணீர் சொரிதலைக்
கருத்துடன் காணாய்! கமல வாவியி
னூர்ந்து தவழ்ந்து நளினமே லேறலை
யுந்து களிப்பொடு முற்றுப் பாராய்!
மலிபுது மணமகள் பொலிவினை மாறு
மிந்த வனப்புறு நந்தந வநமோ
வரைச மாதரா ராடுறு வயந்த
விரைசெறி சோலைபோல் விளங்கு கின்றதே! (௨௬)

ஆதலினிவ் வாராமத்தினுள்ளே செல்வோம். வாராய்.

(இருவருஞ் சிறிது தூரஞ் செல்லுகின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியன்:—அரசிளங் குமரனே! இப்பூம் பொழிலைப் பார்க்கப்பார்க்க வெகுரம்மியமா யிருக்கின்றது.

சிதாநந்தன்:—(உடல் சிலிர்த்துப் பாடுகின்றான்.)

என்னவாச் சரியம்! என்னவாச் சரியம்!!
உத்தம நேசனே! சத்தியப் பிரியா!
எனது வலக்க ணினிது துடித்தது!
அன்றியும் இள்ளைக ளன்புடன் பெடைதழீஇ
யென்றனை நோக்கி வாராய் வாரா
யென்று பேசி யின்புற் றிருப்பதற்
கேதுகா ரணமோ? யாது மறிகிலேன்?
கற்றறி பாங்கனே! கழறாய்
முற்றுமா ராய்ந்தபின் முடிவிது வென்றே! (சுஎ)

பார்! சத்தியப்பிரியா! நாமோ நாடுவிட்டு நாடேகுந்திருக்கின்றனம். சயதுங்கசோழனோ நமக்குச் சன்மப் பகைஞன்! அங்ஙன மிருப்ப இத்தகைய நற்குறிகள் நிகழக் காரண மென்னை!— [மௌனம்] ஆயினும் என்னவோ பார்ப்போம். (பாடுகின்றான்.)

மாமதுரை யங்கயற்கண் மாதுமையின் கண்ணிறைந்த
தாமதுரை சாமீ தயாபரவென்—சோமமுடிச்
சுந்தரநின் றாளே துணை. (சுஅ)

இறைவன் செயலை யெவரறிவார்? (பாடுகின்றான்.)

(உ.) இராகம்-நவரோஸ். தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

எவரறிவார் எவரறிவார் எவரறிவார் சொல் எவரறிவார்.

அநுபல்லவி.

நவவடி வாயவன் நதிமதி மிலைந்தவன்
சிவபெரு மானவன் செயலினையே (எவரறிவார்)

சரணங்கள்.

இல்லா ததனையு மியற்றுவிப் பானவன்
வல்லா னவனருந் தொழிலினையே (எவரறிவார்)

சுயம்பிர காசவான் சுந்தர ரூபவா
னியம்ப வொண்ணுவவ னிறைமையினை (எவரறிவார்)

நன்குணர் ஞானிக ணுயக ளுகிடு
மெண்குண வானவ னியல்பினையே (எவரறிவார்)

சத்தியப்பிரியன்:—(செவிசாய்த்து) 'நிறுத்து!' நிறுத்து!! ஏதோபேச்சுக்குரற் கேட்கின்றது! சற்று மரங்களினிடையொதுங்கி நிற்றி. கவனிப்போம்.

சிதாநந்தன்:—(பாட்டை நிறுத்திவிட்டுச் செவிகொடுத்து) ஆம் ஏதோ, கோதையர் குரல்போலும்!

(சிறிதுதூரஞ் சென்று பார்க்கின்முன்.)

ஓஹோ! யாரோ மூன்று மாதரார் அச்சம்பங்கிக்கொடிமண்டபத்தின்கிழ் நறுமலர் நிறைந்த வெண்சிலா வட்டத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்து என்னவோ பேசிக்கொள்ளுகின்றனர். ஆகா! இவர்கள் என்ன வனப்புடையர்! என்னவனப்புடையர்!!— சத்தியப்பிரியா! நாம் சமீபஞ்சென்று அப்பனிநீர் மரங்களினிடையில் நின்று அவர்கள் பேசுவனவற்றைக் கேட்போம்.

(கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்கமாலை யிம்மூவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

கலாவதி:— (பாடுகின்முள்.)

தாயிலாப் பெண்ணெனச் சாற்றும் பழிக்கா
ளாயினேன். அன்றியு மறிவுறு மெந்தையோ
மனோமோ கினியென்பாள் வயப்பட் டந்தோ
தினமு மாழ்கித் திரியா நின்றனர்!
இதுவு மென்றலை விதியோ? இயம்பாய்
ஏகம் பத்துறை யெம்பெரு மானே! (சுக)

மாணிக்கமாலை:—அம்மா! கலாவதீ! நீயெதற்கும் வருத்தப்படவேண்டாம். ஏகாம்பரேச ரெல்லாவற்றையு மினிமையாய் முடிப்பார்!

வாசந்திகை :—இவற்றிற் கெல்லாம் மூலகாரணமா யிருந்த வன் சுகசரீரன். இந்தப் பாதகனாலேதான் நமது மகா ராசாவும் அந்தக் கிராதகி மனோமோகினி வலைப்பட்டார். அவருக்கு நண்பனைப்போல நடித்து மெல்லக் காமக் கடலிலமிழ்த்தி விட்டான்.

சிதாநந்தன்:—(ஒற்றுக் கேட்டபின்) சத்தியப்பிரியா! கேட்டனையோ இவர்களுடைய பேச்சினை ?

சத்தியப்பிரியன் :—ஆம். கேட்டேன்.

சிதாநந்தன் :—மற்றைப்படி நீயிவர்களை யாவரென்று நினைக்கின்றனை? இவர்களுக்குநடுவணிருப்பாள், (பாடுகின்றான்.)

* "**மா**நீல மிடைபதித்து வெண்பளிங்கிற் செவ்வரத்த
விரேகை வாங்கிப்
பானீர வேல்வடிவு படத்திருத்தித் தாமரையுட்
பாரித் தன்ன
தூநீல வாணெடுங்கண் குழைமுகத்தி னுள்ளிலங்கத்
தோன்று கின்ற
வாய்நீல மணியைம்பா லிவ்வணங்கு" மலரணங்கோ
வலளோ? காணாய்! (௫0)

மலரும் மயிருந் தம்முண் மயங்கும்படி முடித்த இவள் கூந்தல் தோட்கட்டிலே தாதோடே சிறிது குலைந்துவீழ, முழுமதி யினிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருந்தி யுவ்விடத்தே யிருப்பாளிவள் யார்தான் கொல்லோ? இவ் வுலகின் கண்ணே வல்லோர் பலர் ஒருங்கு கூடித் தத்தங் கைத்தொழினலங்காட்டிச் சமைத்த ஒப்பில்லாத பாவையோ?— அன்றி, அயனாலே நல்லமகளிர் தம் உறுப்புக்கள்யாவும் ஒருங்குகொண்டு ஒருவடிவாகப் பண்ணப் பட்டா ளொருத்தியோ? அன்றி, ஆடவர்மீதுள்ள வெறுப்பினாலே தன்னைக் கூற்றமென்று அறியாவண்ணம் மறை

* சூளாமணி.

த்துப் பெண்ணுருக்கொடு போந்ததோர் பெருங்கூற்றமே யோ?— என்னுயிர்ப்பாங்கனே! இந்நிலையை யோர்ந்து பாராய்!

சத்தியப்பிரியன்:—இப்பெண்களின் மத்தியில், முத்துமாலையின் நடுநாயகம்போல விளங்கும் வனிதை யிந்நாட்டரசன் ஜயதுங்கனுடைய மகளாயிருத்தல்வேண்டு மென்று நினைக்கின்றேன்.

சிதாநந்தன்:—என்பிரிய நேசனே! சத்தியப்பிரியா! இதற்குமையப்பாடோ? ஆகா! (பாடுகின்றான்.)

தாமரையே நல்வதனந் தையலுக்குத் தாவுமிள
மாமரையே கண்ணிணைகள் வண்பவள மேயதரங்
காமனையும் வாட்டுகின்ற கட்டழகார் கன்னிகைசேர்க்
கோமகளிப் பெண்ணரசி கூந்தலினை யென்சொல்கேன்!()

சத்தியப்பிரியன்: — ஆம். சிதாநந்தா! இத் தன்மையான படைப்பினை யானெங்குங் கண்டிலேன். இம்மாதரசியின் வடிவம் அழகையுங் காந்தியுமே யெடுத்து உருவாக்கினாற் போலுமுளது. இவளைச் சிருட்டித்த நான்முகக் கடவுளுங் கண்டு ஆச்சரியப்பட் டிருப்பானென நினைக்கின்றேன்! ஏனிவள் முகம் வாடியிருக்கின்றது?

சிதாநந்தன்:—இவள்முகம் வாடியிருப்பதற்குக் காரணமின்னதென்று அவர்களது பேச்சினின்றும் வெளியாகின்றது. சயதுங்கராசனுடைய தேவியா ரிறந்து விட்டாரென்று முன்னரே நாம் கேள்விப்பட்டு மிருக்கின்றோம். அதுதானிவள் சோகத்திற்குக் காரணமென்று நினைக்கின்றேன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அது மாத்திரமா? இன்னும் வேறென்னவாயினு மிருக்கவேண்டும். ஏதோ மநோமோகினி யென்பவளாலும் சுகசரீரனென்பவனாலு மென்னவோ நேரிட்டனவென்று சொல்லிக் கொண்டார்களே.

சிதாநந்தன்:—ஆம். ஆம். அதுநிற்க. இவ் விதன வேளையினு மிவளழகை வருணிக்க முடியாதிருப்ப, இவள் சந்தோ

ஷங்களேயோ டிருப்புழி வருணிக்க யாவரான் முடியும்? ஆகா! ஏதோ பேசுகின்றனர். நில். நில். கேட்போம் [மௌனம்] என்னையோ பாடுகின்ருள்!

கலாவதி:— (பாடுகின்ருள்.)

கவற்சி யுற்றதென் காமரு நெஞ்சக
மிவற்றை யெல்லா மெடுத்தியம் பாதுநீ
சுந்தர மாகிய செந்தமிழ்ப் பாடலென்
றுன்ப மொழியுமா றன்புடன் சொல்வாய்
வாசமா மலர்க்குழல் வாசந் திகையே! (ருஉ)

சிதாநந்தன்:—ஆகா! நீ யென்னையவ்வாறு கேட்கும் பாக்கியம் யானென்று பெறுவேனே? (பாடுகின்ருன்.)

காவன மென்னக் காணுறு கூந்தற் கவின்மானே
யேவன கண்ணின் னேரரு ளுஞ்செய் தெனையாளு
மாவன மாரும் வண்மலர் தம்மின் வளர்மேன்மைப்
பூவன மானும் பெண்மணி யன்பும் புரிவாயோ? (ருங)

வாசந்திகை:— (பாடுகின்ருள்.)

ஞாலமி சைத்தமியேன்
சீலமி லாமதவே
ளாவிட ரார்தலெமான்
பாலுரை பைங்கிளியே. (ருச)

அனங்க னம்பு பாய்தலான்
மனங்க வன்று வார்கணீர்
தனங்கண் மீது பெய்ம்மெனு
வனங்கள் சொன்மி னன்பற்கே. (ருரு)

கறையொன்றிய வேற்படைக் காவலனென்
னிறைதன்னிட மேகியெ னேக்கமெலா
மறைதந்துபு ரந்திடெ னுருயிராக்
குறையொன்றுமி லாக்கருங் கோகிலமே. (ருசு)

தண்ணு லாவு தும்பை மாலை
   தான்ற ரித்த காவலர்
கண்ணி லாரென் றன்னை யேது
   கார ணத்தி னுவவர்க்
கெண்ணம் வேறு முண்டு கொல்லென்
   றெய்த்து வந்தி யம்புவாய்
விண்ணு லாவு கின்ற நீல
   வண்ண மாரு மேகமே. (ருஎ)

காதம்ப மாலையனென் காதலன்றன் றூர்பெறுவான்
காதம்பத் தாயினும்யான் கடிதினிற்போய் வருவலென்ற
காதம்ப மென்னையிது காறுமிவண் வந்திலதோ
காதம்பங் குறுசிலைக்கைக் காமனும்போ தந்தனனே. (ருஅ)

சிதாநந்தன் :—ஆகா! என்ன சொல்லட்டும்? இராகத்தை வெல்லுகின்றது பாட்டு!

கலாவதி :—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அஃதென்னை பட்டாடையிற் சுருட்டி யிருப்பது?

மாணிக்கமாலை :—பல நாட்டரசர் படங்களையும் அரசிளங் குமரர் படங்களையுஞ் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றேன். அது தான். வேறொன்றுமில்லை.

வாசந்திகை :—அவற்றை யெடுத்துக்கொடு. கலாவதியும் பார்க்கட்டும்.

(மாணிக்கமாலை கொடுக்கக் கலாவதி வாங்கிக்கொண்டு ஒவ்வொன்றயப் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக் கடையிலொன்றை யூன்றி வெகுநேர முற்றுநோக்குகின்றுள்.)

கலாவதி :—இம்மகாபுருடன் யார்! ஏ! மாணிக்கமாலாய்!

மாணிக்கமாலை :—(மற்றைப்படங்களைச்சுருட்டிக்கொண்டு) எம்மகாபுருடன்?—(படத்தை நோக்கி) இவன் நமக்குப் பகையரசன் குமாரனும்; பாண்டி நாட்டினனும்;

கல்விக் கெல்லையாம்; கருணைக்கடலாம்; வீரர் சிங்கமாம்; வேந்தர் திலகமாம்; குணப்பெருங் குன்றமாம். அறிவேன்.

கலாவதி:—(உற்றுப்படத்தை மறுபடியும் பார்க்கின்றாள்.) (தனக்குள்) ஆகா! இஃதென்னை? எனக்கிம் மகாபுருடனுடைய படத்தினை நோக்குந்தொறு மொருவித குதூகலமென்னையறியாது உண்டாகின்றதே! இவன் படத்திலேயே யிவ்வளவழகுள்ளவனு யிருக்கும்போது இயற்கையிலெவ்வளவு அழகுள்ளவனோ? மாதர்கள்மணந்து கொண்டாலித்தன்மையான நாயகனையன்றோ மணந்துகொள்ளல் வேண்டும்? (வெளியாய்) இவனதழகிற்கேற்றவாறு இவனிடத்திற் கல்வியுங் குணனும் மாணிக்கமாலை கூறியாங்கே யிருக்குமாயிற் பொன்மலர் நாற்றமுடைத்தாம்.

வாசந்திகை:—ஏ! கலாவதி! நீ நினைத்தவாறே யவனிடத்துக் கல்வி, சற்குணம், வீரம் முதலியயாவு மொருங்கே யமைந்துள்ளன. அதற்கொன்று மையமில்லை.

கலாவதி:—அற்றேல் மாரனும் வெள்குறும் மாவெழின்மன்னவ! உன்னைத் தலைவனாய்ப் பெறுபவள் பாக்கியமே பாக்கியம்! (தனக்குட் பாடுகின்றாள்.)

வென்றிவி ளங்கும் வேலுறு கையாய்!
குன்றுறழ் தோளாய் கோதறு செய்யாய்!
மன்றினி லெல்லா மாநுடர் முன்னு
மென்றுனை மேய்நா னின்புறு கேனோ? (ருசு)

(ந) இராகம் - பரசு. தாளம் - ஏகம்.

பல்லவி.

வருவாய் மதிமுக மன்னனே யென்பால்

அநுபல்லவி.

மாரவேள் மானுமென் வரகுண கரனே (வருவாய்)

சரணங்கள்.

சுந்தர வீரனே சூரர்தஞ் சூரா
கந்தர மின்னூர் காதல்கொள் தீரா (வருவாய்)

கண்டன னுன்படங் காவல வாதேன்
கொண்டன னுசை கோவேயுன் மீதே (வருவாய்)

வித்தியா சாகரா வேட்கையுற் றேனே
புத்தியின் மையல் போக்கிடெம் மானே (வருவாய்)

(௪) இராகம் - பியாகடை. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

மன்னேநின் படங் கண்டு
மயங்கிக் காதல் கொண்டேன்.

அநுபல்லவி.

கொன்னே தனியாய் நொந்து
கோவே நெஞ்ச முளைந்து
கோகி லமு முனிந்து
கூவ மதனை நைந்து (மன்னே)

சரணம்.

நாதா நாமி ருவரும்
நலமுஞ் சுகமு மெய்திச்
சீதை யிராமன் போலுஞ்
சிவனு முமையும் போலும்
ராதா கிருஷ்ணன் போலும்
ரதியு மதனும் போலும்
பாதா ரவிந்தஞ் சேர்தல்
பாவி யடைத லென்றோ? (மன்னே)

மாணிக்கமாலை:— (வாசந்திகையினிடத்தில் மறைவாய்) வாசந்திகே! நம்முடைய கலாவதிக்கு அவன்மீது காதலுண்டு போலும். இதைக்குறித் துன்மனத்தி லென்ன தோன்று கின்றனு?

வாசந்திகை:—ஆகா! மன்மதனைப் பழிக்குமிப் பேரழகுவாய்ந்த இராசகுமாரனைக் கண்டு எவள்தான் காதல் கொள்ளாள்? (பாடுகின்றாள்.)

(௫) இராகம் - சுருட்டி. தாளம் - ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

காதல் கொள்ளாளோ - எவடாளுங்
காதல் கொள்ளாளோ?

அ நு ப ல் ல வி.

ஆத ரமின்றி நோக்கி னாலும்
ஆட வராசை நீக்கினு லும்　　　　(காதல்)

ச ர ண ங் க ள்.

இந்து வைப்பழித் தெம்மைப் போக்கச்
செந்தா மரை முகத்தை நோக்கக்　　　　(காதல்)

பங்கய மினார் பதைத்து வேர்க்க
இங்கி தஞ்செயு நயனம் பார்க்கக்　　　　(காதல்)

சிதாநந்தன்:—இம்மாதரசியுங் காதல் கொள்ளத்தக்க மகாபுருடன்யாரோ? ஆகா! இப்பெண்மணியைப் பெறுபவன் பேறேபேறு. (பாடுகின்றான்.)

துவளுமினல் போலுமிந்தக் கொடியிடைசேர் சுந்தரியா
　　யே மூக்கிற்
றவளநிற முத்தினணி யொன்றினிது தூங்கிடத்தன்
　　றவள மூரற்
பவளவத ரத்தொளிகண் முறையேமே லுங்கீழும்
　　பாய்த லானே
சிவணுநறு மாதுளநன் முத்தினையே யெனப்புகறல்
　　சீரி தன்றோ?　　　　(௬0)

வாணி றத்த வயிர மணிச்சுட்டி
தான ணிந்தொளிர் தண்ணளி யொண்முகம்
வான கத்து வயங்குறு மீனெலா
மேனி ரல்வளை வெண்மதி மானுமே. (சுக)

கலாவதி:—(தனக்குள்) ஐயோ! மனமே! ஏனோ வீணெண்ணங் கொள்ளுகின்றனை? நீயாசைகொள்ளும் மகாபுருடன் கிடைப்பதரிது. (உடல்சிலிர்க்கின்றாள்.) எனது இடக்கண் ஏன் துடிக்கின்றது? மாரவேளும் முருகவேளும் நாணும் வடிவுடைய இச்சுந்தர புருடனை யடைபவளது புண்ணியமே புண்ணியம்! மன்மதனும், 'இவன்போலுமுருவம்படைத்தே னில்லையே' யென்று ஏக்கங்கொண்டு அனல் வளர்த்து அதன்கண் வீழ்ந்து உடலிழந் ததனாலன்றோ 'அநங்க'னென்னும் பெயர்பெற்றான்? முருகனோ குறப்பெண்ணை மணந்து குலக்கேடிழைத்தான்! திருமாலோ உடல் கருகியழகிழந்தான்! ஆதலினால், ஏ! இராசகுமாரா! நின்றனக்குவமை நீயேயாகின்றனை! இத்தகைய பேரழகுங் கல்வியும் நற்குணமும் வாய்ந்த நின்னையடைதற்கு யானும் விரும்புகின்றேன். ஆசைக்கோரளவில்லை! யானோ கொடுந்துவையாதவள்! இத்திப்பிய சுந்தரமூர்த்தியை யான் பெறுவதெங்கே? துர்லபம்! துர்லபம்!! இப்படத்திலாவது இம்மகா புருடனைச் சிறிது தரிசித்துக் களிகூர்வேன்! (உற்றுநோக்கி) சித்திரத்திலு மென் அன்பனைக் காணவொட்டாம லென்கண்கள் நீர்சொரிந்து எனக்குத் தீங்கிழைக்கின்றனவே!

(கண்ணீர் சொரிந்துதனக்குட் பாடுகின்றாள்.)

என்மனங்கைக் கொண்டெ னெதிரிருக்கு மன்னனைநான்
வன்மமுட னும்மையென்றன் வாளாக்கிப் போர்க்கழைக்கும்
வேளையென கண்காணீர் மித்திரபே தம்பூண்டக்
காளைதுணை யாகிமிகக் கண்ணீர் சொரிந்தெனக்குப்
பேரிடுக்கண் செய்தல் பிழையென் றறிந்தும்விழி
யீரிவினை யென்னோசொன் மின். (சுஉ)

சிதாநந்தன் :—(தனக்குள்) அந்தோ! யான் அபபடமாகவேனும் இருந்தேனில்லையே!—யானந்தப் படமாகமாத்திரமிருப்பேனாயின் இந்நாரியர் சிரோமணி யென்னைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளுவாளே!—ஓ! படமே! உன் அதிர்ஷ்டமே யதிர்ஷ்டம்!—ஓகோ! (பாடுகின்றான்.)

சம்பக மாலாய் சாதக மானுங்
கொம்பனை யாளே கூர்விழி மாதே
வம்புறு மாரன் மாமலர் தைத்தே
வெம்புறு கேனோ வெம்புறு கேனோ? (கூரு)

வாசந்திகை :—(மாணிக்கமாலையினிடம் மறைவாய்.) ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! நீசொல்லுவதுபோல நமது தலைவி கலாவதி யிம்மகாபுருடன்மீது ஏதோ பெருங்காதல் கொண்டவள்போலவே யிருக்கின்றனள்! இதற் கென்செய வல்லோம்?

மாணிக்கமாலை :—(மறைவாய்) அவனோ நமது மகாராசாவுக்குப் பகைவன் குமாரன்! அவன்மேற் காதல்கொள்வதனாற் பயனென்ன?

வாசந்திகை :—(மறைவாய்) அப்படியன்று. நமது கலாவதிக்குத் தக்க தலைவனிவனே!— (பாடுகின்றாள்.)

அன்னத் தனிப்பேடை யந்தா மரைத்தடமு
நன்னர் நளினமந்த ஞாயிறுமே
நாடுமன்றி மற்றெதனை நாடுகிற்கு நங்காய்நீ
கூடமின்று னெண்ணமது கூறு. (கூச)

மாணிக்கமாலை :—(மறைவாய்) ஆமாம். நமது மகாராசாவுக்கும் அவனுக்குக் கலாவதியைக் கொடுப்பதில் விருப்பந்தான். ஆயினு மவன் பகைவனாயிருக்கின்றனனே! ஆகையா லவனைப் பெறுவது அசாத்தியம். நா மிச்சமயத்திலெப்படியாவது அவள் எண்ணத்தை மாற்றி விடுவதே நன்று! (கலாவதியை நோக்கி வெளியாய்) அம்மா! கலா

வதி! பொழுது போய்விட்டதே! நாம் அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமா?—அப்படத்தினை யிங்கேகொடு. யான் பத்திரமாய் வைத்திருந்து உனக்கு வேண்டும்போது கொடுக்கின்றேன். (கைந்நீட்டுகின்றாள்.)

கலாவதி:—(தனக்குள்) ஆ! சுந்தரபுருடா! எப்பொழுது யானுன்னை நேரிற்காண்பேனோ?

(படத்தை முத்தமிட்டுப் பாடுகின்றாள்.)

கையினிற் போந்தி ருந்த
காமரு மணியே யென்ற
னையனே நின்னை நேரி
லடியனே னென்று காண்பேன்
றுய்யனே யென்று காண்பேன்
சுந்தரா வென்று காண்பேன்
செய்யனே யென்று காண்பேன்
செல்வமே யென்று காண்பேன்? (சுரு)

(மாணிக்கமாலையை நோக்கி) ஏடி யம்மா! மாணிக்க மாலாய்! இந்தப்படம் என்னிடத்திலேயே யிருக்கட்டுமே!

மாணிக்கமாலை:—நானே வைத்திருந்து உனக்கு வேண்டும் போதெல்லாங் கொடுக்கின்றேன். கொடு.

(கைந்நீட்டுகின்றாள்.)

கலாவதி:—அங்ஙனமாயிற் சரி.

(படத்தைக் கொடுக்கின்றாள்.)

வாசந்திகை:—ஏன்? கலாவதி! நாம்போக நேரமாகவில்லையா?

கலாவதி:—ஆனாற் செல்லுவோம்.

[மூவரும் போகின்றார்கள்.

(படம் நழுவிக் கீழே விழுகின்றது.)

சிதாநந்தன்:— (தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

பொற்புள்ளி யிட்ட புதியபசும் பட்டாடை
பொற்புறவே தானுடுத்துப் பூமயில்போற் போமெழில்காண்

கற்பரசி யான கலாவதிப்பேர்க் காதலியென்
வுற்பொருவு கொங்கைமட மான். (௬௬)

(தனக்குள்) என்ன ? போய்விட்டார்களா ? மறைந்து விட்டதோ எனது நேத்திரானந்தம் ? (வெளியாய்) அப்பா ! நண்பனே ! நான் அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்ததுமுதல் என்மனம் ஏதோ விகாரப்படுகின்றது ! என்மனம் அவளிடத்திலேயே சென்றிருக்கின்றது ! எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே ! என்ன செய்யலாம் ? எங்கே போகலாம் ? (பாடுகின்றான்.)

இவ்விட மிருந்த தெவ்வர் தமது
மாதர் சிரோமணி மதனனு மாலுங்
காதல் கொள்ளும் தன்மைய கன்னியைக்
கண்ட வுடனே சிந்தை கலங்கி
யுண்டெனு மறிவு மொழிந்து மலங்கினே
னிங்கிதற் கென்ன செய்குவல் ? அந்தோ !
இங்கித மியம்பு மினிய நேசனே ! (௬௭)

சத்தியப்பிரியன் :— ஏ ! சிதாநந்தா ! (பாடுகின்றான்.)

தகையொழிந் திவ்வணம் பகைவர் கொம்பினுக்
இச்சைப் படுத லச்சு மரக்கனி
நத்துதல் போலு மன்றியந் நாரியர்
சித்தந் தெளிந்தபின் செப்பருங் காதலுங்
கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பா லுரைத்துளங்
கண்டு கோடலே காதல ரியல்பென. (௬௮)

சிதாநந்தன் :— அப்பா ! சத்தியப்பிரியா ! (பாடுகின்றான்.)

ஒருகண மேனுந் தாழே னுயிரனை யாளெங் குற்று
மருவினு ளங்கி யாழும் போகுதும் வருதி நண்பா! (௬௯)

சத்தியப்பிரியன் :— ஆனால் அம்மாதரார் வீற்றிருந்த பிரமோதவனத்திற்கே போவோம். வா. இதோ அந்தமாதரசி தன் தோழிகளுடன் வீற்றிருந்த சம்பங்கிக் கொடிமண்டபமிருக்கின்றது ! அதோபார் ! (பாடுகின்றான்.)

வெள்ளியலர் போல மிளிருமலர் வண்டடைந்து
கொள்ளைகொளு முல்லைக் கொடிகளுள காண்கிற்பாய்!
தெள்ளமிழ்த முங்கைப்பச் சிராய்த்தன் பேடணைத்துத்
துள்ளலிசை பாடுகுயிற் சூதமுள காண்கிற்பாய்! (எo)

இதோ இந்த லதாக்கிருகத்தின்மேற் பூத்திருந்த சம்பங்கி மலர்களும் மல்லிகை மலர்களும் வண்டுகள் வீழ்ந்து அலைத்ததனாற் காம்பற்றுக் கீழேயுதிர்ந்து அணைபோற் படிந்திருக்கின்றன! ஆகையா லிவ்விடத்தி லுட்கார்ந்துசுக மாயிருக்கலாம். வா.

(இருவருஞ்சென்று உட்காருகின்றார்கள்.)

சிதாநந்தன்:—என்பிரியநேசனே! யான் பிரமோத வனத்திற்குப் போய்த் தாபத்தைத் தணிக்கலாமென்று எண்ணினது எதிராறு நீந்திக்கரை சேரலாமென்று நினைத்ததுபோலாயிற்று! ஒருநாளும் கிடையாத பொருளின்மேல் ஆசைகொண்டு மனஞ்சலித்து அறிவுசோருகின்ற எனக்கு இவ்விடத்திலுள்ள பூங்கொடிகளையும் மலர்ச் செடிகளையும் பார்ப்பதனால் என்றைக்காவது சந்தோஷமுண்டாகுமா? பார்! இதற்குப் பிரமோதவனம் என்று பெயர் மாத்திரந்தானே யொழிய மற்றைப்படி யுண்மையி லெனக்குப் பிரமோதத்தைக் கொடுக்கும் சத்தி யிதற்கிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.— (பாடுகின்றான்.)

நாளரும்பி யாவையும் நன்றாய் மலர்ந்துமணக்
கோளுடைய முல்லைக் கொடிகளே யாயினுமென்?
தாளாள னென்னுந் தகையுடைய நட்பாளா!
வாளார் தளிர்பொதுளு மாமரங்க ளாயினுமென்? (எக)

நங்கையர்சி காமணியை நல்லரசர் கொம்பினையென்
றுங்க மனக்கமலந் துன்னுந் திருமகளை
யிங்குக்கா ணாமையினா லெப்பொருளைப் பார்த்தாலு
மங்கதனைக் காண்கில்லேன்! அன்பனே! என்செய்கேன்?

என் எண்ணம் நிறைவேறும்படியான வழி வேறேதேனு முண்டாறுற்சொல்.

சத்தியப்பிரியன்:—சிதாநந்தா! நீகூறும் மாதோ யாரோ ஒரு வனுடைய படத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டன்றே அதை யுற்று நோக்கிநோக்கி யேக்கங்கொண்டு பெருமூச் செறிந்தனள்! அன்றியும் அவன்மேற் காதல்கொண்டவள் போலச் சில விரகக்குறிகள் காட்டினாள்! அப்படியிருக்க நீயவள்மேற் காதல்கொண்டு பயனென்ன?

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்)

கரும்பே கனியே கமலா தனியே
 கருத்தா டிருப்பாய் கவின்சேர் மணியே
சுரும்பேய் குழலாய் தொடியார் கரத்தாய்
 சுகமே மடவார் தொழுமா மதியே
விரும்பே னெனையும் விழைந்தே னுனையே
 மிளிருஞ் சுடர்வேல் விழியாய் மரையின்
னரும்பேய் தனத்தா யறிவே யுருவா
 மமலாய் மதனு லழிகோ வழிகோ! (எங)

(கீழே விழுந்திருந்த சித்திரத்தைக் கையி லெடுத்துப் பார்க்கின்றான்.) (தனக்குள்) இஃதென்னே விசித்திரம்! என்னே விசித்திரம்!! (வெளியாய்) என்னருமை நேச னே!—(பாடுகின்றான்.)

இப்படித் திரும்பி யிப்படம் யாரதென்
றுற்று நீதான் சற்றே பார்த்தி! (எச)

(மகிழ்வுடன் படத்தை நீட்டுகின்றான்)

சத்தியப்பிரியன்:—(வியப்புடன் பாடுகின்றான்.)

இளவரச ரேநீ ரெல்லா விதத்தினு
முளவர் பாக்கிய முண்டோ வதற்கையம்? (எரு)

சிதாநந்தன்:—(படத்தை யுற்றுநோக்குகின்றான்.) (தனக்குள்) என்படம் நின்கைக் கெப்படிவந்தது? என்கண்ணே! கலா

வதீ! நீயென்னைநோக்கியோ காதல்கொண் டுள்ளமுடைந் தாய்? அப்பொழுதே யிது தெரியாமற் போயிற்றே!

(பாடுகின்றான்.)

ஓடாத மானேமாற் றுரையாத செம்பொன்னே
யொளியா மின்னே
தேடாத திரவியமே தெவிட்டாத செந்தேனே
திங்கள் கண்டும்
வாடாத வாரிசமே யின்னுமொரு காலெதிர்நீ
வருகிற் பாயோ
நாடாத நவமணியே நான்செய்த மாதவமே
நளின மாதே! (எசு)

கன்னலொடு கனிச்சாறுங் கலந்தனைய மொழியுறுநற்
காமர் பொன்னே
யின்னமுதே சோழக்கற் பகதருவி னெழிற்கொம்பே
யென்பா லன்பு
மன்னுறுக லாவதியே மாமோகப் பூங்குயினின்
வடிவந் தன்னைக்
கன்னிகையென் னுளக்கிழியில் வரைகின்றே னுருகிநலங்
கரைகின் றேனே! (எஎ)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! நீ சொல்லுவதுண்மை தான்! அப்பெண்மணி யுனக்குக் கிடைப்பதரிதென்று யான் நினைக்கவில்லை! ஆயினும் பொழுது போய்விட்டதே! ஆகையால் நாம் இப்பொழுது இந்நகரில் ஒருவரு மறியாமல் எங்கேயாவது ஒருமூலையி லிருந்தாற்றானே பிழைக்கலாம்.

சிதாநந்தன்:—எவ்விடஞ் செல்லுவோம்? என்னருமைக் கலாவதி யிருந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லக் கால் எழவில்லையே! அவளழகைப் பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்க ளிருந்தாலும் போதாவே! இனி நாம் எப்பொழுது அந்த மாதரசியைக் காண்போம்?—[மௌனம்]

(அசோகமரத்தைச் சுட்டிப் பாடுகின்றான்.)

திடத்தொடு செவ்வணி செறிந்து சேடியர்
கடித்திரப் பரத்தையர் காவல் புக்கபோன்
முடித்தலைச் சிவப்புற முளைக்கு மீர்ந்தளி
ரடித்தலத் தளித்ததிவ் வசோக மென்கொலோ? (எஅ)

சத்தியப்பிரியன்:—சிதாநந்தா!—(பாடுகின்றான்.)

இலைத்தளி ரலவிவை யிவ்வ சோகமே
யுலைத்தகு வயவுநோ யொழிய வைத்தமே
கலைத்தனி யிடையிளாள் காமர் சீறடி
யலத்தகச் சுவடென வறிதி யண்ணலே. (எகூ)

இது நிற்க. நீயே னிவ்வளவு தூரம் வருந்துகின்றனை? அந்தக் கலாவதியும் உன்னெழிலைக் கண்டு மயங்கினவள் தானே! அவள் நிச்சயமா யுனக்கே கிடைப்பாள்! அதற்கு ஐயமில்லை! நாம் போகலாம். வா.

சிதாநந்தன்:—இஃதென்மேலுள்ள அன்பினாற் சொல்லுகின்ற பேச்சே தவிர வேறன்று! நீ அவள் அழகை நன்றாய்ப் பார்க்கவில்லை! பலவாறு சொல்லி யென்ன? இவ்வுலகி லவள் அழகுக்கு உவமையே யில்லை! அவளோ நமக்குக் கிடைப்பாள்?

சத்தியப்பிரியன்:—சிதாநந்தா! சமுத்திரத்தை விட்டுவிட்டு மகாநதி எங்குச்செல்லும்? விட்டுவிடு கவற்சியை!

சிதாநந்தன்:—ஆனால் நாம் எங்கே போகலாம்? [மௌனம்.]

(பாடுகின்றான்.)

காவார்ந்து தவங்கள்பல புரிந்தினிய மாதுளநற்
கனிகா ணீவிர்
பூவாகி யீன்டிருந்த மாதரசி யிதழ்வனப்பைப்
பொருந்தி யுங்கூ
ரேவாங்கண் வனிதைமுத்துக் கச்சணிந்த வெழிற்கொங்கை
யியைய கில்லா

தாவாறும் முத்தமகத் தடக்கிப்பின் றலைகுனிந்த
வமைதி யென்னே. (அ0)

சத்தியப்பிரியன் :—நாம் இந்த நகரத்து மந்திரியார் மேதாநிதியவர்கள் மிக நல்லவரெனக் கேள்விப்பட் டிருக்கின்றோம்! ஆனதனால் அவரிடஞ் சென்று நாம் பாண்டிநாட்டினின்றும் போந்த இரண்டு போர்வீரர் எனக்கூறி விடுதியிடம் பெறுவோம். அவரை நாம் இன்னாரெனக் கூறாதிருக்குமாறும் வேண்டிக்கொள்வோம். வா. இனித் தாமதஞ் செய்யக்கூடாது.

சிதாநந்தன் :—என் இன்பக்கொடி கலாவதியின் இவ்வடிச் சுவடுகளைக் கண்ணி லொற்றியேனும் களிகூர்வேன்! பிறகு நீ என்னவேண்டு மென்றாலுஞ் செய்துகொள். என்னைத் தனியே எவ்விடத்திலேனும் கொண்டுபோய் என்னுயிர்த் தலைவி கலாவதியைக் குறித்து நினைக்கும்படி விட்டுவிடு.

சத்தியப்பிரியன் :—சரி. போவோம். வா.

சிதாநந்தன் :—ஏ! சம்பங்கி லதா மண்டபமே! என்னருமைக் காதலி கலாவதி வீற்றிருப்பதற்கு உதவிபுரிந்த உன்னை விட்டு நீங்க மனம் வரவில்லையே!

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

நான்காங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சுகசரீரன் வீடு.
காலம்: யாமம்.
பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், சோமதத்தன்.

சுகசரீரன் :—ஏடா! சோமதத்தா! என்தயவு உனக்குவேண்டுமா வேண்டாமா!

சோமதத்தன் :—என்னசாமி! அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? தங்கள் தயவிற்காகத்தான் நான் காத்துக்கொண்டிருக்கி

றேன். அப்படியிருக்க எசமான்களே தயவுவைக்கிறே னென்கையிலே யெவனும் வேண்டாமென்பானு?

சுகசரீரன்:—சரி. அப்படியானுல் நானுென்று சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க்கேள். சமாசாரத்தை வெளியிலே விட்டா யோ உன்தலை போய்விடும்! என்ன?

சோமதத்தன்:—சாமி! எசமான்கள் சித்தம்! அதுக்காச்சே பனையில்லை.

சுகசரீரன்:—ஆனுற்கேள். ஏடா! நம்முடைய மகாராசாமகள் கலாவதியம்மா வவர்கள் இருக்கிறுர்க ளல்லவா? (சோமதத்தன் தலையசைக்கின்றுன்.) அந்த அம்மாவைத் தனியாய்க் கொஞ்சநேரமாவது எங்கேயாவது விரும்படி யேற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தாயானுல் நூறு வராகன் உனக்குத் தருகிறேன். என்ன? செய்கிறுயா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசமான்களே! நூறுவராகன் வருகிறதை யெவனும் விடுவானு?

சுகசரீரன்:—அப்படியானுற் சரி. நீயெப்பொழுது அவளைக் கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—என்ன? சாமி! நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டே யிருங்கள். நானிதோ நேரேபோய் அங்ஙனே அம்மா சமயம் பார்த்துக்கொண்டு அப்புறம் இங்ஙனேவந்து தெரிவிக்கிறேன். இப்போதெனக்குக் கொஞ்ச முத்தரவு கொடுங்கள்.

சுகசரீரன்:—ஏடா! நீபோகிற திருக்கட்டும். நீயெப்படியேடா அந்த அம்மாவைக் கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—அதுக்கு நாணுச்சுச் சாமி! நீங்க ளதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். இப்போ தென்னைக்கொஞ்ச மனுப்பிவிடுங்கள்.

சுகசரீரன்:—ஆனால் நீபோ. சங்கதி வெளியேறிற்றோ உன் தலையை நம்பாதே!—நட்டுவநாகன் சமாசாரந் தெரியுமோ இல்லையோடா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசமான்களே! அது எனக்குத் தெரியாதா?—(தனக்குள்) இந்த மனிசன் நம்மை ராசகாரியமாய்ப்போகையிலே யெல்லாம் நடுவே பிடிச்சுக் கிட்டு இழவு கொடுக்கிறான். அப்பப்ப! இனி யிந்தவழியாலே வரப்படாது. இவன் ராசாவுக்குச் சொந்தமானதனாலே நமக்கென்ன? இந்த மனோமோகினியம்மா தயவு வச்சுக் கிட்டில்லே, இந்த மனிசன் முறுக்கிக்கிட்டுத் திரிகிறான்!—ஆத்தாடி! பொழுது போயிறிச்சே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) இவன்மாத்திரம் நாம் சொன்னகாரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டானால் நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் முடிந்துவிட்டன வென்றே நம்பிவிடலாம். இவன் சொன்னதைப் பார்த்தால் நம்காரியத்தைக் கட்டாயமாய்ச் செய்வான் என்றுதான் தோன்றுகின்றது. பார்த்துக் கொள்வோம். [சுகசரீரன் போகின்றான்.

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—ந.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மநோமோகிநி, மரகதம், சிலதியர்.

மநோமோகிநி:— மகாராசா எங்கே?

மரகதம்:— நான் அவர் பட்டி மண்டபத்திலிருந்து வந்தது முதல் இன்னும் அவரைப் பார்க்கவில்லையே.

மநோமோகிநி:— (சிலதியருள் ஒருத்தியை நோக்கி) மகாராசா எங்கிருக்கின்றனர், யாருட னிருக்கின்றனர், என்ன செய்துகொண் டிருக்கின்றனர் என்று பார்த்துவா. யான் உன்னை யனுப்பியதாகத் தெரியாமல் நீயாய் வந்ததாக அவர் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய். அவர் வாட்டமுற்றிருந்தால் யான் களியாட்டயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேனென்றுசொல்; மகிழ்வுற்றிருந்தால் யான் அசௌக்கியமாயிருக்கின்றேனென்று தெரிவி. போ. சீக்கிரம்வா.

[சிலதி போகின்றாள்.

மரகதம்:— அம்மா! தாங்கள் மகாராசாவின் மீது கொண்ட காதலுக்குத் தக்கபடி அவரும் அவ்வாறே தங்கண்மீதுங் கொண்டிருக்கின்றா ரென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கேற்ற விதத்தினை இதுகாறுந் தாங்கள் நாடவில்லை.

மநோமோகிநி:— அதற்கு யான் செய்யவேண்டியன என்ன செய்யவில்லை?

மரகதம்:— ஒவ்வொன்றிலும் அவர்க்கு இணங்கிப் பேசவேண்டும். எதிலும் அவர் கூறியதற்கு முரண்படக் கூறப்படாது.

மநோமோகிநி:— நீ அறிவிலிபோலப் பேசுகின்றனை! அவரை யிழக்கும் விதமன்றோ கூறுகின்றனை!

மரகதம்:— தங்களபிப்பிராயம் இவ்விடயத்தி லெவ்வாறிருந்த போதிலும் தாங்கள் சிறிது வாளாதிருக்கவேண்டுமென்றே யடியேன் விரும்புகின்றேன். நாம் எதற்கு அடிக்கடி பயப்படுகின்றோமோ அதனையே நாளாவட்டத்தில் வெறுக்குமாறும் நேரிடுகின்றது. இதோ மகாராசாவும் வந்துவிட்டார்.

சயதுங்கன் வருகின்றான்.

மநோமோகிநி:— ஏடி! மரகதம்! எனக்கு உடம்பும் செவ்வையில்லை! மனமும் வருந்துகின்றது!

சயதுங்கன்:— என் கருத்தினை வெளியிட் டுரைக்கின்றதற்கு விசனமா யிருக்கின்றது.

மநோமோகிநி:— மரகதம்! சீக்கிரம் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு செல். அல்லாக்கால் யான் விழுந்துவிடுவேன். இத்துன்பம் நீடித்திருக்க முடியாது; என்னியல்புக்கு மேற்பட்டதா யிருக்கின்றது.

சயதுங்கன்:— ஆ! என்னருமைத்தலைவீ!— (பாடுகின்றான்.)

திகழ்ந்தி லங்கு சிலதி மாதர்
புகழ்ந்து பேசு புரையி றேவி
மகிழ்ந்து கூற வருதி யம்ம
நிகழ்ந்த தென்னை? நிகழ்ந்த தென்னை? (அக)

மநோமோகிநி:— என் செல்வமே! தாங்கள் சற்று விலகிநிற்க வேண்டும்.

சயதுங்கன்:— என்ன சமாசாரம்?

மநோமோகிநி:— சில நல்ல சமாசார முண்டென்று அந் நோக்கத்தி னின்றும் அறிகின்றேன். மேதாநிதியார் என்ன சொல்லுகின்றார்? அவ்வழி நீங்கள் போகலாம். அம்ம! அவர் என்னிடம் வருகிறதற்கு உத்தரவு கொடாதிருந்தா ரில்லையே. இனிமேலாவது யான் தங்களை யென்வசப் படுத்திக்கொண்டே னென்று அவர் சொல்லாதிருக்கட்டும். தங்கள்மேல் எனக் கதிகாரமில்லை. அவருடையவர் தாங் கள்!

சயதுங்கன்:— ஈசனே யிதனை யினிதறிவான்!—

மநோமோகிநி:— தெய்வமே! என்னை யிவ்வாறு பகைவர்க ளெதிரே காட்டிக் கொடுத்தனையே! ஆதியிலேயே யென் னைக் கெடுப்பதற் கேற்பட்டுளார் பலரென் றறிந்தேன்.

சயதுங்கன்:— மநோமோகிநீ!—

மநோமோகிநி:— யான் தங்களை யென்னுண்மைத் தலைவராக நினைத்து ஏன் பெரிது மிடர்ப்படவேண்டும்?

சயதுங்கன்:— என்னின்னரசி!— (பாடுகின்றான்.)

வனத்தகு தனத்துணைகொண் மாதே
மனத்தினில் வருத்துவதென் மானே
நினைத்துனை யடுத்தவெனை நீதான்
முனைத்தகை விடுத்தொருவ லாமோ? (அஉ)

மநோமோகிநி:— தாங்கள் தொடங்கும்போதே யேதோ பூசி மெழுக வருவதாகக் காணப்படுகின்றதே. ஏனிவ்வளவு மேற்பூச்சு? நேரே விடயத்தைத் தொடங்கலாமே. அஃது எவ்வளவு மனவருத்தத்தை யுண்டாக்கக் கூடியதாயினும் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றேன். தைரியமாய்ச் சொல் லுங்கள். பயப்படவேண்டாம்.

சயதுங்கன்:— என்னின்பக்குயிலே! யான் சொல்லப்புகுவதை யென்மீது கோபமின்றிக் கேட்பாய். காலவேறு பாட்டி

ளுல் நின்கருத்திற்கு மாருகச் சபையோர்கள் தீர்மானித் தார்களாயினும், என்முழு மனமும் உன்னிடத்திலேயே யுள்ளது.

மநோமோகிநி:— சபையி லென்னைதான் தீர்மானிக்கப் பட்டது? அதனை நேரேசொல்லி விடுங்களேன். பயப்படுவானேன்?

சயதுங்கன்:— யான் பயத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. மற்றைப்படி மேதாநிதியார் நமது நேர்பகைஞுகிய பாண்டியனது மகனுக்கே நமதுகுமாரி கலாவதியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொற்றனர். உடனே மற்றைய ஆத்தானிகர்களும் அவர்கூறியதையே வற்புறுத்தினுர்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் கூற்றிற்கு ஒருவாறு யானு முடன்பட்டேன்.

மநோமோகிநி: — உடன்பட்டீர்களா? — நன்று! நன்று!! இராச சபையாவது யாட்டுமந்தைதான்!— எனக்கு ஆதியிலேயே தெரியுமே இந்த மேதாநிதியாரைப் பற்றி!

சயதுங்கன் : —அவரைப்பற்றி நீ யவ்வாறு கூறப்படாது. அவர் எத்தனையோ பலவிடயங்களையுங் குறித்து ஆலோசித்துத்தான் அவ்வண்ணந் தீர்மானித் திருக்கின்றனர்.

மநோமோகிநி :— சரி, நீங்களே யப்படி நினைக்கின்றபோது அதையிங்கே யெளியேனிட முரைப்பானேன்?

சயதுங்கன்:— உன்கருத்தையும் அறிந்துகொள்ளலா மென்றுதான்.

மநோமோகிநி:— தீர்மானித்த பின்னர் என்கருத் தெதன் பொருட்டு?—மற்றைப்படி தாங்கள் சபைக்குப் போகுமுன் என்னிடஞ் சொன்னதென்? இப்பொழுது நடந்ததென்?— இதுதானே வென்மீதுள்ளவன்பு? எல்லாம் வாயளவு அன்புதான்!— பெண்ணே! மரகதம்! **விரைவினில் வருவாய்! யான் அசௌக்கிய முறுகின்றேன். அரசர்**

மெய்யன்பு பாராட்டுகின்றனராயின் யான் சௌக்கியமே!— (மரகதம் அணுகுகின்றாள்.)

சயதுங்கன்:— என் விலையுயர்ந்த மாணிக்கமே! சற்றேபொறுத்தி. நீ யென்னன்பினில் ஐயம் கொள்ளுமாறு யானென்ன செய்தேன்?

மநோமோகிநி:— ஐயா! மகாராசா வவர்களே! யான் தங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன். நீங்கள் புறத்தே திரும்பிக் கமலாட்சி யம்மையைக் கருத்திலுன்னிக் கண்ணீர் வடிமின்! அப்புறம் உன்னை நினைந்தன்றே யான் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தேன் என்மின்!—

சயதுங்கன்:— நீயென் குருதிகொதிக்குமாறு செய்கின்றனை! இனி மேற்செல்லேல் !

மநோமோகிநி:— சோழர் தலைவீர்! ஒருசொல். யான் தங்களைப் பிரிந்திருந்த ஒவ்வொருகணமும் ஒருயுகமாய்த் தோன்றிற்று! தங்களுக்கோ என்னைப் பற்றிய ஞாபகத்தையே காண்கிலேன்.

சயதுங்கன்:— என்னன்பே! அப்படிச் சொல்லேல். இவ்வொருவிடயந்தவிர மற்றைய விடயங்களை யெல்லாம் உன்னிஷ்டப்படியே செய்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:— செய்கின்றீர்கள்! நிச்சயம்! உறுதிதானே?

சயதுங்கன்:— ஆம். அதற்குத் தடையொன்றுமில்லை.

மநோமோகிநி:— அப்படியானால் எனக்கொன்றுசெய்யுமாறு உத்தரவு கொடுத்தருளுவீர்.

சயதுங்கன்:— வேண்டுவதென்? சொல்லுதி விரைவில்.

மநோமோகிநி:— யான் தங்கள் புதல்வி கலாவதியினிடத்தில் இவ்விடயத்தைக் குறித்து உசாவி அவள்கருத்தையறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

சயதுங்கன்:— ஓ! அது மிகவும் உத்தமமான காரியம்! அப்படியேசெய்.

மநோமோகிநி:— சரி, மரகதம்! நீசென்று நம்பெண்மணி கலாவதியை யிவ்விடம் அழைத்துக் கொண்டுவா.

[மரகதம் போகின்றாள்.

(அரசனைநோக்கி) நாம் சிறிது துயில்கொளப் போவமோ?

சயதுங்கன்:— அப்படியே.

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மநோமோகிநி, மரகதம், சிலதியர்.

மநோமோகிநி:—ஏடி! மரகதம்! என்ன! நீ அவளிடத்திலே சொன்னாயோ இல்லையோ?—இதைப்போய்ச் சொல்லிவிட்டு வருகிறதற்கு இவ்வளவு தாமதமென்ன?

மரகதம்:—என்ன? அம்மா! இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்! நீங்களும் அரண்மனைக்கு வந்து மூன்று மாசமாயினவே! என்றைக்காவது நான் தங்களுடைய கட்டளையை மீறி நடந்ததுண்டா? என்னவோ? வழியிலே நம்முடைய சுகசரீரர் என்னைப்பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேனென்று வம்பு பண்ணினார். அதுதான். வேறென்ன?

மநோமோகிநி:—நீ யிதுவரைக்கும் அப்படி நடந்ததில்லை. அவள் இவ்வளவு நேரமாயும் ஏன்வரவில்லையென்பதற்கா

கத்தான் கேட்டேன். மற்றைப்படி நீ அந்தமனிதன் சுக சரீரனிடத்திலே மனோமோகினியம்மாவுடைய காரியமா ய்ப்போகிறேனென்று சொல்லியிருந்தால் உன்னையுடனே விட்டுவிடுவானே?

கலாவதி வருகின்றாள்.

மரகதம்:—அதோ கலாவதி யம்மையவர்களும் வந்துவிட்டார் கள்!

மனோமோகிநி:—சரி. மரகதம்! நீபோய் அப்புறமிரு. நான் கூப்பிட்டபோது வரலாம். [மரகதம் போகின்றாள்.

கலாவதி:—என்னை யிப்பொழுது என்னத்திற்காக வரவழைத் தீர்கள்? ஏதேனும் விசேடமுண்டோ? எனக்கேற்க அப் படி யொன்றுமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே!

மனோமோகிநி:—எல்லாவிசேடமு மிருப்பதாக இனிமேல் உனக்குத்தெரியும். மற்றைப்படி அதென்னேடி யம்மா! கலாவதி! நானும் வந்து மூன்றுமாசமாயினவே! அதற் குள்ளே நீ நான்குதரமோ என்னவோ என்னிடத்திற்கு வந்திருக்கின்றாய்! அவையும் நான் சொல்லிச் சொல்லி யனுப்பினபிற்பாடு! என்ன இருந்தாலும் நீ இப்படி யிருக் கப்படாது.

கலாவதி:—பின்னே யெப்படியிருக்கவேண்டும்? நான் அதிக மாய் இங்கே வாராததனு லென்ன? நீங்கள் என்னிடத் திற்கு எத்தனைதரம் வந்தீர்களோ அத்தனைதரம் யானும் இங்கே வந்திருக்கின்றேன்!

மனோமோகிநி:—சரி. அவை யெல்லாமிருக்கட்டும். உங்கள் தகப்பனார் என்னிடத்திலே சொன்னார். உனக்குக் கல் யாணம் பண்ணவேண்டுமாம். அதற்காக என்னிடத்திலே வந்து என்னோடுகூட ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந் தார். அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் உன்னுடைய மன த்தையுங் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டுமென்று சொன்

னேன். அதற்கும் அவர் ஆகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டார்! அதைக்குறித்துக் கேட்கத்தான் நான் உன்னை இப்பொழுது இங்கே தருவித்தேன்!

கலாவதி :—நல்லகாரியஞ் செய்தீர்கள்!

மநோமோகிநி :—மற்றைப்படி இந்தவிடயத்தில் உன்னுடைய இஷ்டமென்ன? சொல்லுவாய்.

கலாவதி :—யான் இப்பொழுது ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடிய நிலைமையிலில்லை! அப்படி யேதாவது இருந்தால் யான் நேரே யென்தந்தையா ரிடத்திலே சொல்லுகின்றேன்.

மநோமோகிநி :—நீயொரு பெண்ணுகையினுலே ஒருவேளை உன் தகப்பனுரிடத்திலே உன்னுடைய அபீஷ்டங்களை யெல்லாம் அவ்வளவு தாராளமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளக் கொஞ்சம் லஜ்ஜையாயிருக்குமென்று நினைத்துச் சொன்னேன்! உனக்கு என்னிடத்திற் சொல்ல இஷ்டமிருந்தாற் சொல்லுவாய்.

கலாவதி :—தாயில்லாப் பெண்கள் லஜ்ஜைப்பட்டால் தீருமோ? தங்களுடைய இஷ்டகஷ்ட நிஷ்டூரங்களைத் தங்கள் தகப்பனுரிடத்திலேதான் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். பிறரிடங்களிலே சொன்னுல் அவர்கள் அநுதாபப் படுவார்களோ? (பாடுகின்றுள்.)

பெற்றவரே தாம்பெற்ற வருமை தன்னைப்
  பெரிதுமறி வார்கள்பிற ரறிகிற் பாரோ?
மற்றுதிரக் கலப்பிலர்தாஞ் சிறிதுந் தேரார்
  மாண்மநொமோ கிநியம்மே வழுத்து வாயே! (அரு)

மநோமோகிநி :—எப்படியிருந்தாலும் நாங்கள் அநுதாபப்படுவமா? அம்மா! உங்கள் தகப்பனுர் மாத்திரம் என்னவோ அநுதாபப்படுவேன் என்ற நம்பிக்கை கொண்டுதான் என்னை உன்னிடத்திற்கேட்கச் சொன்னுர்! மற்றைப்படி நானுய் உன்னைக் கேட்கவில்லை!

கலாவதி :—அதுதான் நான் அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டேனே! மீட்டும் மீட்டுங் கேட்பானேன்? 'பாடிப்பாடிக்குற்றினும் பதரிலே யரிசியில்லை' என்னும் பழமொழி தங்களுக்குத் தெரியாததன்றே!

மநோமோகிநி :—(கோபங்கொண்டு) ஏது! நானுங்கொஞ்சம் இடங்கொடுத்துப் பேசினால் அதிகமாய்த் தலைகீழாய் விழுகின்றனையே! இப்பொழுது உனக்குச் சுகசரீரருக்கு வாழ்க்கைப்பட இஷ்டமா இஷ்டமில்லையா?

கலாவதி :—(பெருமூச்செறிந்து விம்மி) அம்மா! கமலாட்சி! நீ இறந்ததன்பயனை இன்றுதான் அறிந்தேன்! இன்றுதான் அறிந்தேன்!! என்னை இத்தனை துன்பங்களையும் இவ்விடமிருந்து அநுபவிக்கும்படி விட்டுவிட்டனையே!

(இரங்கிப்பாடுகின்றாள்.)

கண்ணனைய தாயே கமலாட்சி யென்னைவிட்டு
விண்ணுலக நீதனியாய் மேவுதலு நேரேயோ? (அச)

விண்புகுந்த தாயேநன் மெல்லியலே யென்னெஞ்சம்
புண்பட்டு வாடிப் புலம்புகின்றேன் காணாயோ? (அரு)

அன்றுதம யந்தி யரவின்வாய்ப் பட்டாற்போ
லின்று தமியனே னிவ்வரவின் வாய்ப்பட்டேன்
கொன்று தொலைக்கிற்பான் கொற்றவனே வாராயோ? (அசா)

சாதுவெனு மந்திரியார் தாமே வலியுறுத்த
மூதுரைகே ளாதுமநோ மோகினியைப் பற்றியவென்
றாதையே யீண்டுவந்து சற்றேனுங் காப்பாயோ? (அஎ)

ஆகம் பலமருவு மன்பில் பொதுமாதர்
மோகம் பிடித்தெந்தை மூதறிவெ லாமிழந்தா
ரேகம்பத் தெம்மானே யென்னைவந்து காவாயோ? (அஅ)

கள்ளத் தனமாய்க் கலையொன்று மேவியெங்கள்
கொள்ளும் புகழார் குலப்பயிர்க்குக் கேடிழைக்கு

நள்ளார் தமக்கேறே நல்லார் தமக்கரணே
யுள்ளத் திருக்கு மொருபெரிய கோமானே
மெள்ளவெளிப் போந்ததனை வில்லுழவ நீக்காயோ ? (அக)

மீனைநேரு கின்ற விடையாரு மென்றன்
விமலாய்நி னுதன் விழையு
மனோமோகி நிக்க ணிகைதான்வி ரித்த
வலையிற்கி டந்து கதறி
யுனையேநி னைந்து மனநாணி னைந்து
முருகாவு டைந்து தனியா
யனையேநி னுசை மகளாயி ருந்த
வடியேன்வ ருந்த லழகோ ? (௯௦)

(௬) இராகம் - இந்துஸ்தானி காபி.
தாளம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

இவள்கைச் சிக்கி வருந்தலாமோ
இயம்பிடுவாய் - சகதீசா

அநுபல்லவி.

பவநாசா என்மனம் வாடுதலைப்
பார்த்தே யென்னைக்காவாயோ நான் (இவள்கைச்)

சரணம்.

மதியை மானைச் சிரத்துங் கரத்தும்
வைத்துக் கொண்ட வள்ள லேநற்
சதியுந் தாள முந்தவ றாது
தாண்டவஞ் செய்யுஞ் சங்கர னேநான் (இவள்கைச்)

மநோமோகிநி :—ஏடி ! என்ன நீலித்தனம் ! என்ன நீலித்தனம் !! இவ்வளவு பொய்யழுகையும் நீ எங்கிருந்தேடி கற்றுக்கொண்டாய் ? "வஞ்சகத்திற்குப் பொதுமாதர்" என்று பரம்பரையாய் வழங்கி வந்தவசனமும் இன்றோடு பொய்

யாய்ப் போய்விட்டதே!—யான் என்ன உன்னை அடித்தேனு? வைதேனு?

கலாவதி:—உன்கொரேமொழி யொன்றே போதுமே! நீ இனி அடிக்கவும் வையவும் வேண்டுமா? இவையெல்லாம் உன் குரூரமொழி ற்றிற்கு ஈடாகுமா? என்னை ராசபுத்திரி யென்று சிறிதேனும் யோசியாது நீ ஒருபேதைக் கணிகை என்னை அதட்டினுயே! அப்பொழுது மாத்திரம் என் தந்தையார் என்பக்கத்திலே இருந்திருந்தால் உனக்குத் தக்கபடி செய்திருப்பேன்! நீ யென்னைச் சுத்தவீரர் சயதுங்கர்மகளென்று நினைத்தாயல்லையே? இனிமற்றைப்படி உன் னறிவின்மையை யென்னென்றுரைப்பேன்! என்னென்றுரைப்பேன்!! என்னைக் கோகிலனெனக்குறியாது அடாதவார்த்தைகளெல்லாஞ் சொல்லியதேயன்றி என்னைக்கேவலம் துர்க்குணமே யோருருவெடுத்தனைய மூடசிகாமணிக்கு மணமாலை யிடும்படி கூறியதன் புத்திசாலித்தனத்தைக் குறித்து யான் யாதுசொல்லப் போகின்றேன்! நீதானே என் தந்தையார் சயதுங்கருக்கு மனைவியாகி 'மகாராணியார்' என்னும் பட்டம் பெறத்தக்கவள்?

மநோமோகிநி:—சீ! சீ!! நிறுத்து அவ்வளவோடே! அதிகமாகமிஞ்சாதே!—நீ யென்னைப்பழித்தது மாத்திரமன்று; உன்னைப்பெற்று இதுகாறும் வளர்த்துவந்த தந்தையார்க்கு உதவிசெய்த மகாப்பிரபுவும் உங்களுக்கு நெருங்கிய பந்துவுமாகிய சுகசரீரரையும் பழித்தாய்! நீயாரைப்பழித்தாயோ அந்தச்சுகசரீரருக்கே உன்னை மாலையிடும்படி செய்கின்றேன்! பார்!—

கலாவதி:—அது சகதீசனுலும் முடியாத காரியம்! அப்படியிருக்க, அஃதொரு சாமானியப் பொதுமகளாலேயோ முடியப்போகின்றது? அதைத்தான் பார்க்கவேண்டும்! ஈசனே! "தர்மமே சயம்" "சத்தியமே நித்தியம்" என்னும் மகாவாக்கியங்களின் உண்மையை இந்தவிடயத்தி

லேதான் அறியவேண்டும்! இனி யொருவிநாடியேனும் இவ்விட மிருக்கப்படாது! இவளோ பழிக்கும் கொலைக் கும் பயப்படாப்பாதகி! [கலாவதி போகின்றாள்.

மநோமோகிநி:—நான் இந்த அதிகப்பிரசங்கியை நம்முடைய சுகசரீரரோடு மணம் புணர்த்தாவிடின், யான் மநோ மோகினியே யல்லள்!—என்ன ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது! இந்த அநாதைச் சிறுமி என்ன அதிகாரமாய்ப் பேசுகின் றாள்!—ஏடி, கலாவதி! என்னை யரசன்மனையாட்டியாக வெண்ணாது ஒருபேதைக் கணிகையென்று சொன்னாய்?

கோவை வசப்படுத்திக் கொண்டமநோ மோகினியின்
னாவை யறுத்தபின்னர் நன்குணக்குச் சொல்லுகிற்பாள்
பாவையவள் இல்லமையைப் பார். (கூக)

இன்னும் அதுமாத்திரமா? நீ சுகசரீரன் கைவசப்பட்ட பிறகு அந்தப் பிரபுவினிடஞ் சொல்லி உன்னை யென்ன பாடெல்லாம் படுத்தி வைக்கின்றேனென்று பார்! என்னை விரோதித்துக்கொண்ட மட்டும் இனிமேல் தப்புகிறதா? ஹூம்! அப்படியாசங்கதி?—எப்பேர்ப்பட்ட கன்மனத்தை யுங் கரைத்துவிட்டேன்! அப்பேர்ப்பட்டவள் இந்த அற்ப ஸ்திரீயின் மனத்தை யென் வசப்படுத்தாவிடில் என்ன பிரயோசனம்? இதைத்தான் ஒருகை பார்க்கவேண்டும்!

[மநோமோகினி போகின்றாள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியின் மந்திரியார்வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இந்நாட்டு மந்திரி யார் மேதாதிதியவர்கள் எவ்வளவு நல்ல மனிதராயிருக்

---

* இதனை யுற்றுநோக்க விருபொருள் பயக்கும்.

இன்றார்! பார்! நாம் இருவரும் பகை யரசனாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென்று சொல்லியும் வெகு அன்புடன் நம்மை யுபசரித்தார்! நம்மை யிவ்வரசனிடத்துக் காட்டிக் கொடுப்பதில்லை யெனவும் வாக்களித்தார்! ஆகா! இவருக்குப் பொதுவாய் மனிதர்கள் மேலிருக்கும் பிரீதி மிகவும் அதிகமென்றே தோன்றுகின்றது! இன்னும் மகா ஞானமுடையவர்! குணமுடையவர்! வாய்மையாளர்! இத்தகைய அறிஞர்பெருமானார் இந்தச் சயதுங்கராசனை எப்படி யந்த ஆபத்துக்காகாத அன்பில்லாப் பொதுமாது மனோமோகினியினுடைய வலையில் விழும்படி விட்டார்? எனக்கென்னையோ இது காதிற்பட்டதுமுதல் இறும்பூது விளைத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது. "

சத்தியப்பிரியன்: — இங்குச் சுகசரீரனென்று ஒருபாவி யிருக்கின்றானாம். அவன்தான் இவ்வரசனை அவனுடைய காமவலையி னகப்பட வைத்துவிட்டனனாம்.

சிதாநந்தன்:—ஆமாமாம். நாமிருவரும் அன்று பூஞ்சோலையிற் கூடப் பேசிக்கொண்டிருந்தோமே யிதைப்பற்றி!

குலாந்தகனும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.

அதோ மந்திரியார் குமாரர் யாரோ ஒரு மாதோடும் வருகின்றார், நாம் சற்று விலகி நிற்போம்.

(இருவரு மொளித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.)

குலாந்தகன்:—ஏடி! மரகதம்! யான்தான் சொல்லுகின்றேனே! அந்தப்படி நீசெய். அதற்குத்தக்கபடி நான் உனக்கு மரியாதைசெய்கின்றேன். அதைக்குறித்து நீயோசியாதே! என்ன? (முகஞ்சாய்த்து மரகதத்தை நோக்குகின்றான்.)

மரகதம்: — தாங்கள் சொல்லியபடி நான் எப்படியாவது நாளைச் சாயங்காலம் கலாவதியை வயந்தச் சோலையிற் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்திற் கருகிற் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுகின்றேன். அதற்குத் தடை யொன்றுமில்லை.

மற்றைப்படி நான் தங்களுடைய உதவியைத்தான் எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றேன்.

துலாந்தகன்:—இப்பொழுது நீ அவளைக் கொண்டுவருகின்றே னென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததற்காக இதோ இந்த மோதிரத்தை வைத்துக்கொள். இனி நீ அவளைக்கூட்டிக் கொணர்ந்துவிட்டபிறகு நிரம்பவெகுமதி கொடுக்கின் றேன். அதைப்பற்றி யோசியாதே! என்ன? ஆகட்டுமா?

மரகதம்:—ஆகட்டும்.

[மரகதம் மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு போகின்றாள்.

துலாந்தகன்:—நாம் இப்பொழுது வெகுமதி கொடுத்திருப்ப தனாலே, இவள் கட்டாயமாய்க் கலாவதியைச் சோலைக் குக் கூட்டிக்கொண்டுதான் வரவேண்டும். பார்த்துக் கொள்வோம். [துலாந்தகனும் போகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—ஐயோ! பாவீ! கொடியகுலாந்தகா! அப்பொ ழுதே உன்னுயிரை யென்வாளிற்கு இரையாக்கி யிருப் பேனே! ஆகா! உன்னை மந்திரிமகனென்றன்றோ விடுத் தேன்? பரம சாதுவான அவருடைய பேரைக் கெடுக்க வோ நீயவருக்குப் புத்திரனா யுதித்தனை? ஆகா! என்ன தந்திரம்! என்ன யோசனை! இவ்வளவுங் கவனித்துக் கேட்டனையோ? சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய மாபாதகர் களைக் கொன்றாற்றா னென்னை? பாவமுண்டென்று நினைக் கின்றனை? ஒருநாளு மில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! பதறாதே! எந்தக் காரியத்திலும் அமைதி வேண்டும். (பாடுகின்றான்.)

அமைதி யற்ற காரிய மனைத்துஞ்
சமையா வென்றே சாற்றினர் புலவர். (கஉ)

ஆதலால் நீ இந்த அற்பர்கள் யோசனைக்காக வருத்தப் படுவானேன்? (பாடுகின்றான்.)

* "நெறியி னீங்கியோர் நீரல கூறினு
மறியா மையென் றறிதல் வேண்டும்" (கூரு)

அவையெல்லாம் நமக்கு மிகவும் நல்லனவே. மேலும் நீ கலாவதியைக் காணுகிறதற்கு அஃதொரு நல்லசமய மாயிற்றே! அப்படியிருக்க நீ மனவருத்தப்படுதல் சிறிதும் நியாயமில்லை.

சிதாநந்தன்:— என்ன! சத்தியப்பிரியா! நீ இப்படிச்சொல்லு கின்றனை? இந்தக் கொடியபாவி என் அருமைக்கலாவதியைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றான்! இவன் கெடுக்கப்போகிற செய்தி தெரிந்திருந்தும் இவனை யொன்றுஞ் செய்யப்படாதென்கின்றனையே! ஏது கலியுக யுதிட்டிரன் நீதானோ?

சத்தியப்பிரியன்:—என்ன? சிதாநந்தா! (பாடுகின்றான்.)

† "பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
ரெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு - மச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும்." (கூசு)

என்பதையுணர்ந்த நீகூட இவ்வாறு பேசுகின்றனை! உனக்குத்தெரியாத தொன்றுமில்லையே! அப்படி யிருக்க உனக்கிஃதேன் தெரியவில்லை? — நாமிருவரும் அவர்கள் வருகின்றதற்குச் சிறிதுநேரம் முன்னரே வயந்தச் சோலைக்குப்போய்க் காத்துக்கொண்டிருந்து குலாந்தகனால் உன்னுயிர்க் கலாவதிக்கு ஒருவிதக்கேடும் உறாவண்ணம் நாம் ஏன்தடுத்தல் கூடாது?

சிதாநந்தன்:—ஆ! அப்படியே செய்வோம். (தனக்குள்) அப்பொழுது என்னருமைக் கலாவதிக்கிள்ளையுடன் கொஞ்சி விளையாடி நெஞ்சம் ஆறுவேன்!

சத்தியப்பிரியன்:—மற்றைப்படி நாம் நித்திரைசெய்யும் நாழிகையாயிற்று. இனிமேற்றூங்கவேண்டும், நாம்போவோம்

---

* சிலப்பதிகாரம். † நாலடியார்.

வா.—[மௌனம்] என்ன? சிதாநந்தா! நீயிப்பொழுது வருகின்றனையோ இல்லையோ?

—தாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. நீ வேண்டுமென்றாற் போய்த்தூங்கு. எனக்குத் தூக்கம் வந்தவுடனே வருகின்றேன்.

[சத்தியப்பிரியன் போகின்றான்.

(சிதாநந்தன் உலாவிக்கொண்டே பாடுகின்றான்.)

அம்புலியே நின்னுமை மிடுகுறியென் றேபலரு
 மறையா நிற்பச்
செம்பவள வாயாரைத் தோயார்கா ரணக்குறியாச்
 செப்பா நின்று
நம்பருளா மம்புலி யாதலினு மென்றுனைகட்
 டொருமான் கண்டு
மம்பரத்தி னம்புலியென் றறியாம னின்கைப்பட்
 டயர்கின் றேனே! (கூரு)

[மௌனம்.]

கலைமதிநீ கலாவதியின் முகத்திற் கொப்பாய்க்
 கருதிநின்று கலைமதியாங் கார ணத்தா
லலையுநினை வானவிய லறிந்த நூலோ
 ரப்பெயர்கொண் டநுதினமு மழைக்கிற் பாரே! (கூசு)

[மௌனம்.]

கற்றிடு கலைக ளடைந்தும்பே ரிடத்தைக்
 காண்டக வடுத்தும்வெண் மதியே
சுற்றமி ழினர்நின் னுடற்குறை நாடி
 நாரியர் முகத்திற்கொப் புரையாப்
பற்—றியிற் சினவி மாழ்குறீஇப் பொறுமை
 பிடர்பிடித் துந்தலா னன்றோ

மற்றொரு பாவ மறிகிலம் புயத்தை
　　வாட்டுகின் றனையிது நன்றே!　　　　(கஎ)

[மௌனம்.]

இரவிதன்னொளி மிகவுமெய்திநன்
　　கிலகுகின்றத ணினியசோமநின்
கரவுநின்விட குணமுமோர்ந்தனென்
　　கனியுமன்பொடு கனலிநாடொறும்
விரவுகாதலி யெனமொழிந்திடும்
　　விமலபத்மினி தனையிழுத்தனை,
பரவுகன்னியர் நினையிகழ்ந்தனர்
　　பழியுமுற்றனை யொழிகதியனே!　　　　(கஅ)

[மௌனம்.]

பூமியினை நாளும் புரிந்துவலம் வந்துமிக
நேமமுட னேகடலி னீர்குடைந்தும் - தாமமுறத்
தான்மித் திரனொருநாட் சார்ந்தடைந்தும் தத்தைகற்குந்
தேன்மொழியா ணெற்றித் திலகம்போம் - கூன்மருவுந்
தேகங் களங்கஞ் செறிந்துமிணை யாகாழ
லோகோ வொளித்திடுத லுத்தமமென் - றேகம்பத்
தீசர்சடைக் காடுற் றெழிலுகங் கண்டந்தோ
நாசமுற்றே மென்று நடுநடுங்கித் - தேசிழந்து
வேற்றுருவங் கொள்ள விழைந்துதவ வெண்ணிறமேய்க்
கூற்றுவனைத் தப்பிக் குறுகியுட - லேற்றமணி
வைரவுரு வேய்ந்து வதிந்தாலும் யானறிவேன்
கைரவத்தின் காதலனீ காண்.　　　　(கக)

[மௌனம்]

கவின்வலையி லென்னகப்புட் கொடுதனது மனத்துதென்
　　கண்விடுத்த
புவிதிலகக் காஞ்சிநகர்க் கோமகடன் கருங்கூந்தல்
　　புனைபுயல்காள்

சவிதிகழுஞ் சந்திரன்றன் மதனனுக்குத் துணையாயென்
சடலந் தன்னைத்
தவிராது காய்தலினுற் றண்பனிநீர் துளிக்கிற்பீர்
தயைமீக் கூர்ந்தே. (கoo)

[மௌனம்.]

ஐயோ ! கலாவதி ! யான் உன்னோடுகூடி விளையாடும் பாக்கியம் பெற்றுளேனோ? ஏ ! கலாவதீ ! நீயே யென்னுயிர் ! நீயே யென்னறிவின் பிரகாசம்! நீ யென்பக்கலிராவிடில் யான்காணு மொளியும் ஒளியா ? யான் அடையும் இன்பமும் இன்பமா ? யான் கேட்குங் கானமுங் கானமா ?

[மௌனம்.]

ஓ ! கலாவதி ! நீ யென்னைக்குறித்தோ விரகதாபமடைந்தாய்! என்மீது காதல்கொண்ட உத்தமி கலாவதிக்கோ கேடுகினைந்தான் பாவிகுலாந்தகன் ! (பாடுகின்றன்.)

ஆக லாவதின் றெதென்ற றைந்தன
ளூக லாவதி யேநினக் கன்னவ
னென்ன பாதக னுலம்ஃந்து றுவண
முன்னை யான்விரைந் தோடிப் புரக்கிற்பேன். (கoக)

[சிதாநந்தன் போகின்றன்.

மூன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—௪.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியில் வயந்தச்சோலை.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: குலாந்தகன்.

குலாந்தகன்: — (தனக்குள்) நமது விகடவசநர் அன்றைக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திக்குத்தான் நமது அப்பா வைதனர்! இன்றைக்கு அவர்சொல்லிக்கொடுத்த இவ் யுத்திக்கு என்னசொல்லப் போகின்றார்? பார்ப்போம். இஃதென்னை! தினமும் வருகின்ற நேரமாயும் ஏன் கலாவதி வந்திலள்? ஒருவேளை அம்மரகதம் பொய்க்காயினும் நம்மிடத்திற் சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டனளோ? சீ! சீ! அங்ஙனமிருப்பாளா? நாம் ஒருமோதிரம் அவட்குப் பரிசுகொடுத் திருக்கின்றோம். இன்னுமவளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து விடுகிறவிடயத்தில் அதிக மரியாதை செய்வதாகவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றோம். அப்படியிருப்பதனு லவள் சும்மா இருக்கமாட்டாள்.

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

அதோ அந்த மதுரைவீரர்க ளிருவரும் வருகின்றார்களே! இங்கே யெதன்பொருட்டு அவர்கள் வரவேண்டும்? ஒருவேளை நமது தகப்பனார் அவர்களை யிவ்விடமனுப்பி நம்மை யழைத்துவரச் சொன்னரோ? அப்படியிருந்தாலு மிருக்கக் கூடும். எல்லாவற்றிற்கும் அவர்களைக் கேட்போம். சமீபத்தில் வரட்டும்.

சிதாநந்தன்:—ஏ! சத்தியப்பிரியா! பார்த்தனையோ? நாம் எவ்வளவு சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு வரல்வேண்டுமென்று

முயற்சி செய்தும் நமக்குமுன்னே குலாந்தகன் வந்துவிட்டனனே! இவனலலோ காரியத்திற் கண்ணுயிருப்பவன்!

துலாந்தகன்:—ஏனையா! உம்மிருவரையு மெங்கள் தகப்பனார் மேதாதிதியவர்க ளிவ்விட மனுப்பி யென்னையழைத்து வரும்படி சொன்னாரோ? அல்லாமற்போனால் நீங்களிவ் விடத்திற்கு எதற்காக வந்தீர்கள்? சீக்கிரஞ் சொல்லுங்கள். ஐயா! உங்களுக்குக் கோடிபுண்ணிய முண்டு! என் தகப்பனாரென்னை யெங்கும் போகக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கின்றனர்! அப்படியிருக்க யானவருக்குத் தெரியாம லோடிவந்துவிட்டேன்! அதற்காக அவரென்னவாவது என்னைக் கோபித்துக் கொண்டனரோ?—கொஞ்சஞ் சொல்லுங்களையா! — உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுகின்றேன்.

(சத்தியப்பிரியனைவணங்குகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்: — என்னஐயா? பைத்தியக்கார மனுஷராயிருக்கின்றீர்! எழுந்திரும்! எழுந்திரும்!! என்ன? உமக்குப் புத்திகித்தி யிருக்கின்றதா இல்லையா?

துலாந்தகன்:—என்னஐயா? அன்றைக்குக் கலாவதி யென்னை யெறிந்து விழுந்ததுபோல இன்றைக்கு நீரும் வைகின்றீரோ!

சிதாநந்தன்:—அன்றைக்கவர் புத்தியில்லாமலா கலாவதியைத் தாளில் வணங்கினார்! என்னவோ அவரும்மை வணங்கிக் கேட்கின்றார். அவர் கேட்கின்றதற்குத்தான் விடை பகருமே!

துலாந்தகன்:—அதுதான் ஐயா நான்கேட்கிறது. எங்களப்பா என்னைக் காணவில்லையென்று வைதனரோ?

சத்தியப்பிரியன்:—இல்லை. இல்லை. உம்மை வையவில்லை.

துலாந்தகன்:—அப்படியானா லுங்களிருவருக்கும் இங்கென்ன வேலை? நீங்கள் வீட்டிற்குப்போங்கள்!

சத்தியப்பிரியன் :—நாங்கள் ஏனையா வீட்டிற்குப் போதல்வேண்டும்? இங்கேயிருந்தாலென்ன? நீர்மாத்திர மிருக்கின்றபோது நாங்களிங்கே யிருக்கப்படாது?

துலாந்தகன்:—இஃதிராசபுத்திரி கலாவதி தன்றோழிமாரோடுகூடிவிளையாடும் வயந்தச்சோலையாயிற்றே! இதனுள்ளே அன்னியர்கள் பிரவேசிக்கக்கூடாதே! அப்படியிருக்க நீங்கள் வந்ததுமன்றிச் சீக்கிரம் போகவுமாட்டோமென்கின்றீர்களே! அரசன்மகள் கலாவதி வருஞ் சமயமாயிற்றே!

சிதாநந்தன் :—போமையா போம். உமக்கேதாவது வேலையிருந்தாற் போய்ப்பாரும். நாங்க ளிவ்விடம்விட்டு இப்போதைக்குப் போகமாட்டோம்.

துலாந்தகன் :—பின்னே நீங்க ளெப்பொழுதுதான் ஐயா போவீர்கள்?

சிதாநந்தன்:—யாங்கள் செல்ல வெகுநேர மாகுமையா!

சத்தியப்பிரியன் :—அஃதிருக்கட்டும். இவர்மாத்திரங் கலாவதி வரும்போ திருக்கலாமோ? அதைக் கேளப்பா!

துலாந்தகன் :—யான் மந்திரியார் குமார ரூகையினாலே யிருக்கலாம். நீங்களெல்லாம் அன்னியர்களே!

சத்தியப்பிரியன் :—ஏன்? யாங்களும் மந்திரியார் விருந்தாளிகள்தாமே!

துலாந்தகன்:—சரி. நீங்க ளிப்போது போகப் போகின்றீர்களா இல்லையா?

சிதாநந்தன் :— அதுதான் யானப்போதே சொன்னேனே! யாங்க ளிப்போது போகப் போகின்றதில்லை.

துலாந்தகன் : — அடேயப்பா! நீங்கள் போகாமற்போனால் நான் போய்விடுகின்றேன்! நீங்க ளிவ்விடமிருந்து —அவதைப் படுங்கள்! எனக்கென்ன?

சிதாநந்தன் :—உமக்கொன்றுமில்லை. நீர் சுகமாய்ப் போய் வாரும்.

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) நீர் இங்கே சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்திலே யிருந்து விட்டதனுலே கலாவதி யிவ்விடத்திற்கே வருவாளென்று நினைத்தீரோ? நம்முடைய மரகதம நாம் இவ்விடத் தில்லாதிருப்பதைத் தெரிந்தவுடனே எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் என்று தேடிக்கொண்டுவந்து நாம் இருக்குமிடத்திற் கலாவதியைக் கொண்டுவந்து விடாமற் போகிறுளா? பார்த்துக்கொள்வோம்.

[குலாநதகன் போகின்றுன்.

சிதாநந்தன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய மூடனை யானெங்குங் கண்டதில்லை.

சத்தியப்பிரியன் :—மூடனுயிருந்தாலும் எவ்வளவு தந்திரமப்பா! ஆச்சரியமா யிருக்கின்றதே!

சிதாநந்தன் :—எனக்குத் தோன்றுகின்றமட்டில் இஃதவனது சொந்தயுத்தியா யிருக்கமாட்டாது. யாராவது சொல்லித்தான் இவ னின்னணஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும். அன்றி இவனுக்கிவ்வளவு தந்திரமாவ திருக்கவாவது! அஃதிருக்கட்டும். சத்தியப்பிரியா! யாம் நேற்றிவ்விடத்திற் கண்டெடுத்த அப்பட மெங்கே?

சத்தியப்பிரியன் :—உன்னிடத்திலே தானே கொடுத்தேன்! நாம் சோலைக்கு வரும்போதுகூட உன்னிடத்திற் கண்டேனே!

சிதாநந்தன் :—ஆமாம். எங்குவைத்திருக்கின்றேன்? (உடைகளிற்றேடுகின்றுன்.) அம்ம! இதோ இங்கிருக்கின்றது. இது நிற்க. சத்தியப்பிரியா! நீ சென்று இந்தக் குலாந்தகன் அவ்விடம் போயினனே! அங்கே யென்னசெய்கின்றன னென்று பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடமேயிரு.

யா னிவ்விட மிருக்கின்றேன். மற்று அவ்விடத்தி லேதே னும் விபரீதம் நடக்குமாயி னுடனே யென்னை யழைத்தி!

சத்தியப்பிரியன் :—இளவரசே! உன்னைவிட்டுச் சிறிது நேர முஞ் பிரியாத யான் இப்பொழுது உன்னைத் தனியேவிட் டுப் போதல்வேண்டுமே! எவ்வணம் பிரிந்து நிற்பேன்? இது பகையரசன் நகராயிற்றே!

சிதாநந்தன் :—என்ன? யோசனை செய்கின்றனை? அதனு லொன்றுங் கேடில்லை. நீ கடிதிற் செல்லுதி! யான் வேறெங்கும் போவே னல்லேன், ஈண்டே யிருக்கின் றேன்! பயப்படாதே! போய்வருகின்றனையா? தாமதியா மற்போ. [சத்தியப்பிரியன் போகின்றான்

(சிதாநந்தன் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்து அதன்பின் உலாவுகின்றான்.)

(தனக்குள்) கலாவதியோ இது காறும் வந்திலள்! ஆ! என் கண்மணியே! எப்பொழுது வந்து சேருவாய்? ஏ! மாணி க்கவிளக்கே! எப்பொழுதென் மயக்க விருளை யொழிப் பாய்?

(ஒருபாதிரிமர நீழலின்கண், வீற்றிருக்கின்றான். சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தபின்னர்ப் பாடிக்கொண்டே யப்பாட்டை மணலி லெழுதுகின்றான்.)

இன்னிசைத் தேன்மழை பெய்யு மகதியே யென்றனுள
மென்னும் பொழிலினி லாடுங் கலாபியே யிற்றெனயான்
பன்ன முடியா வுவகையே நன்மணப் பாதிரியே
சொன்ன விவையிற்றி னுப்பணுற் றுயெதிர் தோன்றுதியே.

(மணலிற் சாய்ந்து கொள்ளுகின்றான்.)

ஐயோ! யான் நேற்றிரவு முழுதுங் கண்விழித் துறங்கா திருந்தமையினாலே யென்னை நித்திரை மயக்குகின்றதே! இதற்கென்செய்வது? ஆகா! யானுறங்கும்போது நீ வரு கிற்பாயேல் நீ வந்ததை யா னெவ்வித மறிவேன்?—

நின்னை யானிப்பொழுது காணத் தவறினேனாயின் என்னுயிர் நிற்குமோ? [மௌனம்.] யானிப்பொழுது சிறிது உறங்கிப்பின் என்றன் கட்டழகியாகிய கலாவதி தன்றோழிமாரோடு வரும்போது நிகழுமவடன் காற்சிலம்பொலி கேட்டு விழித்துக் கொள்வேன்! (பாடுகின்றான்.)

முருகு கமழு முல்லை மொய்யரும் பென்னு மூரற்
பருகு சுவைய தாகும் பாணிதழ் மின்ன டைக்குப்
பெருகு மிணைய தாகப் பேசுவல் வாழ்க வீண்டுக்
குருகி ரரிவை போந்தாற் கூவுமின் னன்பு கூர்ந்தே. (கoரு)

[மௌனம்.]

சீ! சீ!! என்னைமடமை யிவ்வண்ணம்! என்னருமைத் தலைவி கலாவதியைக்காணாது தூங்குவேனோ?—

(எழுகின்றான்; உலாவுகின்றான்; மரங்களின் பட்டைகளினும் இலைகளினும் 'கலாவதி' 'கலாவதி' யென்றெழுதுகின்றான்; அதன்பின் பாடுகின்றான்.)

அன்றென் படங்கொண் டகங்குழைந்த மாதராண்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழுந் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே!
நன்றுதன் காத னவின்றிடுமத் தையலாண்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழுந் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே!
என்றன் மனத்தை யெடுத்தினிது சென்றவண்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழுந் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே! (கoச)

[மௌனம்.]

(மறுபடியும் வீற்றிருந்து பாடுகின்றான்.)

இதயமென் கோயிலி னிருக்குந் தேவியே
யதைவிடுத் திட்டுவே றகலு கிற்றியேன்

மதனெனும் பகைவன்முன் வந்த திப்பனு
னிதமுநீ யாயிடை நிலைத்தல் வேண்டுமே. (கoரு)

[மௌனம்.]

(மீட்டும் மணைவிற்சாய்ந்துகொண்டு பாடுகின்றான்.)

சுந்தர மாமயி லனையாய்!
சிந்துர வாணுத லினளே!
கந்தர நற்கமு குடையாய்!
வந்தெனை யாளனு முளதோ? (கoசு)

[மௌனம்.]

சூரிய காந்தமென் போதே!
சுடரேய் மெய்யாய் சுதாகரீ வாராய்!
காரிசை பூங்குழன் மாதே!
கனியே வாராய் கலாவதீ வாராய்! (கoஎ)

ஏ! கலாவதீ! நீ—

(சிதாநந்தன் படத்தைக் கரத்திற் பிடித்தவாக்கிலே தூக்கமயக்கத்தாலயர்ந்து விழுகின்றான்.)

கலாவதியும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.

கலாவதி:—ஏடி! மரகதம்! என்னேடி யென்றோழிமார்களு ளொருவரையுங்காணகிலேன்? நீயென்னை முன்னரமைத் துக்கொண்டு வந்துவிட்டனையே!

மரகதம்:—அம்மா! நானிதோ அவர்களைப்பார்த்துக்கொண்டு உழுந்தருளும் பொழுதிற்குள்ளே திரும்பி வருகிறேன். அவர்களொருவேளை நீங்கள் இதுவரைக்கும் வரவில்லையே யென்று அப்பக்கமாகப் போயிருந்தாலும் போயிருக்கக் கூடும்.

கலாவதி:—ஆனாற்சரி, பார்த்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா.—

[மரகதம்போகின்றாள்.

சிவபெருமானே! நின்னருட்செயல் நன்றாயிருந்தது! என்னையிவ்வண்ணம் வருந்தும்படிசெய்வதும் உனது திருவிளையாடல்களிலொன்றோ? எனக்குற்றதுணை நீயேயென்று நம்பியிருக்கின்றேனே! நீ சோதித்தற்கு ஏழையாகிய யானிலக்காகுவேனோ? கிருபைவள்ளால்! உனது திருவுளமெவ்விதமிருக்கின்றதோ? யானறியேன்!—தந்தையாரோ மனோமோகினியினது மாயவலையினகப்பட்டுத் தம்வயிற் பிறந்த தாயற்ற பெண்ணாகிய வென்னைமூன்றுமாத காலமாகவொருசிறிதுங் கவனியாது மறந்திருக்கின்றனர்! வேசைக்குக் காசின்மேலாசை யென்றறிந்திலர்! தாசிமோகக்கடலினில் வீழ்ந்து அறிவெனும் மாலுமியற்ற மரக்கலம்போற் றத்தளிக்கின்றனர்! இதற்கென் செய்வது? மனோமோகினியோ மான்வடிவம் பூண்ட வல்லியமாயிருக்கின்றனள்! எனக்குப்பலவித நன்மைகள் செய்பவள்போல மிகவும் நடித்து மெள்ளப்பாழ்ங்கிணற்றிற் றள்ளிவிட்டுத் தான் பட்டமகிஷியாகவும் பார்க்கின்றனள்! யானோ இவ்விருவருக்கு மிடையிலிருந்து இருமருங்கும் புடைபடுமத்தளம்போலத் தவிக்கின்றேன்! இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, யானந்த மகாநுபாவனுடைய படத்தைப்பார்த்தது முதல் ஊணுறக்கமின்றி யுன்மத்தம்பிடித்தவளாயினேன்! அந்தப்புருடனைப்பற்றியே யெனக்கெண்ணம் நிகழ்கின்றது! என்மனத்தையு மென்னிடத்திற் காண்கிலேன்! என்செய்வேன்! (பாடுகின்றாள்.)

நளிந நயந நல்லா டனைக்காவெனுக்
களினை மிகவு மாந்திக் கருத்தின்புடைத்
தெளிவு சிறிது மின்றித் திரிந்தாடுறு
தளியி ரெனது கோனை யழைஇவம்மினோ! (கOஅ)

[மௌனம்.]

அந்தோ! யானடையும் வருத்த மொருவிதத்தா லெழுந்ததா?—பாவிமன்மதன் ஒருபக்கம் மலர்க்கணை தொடுத்

தெய்கின்றனன்! மற்றொருபக்கம் மாங்குயில் கூவுகின் றது! மந்தமாருதம் இனிமையாய் வீசுவதுபோற் றோன்றி யென்னைவருத்துகின்றது! சந்திரனும் பகைவனாயினான்! இத்துணைப்பகைஞர்களால் யானெய்தும் வருத்தமிவ்வள வினதென்று சொல்லமுடியுமோ? அன்றிலுமதோ தன் காதலனை விளிக்கின்றது!— (பாடுகின்றாள்.)

அரும்புமாலைவேளையில் லகங்குழைந்துவாடியே
கரும்பெணைக்கணன்றிலே கவன்றராற்றுகாரணம்
பிரிந்துபோனகாதலன் பிழைத்தலோவதான்றெனிற்
கரும்புவின்மதன்விடுங் கணைக்கிலக்கமாதலோ? (கoகூ)

[மௌனம்;]

(திரும்பிப் பார்க்கின்றாள்.) ஆ! அவ்விடத்தில் யார் படுத் துறங்குவோன்?—மனிதனோ? இயக்கனோ? அன்றிச் செவ் வேளோ? — (அருகிற்சென்று பார்க்கின்றாள்.) யான் படத்திற் பார்த்த வண்ணமே காணப்படுகின்றனனே! இஃதென்னை யாச்சரியம்!—அப்படமுடையான் யாரோ இராசபுத்திரனென்றும் அவன்பகைவனென்றுஞ் சொற் றனளே! அற்றேல் அவன் ஈண்டு எவ்வணம் வந்து சேர்ந் தனன்?—உருவெளித் தோற்றமேயோ? இவன்பகைவனா யிருப்பின் இங்குவருவானேன்?—ஆகா! இஃதென்னை! அதிசயத்திலும் அதிசயமா யிருக்கின்றதே! யான் மா ணிக்கமாலையிட மிருந்து வாங்கிப்பார்த்த படமு மிச்சுந் தர புருடன் கையகத்துளதே!—இவ்வீரனே யிப்படத் தின்கண் எழுதப்பெற்றவனா யிருத்தல்வேண்டும்!

(படத்தைக்கையிலெடுத்துக்கொள்ளுகின்றாள்.)

இப்படத்திற்கும் இந்தமாரனும்நாணும் வடிவுடையானுக் கும் ஆடையாபரணாதி வித்தியாசங்களைத் தவிர்த்து வே றொன்றுமில்லை, இவனேயான் விரும்பிமயங்கிய அரசிளங் குமரன்! அதற் காட்சேபனையில்லை. (படத்தினையுவன்

கரத்திலிருந்தவாறே வைத்துவிடுகின்றாள்.) ஆ! ஏதோ பேசுகின்றார்!

சிதாநந்தன்: — (கனவின்கண்ணே பேசுகின்றான்.) என் காதற் கிளியே! கலாவதீ!

கலாவதி: — ஆகா! "என்காதற்கிளியே! கலாவதீ!" நன்றாய்ச் சொன்னாய்! (பாடுகின்றாள்.)

*"ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் னெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் கனா." (கக0)

யானிவரை விரும்பிநைவதுபோலவே யிவருமென்னை விரும்பிநைகின்றனரோ? எனது செவிகள்தாம் பொய்கூறுகின்றனவோ? உண்மையோ? (பாடுகின்றாள்.)

துன்றுறுத்திடு வாகு கொண்டமா
லென்றன் னுருயி ரின்ப வள்ளறு
னின்றிங்குற லாயி னுனதாற்
றென்றற் றேருறு தீய சேறியால்! (கசக)

என் ஆனந்தவள்ளலே! என்னைச் சற்றே கண்விழித்துப் பாராயோ?—இவரெப்பொழுது எழுந்திருப்பாரோ? எல்லாவற்றிற்கும் என்அன்பன் செவிவாயாற் பருகுமாறு கீதாமிர்தம் பொழிவேன்! (பாடுகின்றாள்.)

கலையெலா நிறைந்தென் மனமெனுங் குமுதங்
கவினின்பத் தேனினைத் துளித்து
மலர்தரப் பகைவர் நெஞ்செனுங் கமலம்
வாடிபு குவிதரத் தோன்று
மலிபிர காச மதியமே யெழுந்து
மாரனல் வருதுயர் நிசியைத்
தொலைதரச் செய்தே யென்னையாண் டருள்வாய்
தோமிலாக் காமர்நா யகனே! (ககஉ)

[மௌனம்.]

---

* கலித்தொகை.

வார மாரு இன்ற காட்சி வண்மையோய்
வீர ராச வித்தை கற்ற வேந்தனே
மாரி போற்க ணீர்பொ ழிந்து வாடியே
நாரி யான்வ ருந்தல் காணெ ஞுதனே! (கக௩)

(எ) இராகம் - சங்கராபரணம். தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

கண்விழித்துப் பாராயோ - ஒருகாலிவ்வேழையைக்
கண்விழித்துப் பாராயோ.

அநுபல்லவி.

கண்ணுற்கண்டமுதலா
யெண்ணம்வேறில்லைநம்பு
வண்ணமதன்னிதமும்
புண்செய்கிறுனேன்வம்பு (கண்)

சரணம்.

நீலக் குயிலுங் கூவப்
பாலுங் கசந்த கன்னல்
கோல வளைக ழன்று
சால வருந்து மென்னைக் (கண்)

[மௌனம்.]

செய்யா யினியநலஞ் சேரரசர் சீராளா
கையா லென்னைத் தழீஇக் காதலியே யென்றழைத்து
லையா தகையேய்ந் தழகார்ந்தா யென்றைக்கே
மையாகிற் கின்றே னனி. (ககச)

[மௌனம்.]

வலய மணிந்தே வளர்தோளாய்
கலகம் விளைக்குங் கழையாகுஞ்
சிலையை வளைத்துச் சிறியேனை
மலைய வெழுந்தான் மதவேளே! (ககரு)

[மௌனம்.]

மலாரும் புயத்தாய் வருந்துற் றெனுவி
நிலாதின் றுமாரன் னிமிர்ந்தே வளைத்துக்
கொலாதென் றனோடுங் குமாரா குலாவிச்
சலாபஞ் செயாயோ சலாபஞ் செயாயோ? (ககசா)

[மௌனம்.]

ஆ! அதோவிழிக்கின்றார். யான் சற்று ஒளித்திருப்பேன்.

(கலாவதி யொளித்துக்கொள்ளுகின்றாள்.)

சிதாநந்தன்:—(கண்விழித்து) யானிவ்விடத்து ஏதோ இனிய குரலுடன் பாடிய சோகரசகானங் கேட்டேனே! என்ன அதிசயம்! ஒருவரையுங் காண்கின்றிலேன். இதுவும் யானிப்பொழுது என்னருமைக் கலாவதியுடன் மருவுவதாகக் கண்டகனவு போன்றதோ? ஐயோ! ஏனோ வீணில்விழித்தேன்? இன்னுமந்த இன்பக்கனவெனக்கு வாராதோ? அந்தோ! செவிகாள்! நீவிரன்றோ ஏதோ பாடல்கேட்டதாகநினைத்துக்கொண்டு என்கண்களை விழிக்குமாறு தூண்டினீர்! நீவிரிருவீருமாகச் சேர்ந்து எனக்குத் துன்பத்தை விளைத்தீர்! யான் மெய்யெனக்கருதிய இன்பத்தினையும் பொய்யாக்கினீர்!—ஓகோ! கலாவதீ!—(பாடுகின்றான்.)

வாயாற்குமு தத்தை வாட்டுங்கலை மாதே
யோயாதுனை நாளு முள்ளந்தனி லெண்ணித்
தோயாதிட ருற்றேன் றோகாய்மணி மாலை
வேயும்பெரு மாட்ட மீன்போல்விழி யாளே! (ககஎ)

[மௌனம்.]

இராக நலமார்ந் தினிக்கு மொழியாய்
சராக விழியாய் சகோர மனையாய்
பராக மலரும் படீர முழுறு
மராக மெயினு யழுங்கு மனமே! (ககஅ)

[மௌனம்.]

கண்ணிணை யிடுகா கவுட்டிணை சுரியா
வண்ணவெண் முறுவல் வரிதினிற் றெரித்த
னண்ணிய நகையாய் நலமுற வருவாய்
புண்ணியப் பொருள்சேர் பொலங்கெழு கொடியே!(கககூ)

(அ) இராகம் - கீரவாணி. தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

சுரலோகமோகமந்தகாசமாதே.

அநுபல்லவி.

விரகதாபமாகி யையோ நானைந்தேன் (சுர)

சரணங்கள்.

மனோகரியே பொய்யான கனவினுன்
மதிநா னழிந்தேனே - அம்ம
விரகதாபமாகி யையோ நானைந்தேன் (சுர)

குணகரியே கோதையர் சிரோமணி
குறியா வழிந்தேனே - அம்ம
விரகதாபமாகி யையோ நானைந்தேன் (சுர)

மாரனம்பு தைக்க வருங்காம நோயுற்றேன்
வாரமுறு மாதேநீ வாய்மருந்து தாராயோ? (கஉ0)

காதன் மலர்க்திலங்கும் கற்பகத்தண் பூங்கொம்பே
நீதவியே லென்றொருசொ னேரில்வந்து பேசாயோ? ()

கண்ணே கலாவதியே காமனெனை வாட்டுகின்றான்
பெண்ணே யினிநான் பிழையேன் பிழையேனே! (கஉஉ)

(கலாவதியினுருவு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது.)

என்னையாட்கொண்டதேவீ! கலாவதி! நீதானோஇங்கிருந்து
பாடி நின்றுன்பங்களையெல்லாம் தெரிவித்தனை? என்னின்
னமுதே! நீதவிக்கயான்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனோ?—

உன் மதுரவசனங்கேட்டு ஆனந்தமடைவது முண்டோ வென் றுருகினேன்! உள்ளமுடைந்தேன்! என்னுயிரே! உன்னைக்கண்டவுடனே யான் சூரியனைக்கண்ட தாமரை போன் மனமலர்ந்தேன்! என்னன்பே! நீயென் படத் தினைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு காதல்வசனங்கள் கூறி யபோது என்புயங்கள் கொண்ட பூரிப்பை யென்னென் பேன்! உன்னையான் றனியாய்க் காணப்பெற்றது மென் பாக்கியமே! (பாடுகின்றான்.)

அழகனைத்துந் திரண்டனைய வுருவங் கொண்ட
வானந்தப் பூங்கொடியே யடியேன் முன்னர்க்
குழலிசையும் யாழிசையும் வென்ற தன்றிக்
குயிலுணைப் பற்பலபாண் மிழற்றா நின்று
தழலாகு மென்னுடலந் தரிக்கு மாறு
தயைபுரிந்த கண்மணியே தமியேற் சேர்ந்து
கழைமதனன் புறங்கொடுப்பக் கருணை செய்வாய்
கலாவதியென் னுயிர்தளிர்த்த காமர் கொம்பே! (௪௨௩)

காதலீ தேவ கலவ மயிலேயென்
மாதராய் மாசிலா வதிமோக னேனினே
காவாத போழ்தின்மாக் காமனும் வன்னெஞ்ச
னேவா வனைகமல ரெய்ம். (௪௨௪)

[மௌனம்.]

(அவ்வுருவெளிவாளாதிருந்தமைகண்டு பாடுகின்றான்.)

"ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்
மாதர்கொண் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறூஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ?" (௪௨௫)

[மௌனம்.]

---

* கலித்தொகை.

(அஃதொன்றும் பேசாமைகண்டு பாடுகின்றான்.)

வாரார் கொங்கை மாதே கேளாய்
சோரா நின்றேன் றேகாய் நிற்கண்
டோரார் மானே யென்றோ டோர்சொற்
பேராார் தேவீ பேசாய்! பேசாய்!! (௧௨௬)

[மௌனம்.]

(அதுதனக்கருளாமைகண்டு மனமுளைந்து பாடுகின்றான்.)

போதினிற் றேவன் படைப்பதற் குன்னைப் புரிந்ததவம்
யாதென நோக்கி யயிர்த்து மயங்கின னேந்திழையே
வாது செயாம லுவந்தெனைக் கூடின் மனமகிழ்வேன்,
காதன் மிகுந்து கசிந்தன னைந்து கலாவதியே! (௧௨௭)

[மௌனம்.]

(அஃதனுத்துணையுந் தன்மீதிரக்கமுறாமைகண்டு
நீடுநினைந்திரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

ஆலால மன்னவிழி யாலுங்க லாபிகழி
யார்வந்த ழைத்தமொழிசேர்
மேலான செங்கமல மீதாரு கின்றநல
மேவுற்ற ஞானபலமே
நீலாய வம்புமத னீத்தேகு மாறமுத
நித்தந்த ருங்குமுதமே
மாலாகு மென்னையொலி வண்டார்க ரங்கள்புலி
மான்போட ணைக்குவைகொலோ? (௧௨௮)

(மெய்தொட்டுப்பயின்று ஆண்டொன்றுமின்மையின்
வெள்குகின்றான்.)

ஆகா! இஃதென்னே? விந்தையாயிருக்கின்றதே! யானிதுகா
றுங் கலாவதியி னுருவெளித்தோற்றத்தையோ கண்டு
இவ்வாறு மயங்கினேன்! நன்று! நன்று!!—

(சிதாநந்தன் நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்க்கின்றான்.)

ஆ! அதோ அந்தச்சம்பக விருட்சத்தினருகே என்னருமைக் காதலி கலாவதி யிருக்கின்றனள்!

(அவளருகில் விரைந்து செல்லுகின்றான்.)

என்னுயிர்த்தலைவீ! கலாவதீ! யானிவ்வணம் ஒரு தலைக் காமத்தால் வருந்தாநிற்பதைப் பார்த்திருந்தும் வாளாதிருப்பது நீதியாகுமோ?—

(கலாவதியை மெய்தொட்டுப் பயிறலுங் கலாவதி சிறிதுவிலகிக் கொள்ளுகின்றாள்.)

கலாவதி:— என்னுள்ளங் கவர்ந்த வுத்தமக்குரிசிலே! நீயங்ஙனம் நினைக்கப்படாது!

சிதாநந்தன்.—ஓகோ! உணர்ந்தேன்! உணர்ந்தேன்!!—

(பாடுகின்றான்.)

* "காதலார் திறத்துக் காத லாக்கிய காத லாளை
யேதிலார் போல நோக்கி னிருமடங் காக வெய்தும்
போதுலாஞ் சிலையி னுன்றன் பொருகணைக் கிலக்கஞ் செய்யு
மாதலாற் காமநோய்க்கோ ரருமருந் தில்லையன்றே."(கஉகூ)

என்ற பெரியோர்கள் வாக்கின்படி செய்தனையோ? என் கண்ணே!—

(தழுவி முத்தமிடப்போதலுங் கலாவதி வெட்கத்தினாற் சிறிது முகந்திருப்பிக் கொள்ளுகின்றாள்.)

கலாவதி:—என்னரசே! எனது நிலைமையை நீ சிறிது அறிந்தருளல்வேண்டும்.

(சிதாநந்தன் கைந்நெகிழ்த்து நிற்கின்றான்.)

---

* சூளாமணி.

ஏ! இராசகுமாரா! நின்னைப்போலவே யானும் நின்மீது காதல்கொண்டு வருந்தினேன். அவ்வருத்தங்களெல்லா மின்றேடொழியுமாறு கடவுள் திருவருள் செய்தனர்! நீ யென்னுருவெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு வருந்துங்காலத்தில் என்னுடல் படுதறினைதைப்பற்றி யானென்ன சொல்லட்டும்!— ஐயோ! என்னுருவெளிசெய்த பாக்கியம் யான் செய்யவில்லையே யென்றேங்கினேன். உடனே நீயுமென்னை நோக்கித் திரும்பினை. அப்பொழுதென் மனத்திலுதித்த மகிழ்ச்சி அளவிட்டுரைக்க முடியாது!—

சித்தாநந்தன்:— (பாடுகின்றான்.)

கேதார மன்ன இளர்பேரொழின் மாத ராயென்
காதார நல்ல கவிமாரிபெய் கன்னி காய்நீ
பாதார விந்த நனிநொந்துப தைப்ப நின்றெற்
காதார மான வழிவேயென்னை வாட்ட லாமோ? (கநுO)

(இருவருஞ் சிலாவட்டத் திருக்கின்றனர்.)

உன்னைப் பெறுமெனக் கென்னை யோகுறை?
நன்னயஞ் சான்ற கன்னிய ரரசியே!
காதல் சான்ற மாதரார் மணியே!
உலகெனும் பொழிலி னிலகுறு சோழத்
தேங்கமழ் மாவளர் பூங்குயிற் பேடே! (கநுக)

(கலாவதியை மடிமீதிருத்திக் கொள்ளுகின்றான்.)

சடைப்பெருமான் றனையெய்து மெய்யிழந்த தனிவேளே
    தகைசேர் நின்றன்
படைத்தலரும் படைக்கலங்க டம்முடனே நின்னுடைய
    பரிவு பூண்ட
படைத்தலைவி யாகுமெழிற் கலாவதியென் கையிணகப்
    பட்ட தோர்ந்தும்
விடுத்திட்டுத் தலைமறைவாய்த் திரிதன்மத ராசவென்னை
    வீரங் கொல்லோ? (கநுஉ)

செய்ய தாமரை சேர்ந்துறை மாதராள்
சிறப்பி னிற்பெற்ற சீரிய மாரநீ
கையி னேந்துங் கடுங்கணை யாகிய
காமர் நீலங் கலாவதி யின்விழிக்
கைய கோதொலை வார்ந்துநி லாமலே
யாரி ருட்பிழம் போடுற வாடியென்
றைய ணுயகி தாழ்குழற் காட்டினிற்
றவம்பு ரிந்துத யங்குதல் காண்டியால். (கங-ங)

விதவிதமாய்க் கருப்புவிலின் மலர்க்கணைக டொடுத்தென்னை
விளாந்து வாட்டு
மதவிடனு மொருபகைவன் மறைந்தனனீ யென்றுணையாய்
வதிதலானே. (கங-ச)

* "பான னெடுங்க ணிவையே பசழியா
வேனி லுடைவேந்தன் வென்றிக்கு நோற்றுனே!
யானு மளியற்றே னித்துணையோர் காலமுந்
தேனூர் நறுமேனி தீண்டுதற்கே நோற்றேனே!" (கங-ரு)

துன்பமெலா மறவெறிந்தேன் றோகையர்சி ரோமணியே
தூய நின்ற
னன்புமதி கண்டுபொங்கு மாநந்த சாகரத்தி
னுழ்ந்திட் டேனே! (கங-சு)

* "காதலால் வந்தென் கவான்மே லிருப்பினு
மேதிலார் போலு மிமைப்பி னிமையாதே
போதுலாம் வாண்முகமே நோக்கிப் பொலிவேனேன்
மாதரா ணுணும்யான் வாழுமா றேரேனே!" (கங-எ)

[மௌனம்.]

* சூளாமணி.

(௬) இராகம்-மலயமாருதம். தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

இன்பமெய்தினே னென்ற னுள்ளமல
ரேகி நின்றுளா யென்கலாவதியே.

அநுபல்லவி.

துன்ப மேது மில்லேன் றோகை சுந்தரியென்
சோக நீக்க லுற்ற சோதி ரூப தேவீ (இன்ப)

சரணம்.

என்னையாளுகின்ற வேமமேனிமானே
மென்னபாக்யஞ்செய்தே னெய்தவுன்னையானே
நன்னராமமஞ்ஞாய் ஞானமேவுமாதே
ஞாலமெங்கும்வாச நன்குவீசுபோதே (இன்ப)

கலாவதி:— என் ஆநந்தபுருடனே! நீ யிவ்விடத்துவந்த வா றென்னே? எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி யெனக்குச் சாங் கோபாங்கமாய்க் கூறல்வேண்டும்.

சிதாநந்தன்:— என்னுயிரமுதே! கலாவதி யான் பாண்டிய தேசாதிபதி சுகேசன்மகன். என்பெயர் சிதாநந்தன். யாங் களுன்றந்தையார் சயதுங்கருக்குச் சன்மப் பகைஞர். யானிவ்வூரின்க ணிருப்பது நுந்தையார்க்குத் தெரியாது. யானிப்பொழுது உங்கள் நாட்டுமந்திரியார் சற்குணமே வடிவெடுத்து வந்தாற் போன்றவர் சத்தியவாக்கில் அரிச் சந்திர மகாராசனொன்று சொல்லத்தகும்மேதா நிதியா ரவர்கள் கிருகத்திற் றங்கியிருக்கின்றேன்!—

கலாவதி:—என்னருமைச்சிதாநந்தவள்ளலே! நீ யாதுகாரண மாகப் புறப்பட்டுவந்தனை? எப்பொழுது வந்தனை?

சிதாநந்தன்:— என்னிதய தாமரையிலிருக்கும் அன்னமே! யான் பலநாடுகளையும் பார்த்து ஆனந்திக்குமாறும், பிற நாடுகளின் சீர்திருத்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவற்

றை யெங்கள் பாண்டிநாட்டிலு மேற்படுத்துமாறு முன் னித் தேசசஞ்சாரமாக என்ற ஞன்மநேசர் சத்தியப்பிரி யருடன் புறப்படும்போது எந்தையார் சோணுட்டிற் குப் போதலொழிக வென்றனராயினும், யானேதோ தற்செயலாய் இந்நகர்க்கு வந்துவிட்டேன். அதன்பின்னர் யான் திரும்பிச் செல்லாமல் என்னவாமேலீட்டினுனும், சுத்தவீரச் செருக்கினுை மிந்நகரத்தி னுள்ளேயே போந் தேன்! போந்து இவ்வயந்தச் சோலையிற் சிறிது தங்கி னேன்! தங்கலும் நீயுன் றேழிமாரோடு போந்தனை. போதர யா ஞெளித்து நின்றேன். நீ யுனக்கு நேரிட்ட இடுக்கண்களைப்பற்றிச் சொல்லியபின் வாசந்திகை யென் பாள் பாடினுள். அதன்பின் மாணிக்கமாலை யென்பாள் கொடுக்க "நீ பலபடங்களையும் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக் கடையி லொருபடத்தைக் கரத்தினி லேந்திக்கொண்டு சில விரகவசநங்கள் கூறினை. — பின்னரஃதியாவர் பட மோவென்றையுற்றேன். உடனே, (பாடுகின்றான்.)

முத்தமீன்றவெண் டிங்களைப்புரை வோர்வரும்புமு கத்தினுய்
வித்தையேயுரு வம்மெடுத்துவி ரும்பிவந்தனை யாயிசை
மத்தகோகில மேநலார்கள்வ ழுத்துகின்றநன் மாதராய்
சித்தமெய்தினை திட்டிவாயிலின் மூலமாகியென் செல்வியே!

அதன்பின்ன ரொன்னிடத்தில் என்மனத்தை யான்கா ணேன்! என்செய்வேன்! நீ சென்றபிறகு நீ யிருந்த விட த்தில்வந்து நின்னடிச் சுவடுகளையெல்லாங் கண்ணிலொற் றியொற்றிக் காமுற்றுக் கருத்தழிந்தேன்! அவ்வேளையில் இப்படம் என்கையில் அகப்பட்டு என்னைச் சிறிது மகிழ் வித்ததுபோலக்காட்டி யென்னை முன்னிலும் அதிகமான துன்பத்திற் காளாக்கி விட்டது!—

கலாவதி:— (சிறிதுநேரம் வியப்பினுன் மௌனமாயிருந்து) என்னுயிர்க் காதலனே! நானிப்போதிங்கு வருவேனென் றெப்படி யுனக்குத் தெரியும்?

சிதாநந்தன்:—ஐயோ! கலாவதி! அதையுனக்கி யானெப்படிச் சொல்லுவேன்! இந்தப்பாவி குலாந்தக னிருக்கின்றானே! அவனும் மரகதமென்னு மொரு பணிப்பெண்ணும் நேற்றிரவு பேசிக்கொண்டார்கள்! உன்னை யவளெப்படியாவது தனியாயிந்த வயந்தச்சோலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிடல்வேண்டுமென்றும், அதற்குக் கைம்மாறாக இந்தப்பாவி யேதாவது அவளுக்கு மரியாதை செய்கின்றேனென்றும் அவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டதை யானொளித்திருந்து கேட்டேன்!—

கலாவதி:—தெய்வமே! இஃதென்னை விபரீதம்! என்னுடைய தோழியரைத் தவிர்த்து அரண்மனையு ளெவரையும் நம்புதற்கிடமில்லையே! ஏடீ! பாவீ! மரகதம்! என்னபொய்யடி புகன்றாய்? இந்தப்பாதகர்கள் செய்வனவற்றை யெல்லாம் வித்தாரமாக வென் றந்தையாரிடத்தி லுரைப்பேன். அவற்றிற்குத் தக்கபடி அவரே நியாயஞ் செய்வார். அங்ஙன மவர் செய்யாமற் போவரேல் இறைவனேகதி!

சிதாநந்தன்:—என்னின்பக் கண்மணியே! கலாவதி!—அதைக் குறித்து நீ யோசித்தல் வேண்டாம். யானும் நீயும் வேறோ? உனக்கு நேரிடுவன எனக்கும் நேரிடுவனவேயாம். (பாடுகின்றான்.)

மருவமர் கூந்தன் மாதே மாணெழி னீயு நானு
முருவத்தா லிருவ ராகி யுள்ளத்தா லொருவ ராவேம்.

இதோகவனித்துப் பார்!— (பாடுகின்றான்.)

* "மணவாய மல்லிகையின் மதுநனைந்து வண்கனிகண்
மதர்ப்ப வீசி
யிணர்வாய வனமுல்லை யிதழ்வாரி யிளந்திங்கட்
கதிர்கா லூன்றித்

---

* சூளாமணி.

துணைவாய சுரும்பிரங்க வரவிந்த வனத்துதிர்ந்த
துகளுஞ் சீத்துத்
திணைவாய கருங்குவளை திளைத்தசைக்குந் தென்றலுமொன்
றுடைத்தே மாலை." (௧௪௦)

குலாந்தகன் கரந்து வருகின்றான்.

இத்தகைய மாலைக்காலத் துன்னைத் தழுவி முத்தமிட்டு (தழுவி முத்த மிடுகின்றான்.) இதோ யான் கொடுக்கு மிம் மோதிரத்தை யென்னைப்போலவே பாவித்து உன்னைவிட்டு ஒருநாளும் நீங்காது வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

(இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக்கொண்டு மறுபடியும் முத்தமிடுகின்றனர்.)

(குலாந்தகன் ஒளித்திருந்து பார்க்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்.) ஆகா! இந்தப்பாண்டியநாட்டு வீரனன்றோ நமது கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போகப் பார்க்கின்றனன்! ஒருவர்க்கொருவர் முத்தமிடுகின்றனர்! சரிதான்! சரிதான்!!—அப்படியா சங்கதி? நான் இதோ இப்பொழுதே போய் இதைக்குறித்து மகாராசாவவர்களிடந் தெரிவிக்கின்றேன். [குலாந்தகன் போகின்றான்.

கலாவதி:—ஆ! அவ்வாறே செய்கிற்பேன். அதற்கையமில்லை. என்னுயிர் நாதனே! இன்று பிற்பகலொருவிடயம் நிகழ்ந்தது. அதனை நின்பாலுரையாது யார்பாலுரைக்கப் போகின்றேன்? (பாடுகின்றாள்)

கூவிள நற்கனி போலுற விம்மு
தனத்துணை கொண்டு குலாகலமா
யாவியை யாடவர் தம்மிட னின்று
பிரித்திடு மாற்றல் படைத்தவளாய்ப்
பாவமெ லாமொரு பேருரு வெய்துபு
பாரை விடாது புகுந்தனையான்

மாவடு நேர்விழி யாண்மமொ மோகினி
மாமயல் செய்தரு மானினியே. (கசுக)

அவளென் றந்தையார் மனத்தைத் தன் கைவசப்படுத்திக் கொண்டு அவரைத் தன்மனம்போன வாறெல்லாம் சூத்திரப்பாவைபோ லாட்டுகிறாள். அவள் தன்னை யென் றந்தையாரோடு சேர்ப்பித்த சுகசரீரனுந் துர்க்குணி யொருவனை யான் மணந்துகொள்ளுமா றென்னை யதட்டிப் பேசினுள்.—

சிதாநந்தன்:—அங்ஙனமா செய்தனள்?—(பாடுகின்றான்.)

தாதவிழ் மாமலர் தாம்புனை வாசக்
கோதைந லஞ்செறி கோமள வல்லீ
மூதைய வன்மமொ மோகினி நாமப்
பாதகி சென்னி பறந்திடு மின்னே. (கசுஉ)

இதோ இந்தவாளிரு லந்த முண்டை கண்டத்தைக் கண்டங் கண்டமாய்த் துண்டஞ்செய்கின்றேன்! பார்!

(வாளையோச்சி யெழுகின்றான்.)

கலாவதி:—(சிதாநந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு) வீரசிரம்பிய வேந்தர் சிங்கமே! நாம் அவசரப்படவேண்டாம்! அவளது துர்க்குணங்களுக்கு அவளைக் கடவுளே தண்டிப்பார்! (பாடுகின்றாள்.)

என்னை யொருபொரு ளென்ன மதியினி
லென்றும் விழைதரு மேந்தலே
மன்னி யினிதுபொ றுத்தி யொருதர
மந்த நகைசெய்ம்ம ணாளனே
பன்னு மதிமுடி கொள்ளு பசுபதி
யென்ற பரனுறு கூடலின்
மன்னர் குலதில கம்மென் மகிமைய
வின்ப வடிவுடை வள்ளலே! (கசுங)

சிதாநந்தன்:—இத்தகைய பாதகியை நாமென்ன செய்தாற் ருந் தகா?

கலாவதி:—(திரும்பிப்பார்த்து) என் ருேழிமா ரிருவரும் அதோ அந்த அசோகவிருட்சத்தினருகே வருகின்றனர். என்னரசே! எனக்குக் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுத்தரு ளல் வேண்டும்.— (இருவருந் தழுவி முத்தமிடுகின்றனர்.)

[சிதாநந்தன் போகின்ருன்.

வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையும் வருகின்ருர்கள்.

வாசந்திகை:—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அதோ பார்த்தனையோ நங்கலாவதி! (பாடுகின்ருள்.)

தனித ருஞ்சிலை கொண்ட வீரனோ
டினிய முத்தமே யிட்டு மாதரா
டனிமை யாயுறீஇச் சம்ம தங்கொடே
நனித ரீஇயினு ளன்று நன்றுகாண்! (௪௬௪)

(கலாவதி யருகினில்வந்து) ஏடியம்மா! கலாவதி! நீயேது இன்றைக்கிவ்வளவு சீக்கிரம் புறப்பட்டு விட்டது?

மாணிக்கமாலை:—அதற்கென்ன? அவள் பொழுது போகா மையினுலே வந்திருக்கக்கூடும். அஃதிருக்கட்டும். வாசந் திகே! நமது கலாவதி வதனத்தை யுற்று நோக்கினையோ? இரண்டு திங்களா யில்லாதிருந்த இன்பக்களை யின்றைக் கிருக்கின்றது!

வாசந்திகை:—ஆமாம். (கலாவதியை நோக்கி) அம்மா! கலா வதி! நீ யிப்பொழு தேதாவது பாடவேண்டும். நீ முன் ெனாரு ஞான்று "யான் இன்புற்றிருப்புழி யென்னைப் பாடுமாறுகேள். மற்றைப்போ தொன்றுங்கேளாதே!" என்று சொல்லியிருக்கின்றனை. அதனை ஞாபகஞ்செய்து கொள். (பாடுகின்ருள்.)

போகத்த ளாஇன்ற போதுற்ற பொன்னே
மாகட்ட முற்றேன்வ ருத்தாதி ரென்று
தாகட்டு மென்றேம காநந்த மேவிப்
பாகட்ட சொல்லோடு பாடாய்ம டந்தாய்! (கசரு)

கலாவதி:—ஆகட்டும். நீ விரும்பியவாறே பாடுகின்றேன்.

(பாடுகின்றாள்.)

(கO) இராகம் - சமாஸ். தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

இவ்வயந்தவநத்தியல்பை
யினிதிருந்துகாண்மினே.

அநுபல்லவி.

நவ்வி நன்கு தாவு மாங்கே
நல்ல மஞ்ஞை யாடு மீங்கே (இவ்)

சரணங்கள்.

மலேய நின்று மணநி றைந்து மாருதம்வீசக்
குலேயாயுறு மலர்மாவினிற் கூவுங் கோகிலம் (இவ்)

மனமகிழ்ச்சி மிகவு மெய்தி வாட்ட நீங்குவாய்
பனிமாமல ருறுஞாழலிற் பாடும் பூவையே (இவ்)

எங்கே வாசந்திகே! நீ சிறிது பாடு கேட்போம்.

வாசந்திகை:—ஆ! அங்ஙனமே பாடுகின்றேன். கேட்பாய்.

(பாடுகின்றாள்.)

(கக) இராகம்-எதுகுலகாம்போதி. தாளம்-ரூபகம்.

வாசந்தச் சோலேயில் வந்திடு நேசனென்
மனதை மலர்த்துமடி - அம்மா
மனதை மலர்த்து மடி.

சுந்தர வீர னிடஞ்சொல வேயென்றன்
துன்ப மொழிந்ததடி - அம்மா
துன்ப மொழிந்ததடி.

மாரவேள் போலுமென் வள்ள லணைய
மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி - அம்மா
மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி.

ஆருயிர் நாதனென் னன்பனைக் கண்டிட
வானந்தம் வந்ததடி - அம்மா
வானந்தம் வந்ததடி.

கூடற் பதியானைக் கூடிக் களிக்கக்
குறையொன்று மில்லையடி - அம்மா
குறையொன்று மில்லையடி.

ஏ! கலாவதி! யான் பாடினது போதுமா? திருத்திதானோ?

கலாவதி:—ஏடியம்மா! வாசந்திகே! யானென்ன சொல்லப் போகின்றேன்! (பாடுகின்றாள்.)

* "நீங்களங் கொழுநனைச் சேர்ந்து தாரகை
யங்கொள் முகிழ்நகை யருமபு மாதலான்
மங்கல மனைமகன் மணந்த போதலா
லெங்குள திளையவர்க் கிளமை யின்பமே?" (கசசு)

ஆதலால், நீ யின்னுங் கொஞ்சம்பாடினாலுங்கேட்டு ஆன ந்திப்பேன்.

வாசந்திகை:—சரி. இட்போதைக்கு இதுபோதும். மற்று,

மாணிக்கமாலை:—(புன்னகை செய்து கொண்டு) நாம்புஷ்ப வனத்திற்குட்சென்று மலர்பறித்து மாலைதொடுத்து நம் முடைய கலாவதி தனது அரிய நாயகனுக்கு அணியும் படி அவள்கையிற் கொடுப்போம். வா.

---

* சூளாமணி.

வாசந்திகை :—(சிரித்துக்கொண்டு) ஆ! அப்படியே போக லாம். வா. அதோபார்! (பாடுகின்றாள்.)

ஆண்டுறுபல் வாளையொரு வாமலினி தாகச்
சேண்டடவு கந்திமிசை செம்மையினு லாவுங்
சான்டகுக லாவதியெ ழிற்குமரி காணாய்
மாண்டகுணி மாவநம யூரநிகர் மாதே! (கசுஎ)

[யாவரும்போகின்றனர்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியில் மந்திரியார்வீடு.
காலம்: இரவு.
பாத்திரங்கள்: குலாந்தகன், விகடவசநன்.

குலாந்தகன் :—ஐயா! விகடவசநரே! நீரிது வரைக்கும் எனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திகளுக்கு உமக்கு எதுதான் கொடுக்கப்படாது? மற்றிதற்கென்ன செய்யலாம்? அந்தப்பயல் மதுரையிலிருந்துவந்தவன் கலாவதியைக் கொண்டுபோய் விடுவான்போலிருக்கின்றதே!

விகடவசநன் :—ஏடா! சத்தம போடாதே! இச்சமாசார மவன் காதில்விழப்போகிறது!

குலாந்தகன் :—(பதறியோடித்திரும்பி வருகின்றான்.)இன்னும் வரவில்லையே ஐயா!

விகடவசநன் :—வாராமற் போனால் நலந்தான். இருந்தாலு மெல்லாவற்றிற்கும் நீ மெதுவாய்ப் பேசு. இரைச்சற் போடாதே!

குலாந்தகன் :—ஏனையா எங்கள்வீட்டிலே யானிரைச்சற்போட்டாலென்ன?—எங்களப்பாதா னின்னும் அரண்மனையிலிருந்து வரவில்லையே!

விகடவசநன் :—சரி. நீயிரையாமலிருக்கின்றனேயா? அல்லா மற்போனால் யான்போகட்டுமோ?

துலாந்தகன் :—ஐயா! ஐயா! இனிமேல் நான் இரையவில்லை! இரையவில்லை!! இரைந்தாலென்னைப் பத்தடியடியும்.

விகடவசநன் :—அப்படியானாற் சரி.—

துலாந்தகன் :—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(குடல்தெறிக்கச் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—என்னேடா?

துலாந்தகன் :—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மீட்டுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—என்னேடா, பைத்தியமே? சொல்லாய்.

துலாந்தகன் :—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மறுபடியுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—அப்படியானால் யான்போகிறேன்!

(எழுந்திருக்கின்றான்.)

துலாந்தகன் :—ஐயா! ஐயா!! ஐயா!!! ஐயா!!!!

(விகடவசநனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—பின்னையேடா இப்படிச்சிரித்தனை?

துலாந்தகன் :—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மறுபடியுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—மறுபடியும் சிரிக்கின்றனேயா?

துலாந்தகன் :—இல்லை. இல்லை.—ஒருயுத்தி! ஒருயுத்தி!!

விகடவசநன் :—என்னயுக்தியேடா?

துலாந்தகன் :—என்ன? விகடவசநரே! இந்தமதுரை வீரனிருக்கின்றனனே இவனப்படியே நம்முடைய கலாவதியையடித்துக்கொண்டு வந்தாலு மவளையெங்கே வைப்பான்?

நம்முடைய வீட்டிலேதானே வைக்கவேண்டும். அப்போது பார்த்துக்கொள்வேன்!

விகடவசநன் :—ஐயோ! முழுமகனே! உன்னறியாமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்!

துலாந்தகன் :—என்னையா! நான் அல்லாமற்போனு லரைமகனே? நான் முழுமகன்றான்!

விகடவசநன்:—சரி. நீ முழுமகனே! அதற்காட்சேபமில்லை. மற்று, அவர்கள் வயந்தச்சோலையை விட்டுப்போகமாட்டோமென்று சொன்னதனுலேயென்?

துலாந்தகன் :—அதுதான் நான் போய்விட்டேன்.

விகடவசநன் :—ஏடா! முண்டமே!

துலாந்தகன் :—ஆமாம். நான்முண்டந்தான்! எவ்வளவு தடித்திருக்கின்றேன்! பாருமே!

விகடவசநன் :—அடே! கொஞ்சம் பேசாமலிரடா!

துலாந்தகன் :—யானென்ன ஊமையோ பேசாமலிருக்கின்றதற்கு?

விகடவசநன் :—நீ யூமையனல்லை! பெருவாயன்றான்! மற்று,

துலாந்தகன் :—அப்படிச்சொல்லும்! என்வாயைப்பார்த்தீரா? ஆஅ! எவ்வளவு பெரிது!

(வாயைப்பிளந்து காட்டுகின்றான்.)

விகடவசநன் :—இப்படியெல்லாம் நடுவிலே பேசிக்கொண்டிருந்தனையோ வுனக்கொன்றுஞ் சொல்லிக்கொடுக்கவே மாட்டேன்!

துலாந்தகன் :— இல்லை. இல்லை. இனிமேற்பேச வில்லை.

அ

(கதுவிலடித்துக்கொண்டு கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி. போனதுபோகட்டும். இனிமேலாவது யான் சொல்லுகின்றதைக்கேட்டு அதன்படிநட! என்ன? (துலாந்தகன் பேசாதிருக்கின்றான்.) பின்னையான் போகிறேன்! (எழுகின்றான்.)

துலாந்தகன்:—(முன்னேவந்து விகடவசநன் கையைக்கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு) ஐயா! ஐயா!! இந்தத் தரங் கொஞ்சம் பொறுங்கள். போகவேண்டாம். இனிமேற் பேசுகின்றேன்! இனிமேற் பேசுகின்றேன்!!

விகடவசநன்:—ஆயின் யான் சொல்லுமாறு நீ செய்கின்றனையா?

துலாந்தகன்:—இதுகாறும் நீங்கள் சொன்னவாற்றைத் தவிர்த்துப் பின்னை யார் சொல்லியவாறு யான்கேட்டேன்? எங்கள் தந்தையார் சொன்னபடிகூட யான் கேட்பதில்லையே!

விகடவசநன்:—நீதான் கெட்டிக்காரன்! பிள்ளைகளிருந்தாலுன்னைப்போலவே யிருக்கவேண்டும்! இனியுங்கள் வீட்டில் வந்திருக்கும் அம்மதுரைவீரன்றானே கலாவதியை முத்தமிட்டனனென்கின்றனை?

துலாந்தகன்:—ஆமாம். அவன்றானையா! அவன்றான்!

விகடவசநன்:—அதற்கொரு யுக்திசொல்லுகின்றேன்! அந்தப்படி செய். ஆகட்டுமா?

துலாந்தகன்:—ஆகட்டும். அந்தப்படியே செய்கின்றேன்.

விகடவசநன்:—நீ சொல்லுகின்றதைப் பார்த்தாற் கலாவதி அவனிடத்திலேயே யன்புள்ளாள்போலத் தோன்றுகின்றது. ஆகையினாலே நீ மெதுவாய் அந்த மதுரையினின்றும் போந்துள வீரனதுடையை யெவருமறியாமலெடுத்துக்கொண்டுவிடு! அவ்வாறெடுத்துக்கொண்ட பின்னர்

அதனை யுடுத்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் செல்லுகிற் பாயேல், அவள் தான்விரும்பிய வீரன் நீதான் என்று உன்னைத்தழுவி முத்தமிடுவாள். அப்பொழுதெல்லாஞ் சரியாய்ப்போம். ஆனாலப்படிச்செய்கையில் நீ பேசப்படாது! பேசினையோ உன்குரலினாலுன்னைக் குலாந்தகனெனத் தெரிந்துகொள்வாள்!

துலாந்தகன்:—ஆ! நீர் சொல்லியபடியே யிப்பொழுதே யவனுடையைத் திருடிக்கொள்ளுகின்றேன்!

விகடவசநன்:—அதனோடுகூட இன்னொன்றிருக்கின்றது!

துலாந்தகன்:—என்ன? என்ன?

விகடவசநன்:—நீ பாட்டுக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?

துலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! (எழும்பிக் குதித்துக்கொண்டு) அதுதான் விதூடகரே மிகவுமுக்கியம்! அஃதில்லாமற் போனாலுபயோகமில்லை.

விகடவசநன்:— அப்படியானால் யாதொருபாட்டு நல்லதாயுனக்கென்று வைத்திருந்து அன்றைக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தேனே! அதையெங்கே சொல்லுவாய்! கேட்பேன்.

துலாந்தகன்:— ஹ! ஹ! ஹ! (எழும்பிச் குதித்து) இதோ இதோ!! (பாடத்தொடங்குகின்றான்.)

இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன்:—ஏடா! நீ யந்தக்கலாவதியைத் தவிர்த்து வேறுயாரிடத்திலு மப்பாட்டைச்சொல்லக்கூடாது.

துலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. (பாடுகின்றான்.)

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன்:—ஏடா! சரியாய்ச் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் யான்கேட்கவே மாட்டேன்.

துலாந்தகன் :—ஒரு பிழையுமின்றி மிகவுஞ் செவ்வையாய்ச் சொல்லுகின்றேன். கேளும். பாடுகின்றேன்.

(பாடுகின்றான்.)

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி „

விகடவசநன் :—அடே! இரடா! நீ யிந்தக்கலாவதியினிடஞ் சொல்லும்போது அதிகபயபக்தியோடு சொல்லவேண்டும். காட்டுத்தனமாய்ச்சொல்லப்படாது! தெரியுமோ?

துலாந்தகன் :—தெரியும். தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

(கஉ) இராகம் - நாதநாமக்கிரியை. தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி
யியம்பிடக் கேளாய்.

அநுபல்லவி.

நயம்படப் பேசிடு நாரியர் கண்ணேயென்
ஞான நிரம்பிய நங்கையே பெண்ணேநன் (லியம்பிடக்)

சரணங்கள்.

ஒருபடி சுண்ட லொருவாய் விழுங்குவேன்
அருங்கலை தேரா தறிவு மழுங்குவேன்
சுரிகுழ லின்பாற்பொய் சொல்ல விணங்குவேன்
மருமலர் மானுநின் றாளை வணங்குவேன் (இயம்பிடக்)

தந்தைமே தாநிதி சாற்றிடு நன்னல
மெந்தத் தினத்திலுங் கேளாத மன்னன்யான்
சொந்தமாம் புந்தியுஞ் சொல்லிக் கொடுத்திடும்
புந்தியு மில்லாத புல்ல னடுத்துவந் (தியம்பிடக்)

எத்தகை யோரையு மதியா திருப்பவன்
சுத்தகன் மாதரைத் தோயும் விருப்பவன்

குத்திரங் கொண்டவன் குருவை யிகழ்பவன்
நித்தமு நின்னை நினைந்து மகிழ்பவன்　　　　　(இயம்பிடக்)

விகடவசநன் :— வெகுநன்றுயிருக்கின்றது! வெகுநன்றுயிருக்கின்றது!! இத்தகைய அதியற்புதசக்தியுடையானை யானெங்குங்கண்டிலேன். மற்றைப்படி யின்னொருவிருத்தமொன்று சொல்லிக்கொடுத்தேனே! அஃதெங்கே?

துலாந்தகன் :— இதோ பாடுகின்றேன். கேண்மின்.

(பாடுகின்றான்.)

வென்றி முனையுமு மூங்கிய வேல்கொடு
　வீரர் தலையிழந் தாலும்வி டேனவர்
துன்று மடிகளை யேனும்வ ருந்திநற்
　றூய சயவிரு தாக்கொணர் வேன்மிக
மன்று தனிலெவர் தம்மையும் வையுவல்
　வாயில் வருகிற வண்ணமெ லாமினி
யென்றன் குணநலன் யாருறு வாருரை
　யிந்த மகிதல மாநுட வர்க்குளே.　　　　　(கசஅ)

விகடவசநன் :— ஏடா! எங்கே கலாவதிபெயர்? அதைவிட்டுவிட்டனையே!

துலாந்தகன் :— (கவுளிலடித்துக்கொண்டு) இல்லை. இல்லை. 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே' 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே!' எத்தனைதரம் நீர்சொல்லிக்கொடுத்தாலும் மறந்துமறந்து போகின்றது. 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே!' இனிமேல் விடமாட்டேன்! இனிமேல்விடமாட்டேன்!!

விகடவசநன் :— மிகவும் விநோதம்! மிகவும் விநோதம்!! நீ மகாசுத்த வீரன்! மகாசுத்தவீரன்!!

துலாந்தகன் :— என் விகடவசநரே! யான்நேரேதானே பாடினேன்?—மற்று நீர் சொல்லியபடியே திருடிக்கொள்ளுகின்றேன்.

விகடவசநன் :—சரி. அப்படியேசெய்! யான்போய் வருகின்றேன். [விகடவசநன் போகின்றான்.

குலாந்தகன் :—போய்வாரும், போய்வாரும்.

[குலாந்தகனும் போகின்றான்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சுகசரீரன்வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரம்: சுகசரீரன்.

சுகசரீரன் :—(தனக்குள்) மனோமோகினி நம்மிடத்துப்பிரியமுள்ளாளே! அவள் நம்விடயத்தைக்குறித்து மகாராசாவவர்களிடம் பேசுகிறதற்குந் தடையில்லை.—அந்தப்பயல் சோமதத்தனோ நம்மிடத்திற் கலாவதியினுடைய சமயம் பார்த்துச் சந்திப்பதற்கேற்பாடு செய்கின்றேனென்று சொல்லிப்போனவன்றான்! அப்புறமவனிது வரையிலும் வரக்கண்டிலேன். அதன்பின் ஆளனுப்பிக்கேட்டால், இன்னுஞ் சமயம்வாய்க்கவில்லை இன்னுஞ்சமயம்வாய்க்கவில்லையென்கின்றான்! ஒருவேளை, அந்தப்பயல் குலாந்தகனிடத்திலேதேனும்வாங்கிக்கொண்டு ஒன்றுஞ்செய்யாமலிருக்கின்றனனோ?—ஆம்! அப்படியிருப்பினுமிருக்கும்.. அன்றைக்குக்கூட அரண்மனையிலிருக்கும்போது அவனப்படித்தானேபேசினன். ஏடா! பயலே! சோமதத்தா! நீயக் குலாந்தகப்பயலுக்கா வுதவிபுரியப்பார்க்கின்றனை?—இரு, இரு. நாளைச்சொல்லுகின்றேனுனக்கு வழி!—யாவனோ வருகின்றான். யாரங்கே?

சோமதத்தன்வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :—நான்தான் சாமி! சோமதத்தன்.

சுகசரீரன் :—என்னேடா! காரியமென்னை காயோபழமோ?

சோமதத்தன் :—சாமி! ஒருசமாசாரம்.—இந்தக் குலாந்தக எசமான்வீட்டிலே நம்மமகாராசா எதிரிபாண்டியன் ஊரிலிருந்து இரண்டு வீரர்கள் வந்திருக்கிறார்களாம். அவர்களிலேயொருத்தன் நம்மமகாராசாமகள் கலாவதியம்மாவை முத்தமிட்டிட்டானும். அதைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த குலாந்தக எசமான் இன்றைக்கு அரண்மனையிலே நம்மமகாராசா அவர்களிடத்திலே தெரியப்படுத்தினர். அது என்காதிலே விழுந்தவுடனே யிங்கே யெசமான்களிடத்திலே தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று ஓடிவந்தேன்!

சுகசரீரன்:—அதற்கு மகாராசா என்ன சொன்னர்!—

சோமதத்தன்:—நாளைக்குச் சாமி அவர்களை யரண்மனைக்குக் கொண்டுவரச்சொல்லி மந்திரியார் மேதாநிதியவர்களுக்கு உத்தரவனுப்பி யிருக்கிறார்.—

சுகசரீரன்:—அப்படியா?—அஃதிருக்கட்டும். இந்தச்சங்கதி யென்னுயிற்று?

சோமதத்தன்:—என்னசாமி இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்? சமயம் அகப்பட்டாற் சும்மா இருப்பேனு?

சுகசரீரன் :—சரி. சரி. நீபோய்வா. மற்றுக் காரியத்திலே மாத்திரங் கண்ணுயிருப்பாய்.

சோமதத்தன்:— ஆ! சாமி! (நடந்துகொண்டே தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

ராசா மகளை யிவனுங் கட்ட
ஆசை வச்சான்! ஐயோ! பாவம்!
மோசஞ் செய்ய முன்னே சொன்னன்
தோச மிண்டே சும்மா விட்டேன். (கசுக)

தோண்டிப் போட்ட நுங்குக் கன்னி
காண்டு கத்துங் கழுதைப் பாட்டு

வேண்ட மட்டும் பாடிக் கிட்டு
நாண்டிக் குலுக்கி நடந்துக் கிட்டே. (கரு0)
ஏச்சுக் கிட்டுத் திரியு மூண்டை
பேச்சுக் கேட்டுக் கெட்டுப் போனுன்
சீச்சீச் சீச்சீ! இந்தப் பாவி
பேச்சை யின்னிக் கேக்க மாட்டேன். (கருக)

[சோமதத்தன் போகின்றுன்.

சுகசரீரன்:—எனக்கு மந்திரியார் மகன் குலாந்தகன்றுன் ஒரெ திரியென்று நினைத்திருந்தேன்! பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஒருபகைவன் முளைத்தனனே! இஃதென்னே? நான் எந்தக் காரியஞ் செய்யத்தொடங்கினுலு மதற்கிடையூறுக ளொன்றன்மேலொன்றுய் வந்துகொண்டிருக்கின்றனே!—

(பாடுகின்றுன்.)

*"ஆகுஞ் சமயத்தார்க் காள்வினையும் வேண்டாவாம்
போகும் பொறியார் புரிவும் பயமின்றே
யேகன் மலைநாட வென்செய்தாங் கென்பெறினு
மாகாதார்க் காகுவ தில்." (கருஉ)

என்பது என்விடயத்தி லுண்மையாகவே யிருக்கின்றது! சீ! சீ!! யா னிந்தமாதிரியெல்லாம் யோசித்துக்கொண் டிருந்தா லொருநாளுங் காரியங் கைகூடாது. ஆதலால், ஏ! சுகசரீரா! நீயொன்றுக்கும் பயப்படாதே! உன்காரியத்தை நடத்து!—இவ்விருவர்களையுந் தொலைத்தாற்று னுனக்கு நல்லது! அல்லாக்கா லுன்காரியம் நிறைவேற மாட்டாது!—எப்படி யிருப்பினும் முதலிற் குலாந்தகனைத் தொலைத்து விடுதல் மேலானது!—அஃதெனக் கெவ்வளவோ வெளிதான காரியம்!—[மௌனம்] சீ! சீ!! யானெதற்காக வீணே குலாந்தகனைக் கொல்லவேண்டும்? அவனைப்பற்றித்தான் மகாராசா சுத்தமூடனென்று எண்ணங் கொண் டிருக்கின்றனரே!—இருந்தாலு மவனைத்

* பழமொழி.

தொலைக்கத்தான் வேண்டும்! யானெவ்வளவு இளையனு யிருக்கின்றேன்! என்னைக் கிழவனென்கின்றான்! யான் கலாவதியைப்போலப் பத்து மனைவியரை மணந்துகொண்டு வைத்தாளச் சத்தியுள்ளவனு யிருக்கின்றேன்! அத் தன்மைய வெனக்கு நாற்பது வயதானதனாலே யென்னை குறைவு? நாற்பதிற் றிரட்டியாயினுமற்று னென்னை குறைவு?—ஆகா! இவ்வளவும் யானந்தப்பயல் குலாந்தகனிடம் முன்னொருநாட் சொன்னதனாலே யல்லவா நேரிட்டன! யானென்னை மூடத்தனஞ்செய்தேன்! இன்னும் யானவனிடத்திற் சொல்லியிருக்கின்ற பல இரகசியங்களையும் வெளியிட்டு விடுவானாகிற் கேடுகள் மேன்மேலுங் கிளைக்குமே!—அதற்கென்செய்வது?—[மௌனம்.] இனியொரு கணமேனும் யோசனைசெய்யக்கூடாது. அந்தக் குலாந்தகப்பயலை யெப்படியாவது கொன்றே தீர்க்கவேண்டும்! இதுகாறு மென்னை விரோதித்துக்கொண்டவரு ளொருவனாவது உயிர்தப்பினதில்லை! என்னோடு மாறுபட்டு என்னைக் காணாது மனோமோகினி வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த,

கானப் பிரியனை வானுல கனுப்பினேன்!
விருபா அக்கனை விண்ணுல கேற்றினேன்!
குரூப ராமனைக் குத்திக் கொன்றனென்!
கமல நாதனைச் சமன்விருந் தாக்கினேன்!
நட்டுவர் தலைவ னாகனை மாளிகை
கட்டிக் கொடுத்த குட்டிச் செட்டியை
மர்த்தனஞ் செய்து மறலிபால் விடுத்தேன்! (கரு௩)

அப்படியிருக்க, எனக்குப் பகைவனாய்வந்த வக்குலாந்தகப்பயலைக் கொல்லாமல் விடுவேனோ?—அவனைக் கொன்றாலன்றி யென் னெண்ணஞ் சித்தியாது! பார்த்துக்கொள்வேன்! [சுகசரீரன் போகின்றான்.]

நான்காங்களம்.

இடம்: சோழனரண்மனையிலாத்தாந மண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: விகடவசநன், குலாந்தகன்.

விகடவசநன்:—ஏடா! குலாந்தகா! மகாராஜா வுன்னைக்கேட்டா லென்னேடா சொல்வாய்?

குலாந்தகன்:—அவன்று னந்த மதுரை வீரன் கலாவதியை முத்தமிட்டானென்பேன்!

விகடவசநன்:—சீ! சீ!! அங்ஙனஞ் சொல்வையேற் காரியங் கெட்டுப்போகும். ஏனெனில் நீயவன் உடையைத் தரித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் சென்றபோதினு முன்னையம்மதுரை வீரனென்று அவள் நினைக்கமாட்டாள்!

குலாந்தகன்:—ஆமாமாம். இப்பொழுதுதான் றெரிந்தது!!—சிறைச்சாலையி லிருக்கிறவ னிங்கெங்கே வந்தானென்று நினைப்பாள்! ஆகையினாலே முத்தமிடவில்லை யென்பேன்! முத்தமிடவில்லை யென்பேன்!!

விகடவசநன்:—இஃதென்னை! இவன் எங்களப்பன் குதிரிற்கு ளில்லை யென்பான் போலும்! (குலாந்தகனை நோக்கி) அடே! நீ யிதைக்குறித் தொன்றுஞ் சொல்லாதே! எங்கள் வீட்டில் மதுரையினின்றும் போந்தவர் இருவருளரென்று மாத்திரஞ் சொல். அதற்கப்புறம் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே! முத்தமிட்ட சங்கதியைப்பற்றிய பேச்சையே யெடாதே!

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. எடுக்கவில்லை.—ஆனாலும் அந்தப்பயல் முத்தமிட்டானே! அதை விட்டுவிடலாமா?—

விகடவசநன்:—சரி. உனக்குக் கலாவதி வேண்டுமா வேண்டாமா?

துலாந்தகன் :—வேண்டும்! வேண்டும்!! வேண்டும்!!!

விகடவசநன் :—அப்படியாயி னவர்க ளிருவரும் முத்தமிட்ட சமாசாரத்தையே யெடுக்கக்கூடாது!

துலாந்தகன் :—இல்லை. இல்லை.

சயதுங்கனு மேதாநிதியு மற்றைய ஆத்தானிகரும் வருகின்றார்கள்.

(அவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்றபடி யிருக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—என்ன மேதாநிதியாரே! அவர்களே யின்னும் வரவில்லை?

மேதாநிதி :—அதற்காகத்தான் நம்முடைய சுகசரீரர் போயிருக்கின்றனர்! இதோ வந்துவிடுவார்கள்!.

சயதுங்கன்:—என்ன * விகடவசநரே! மௌனமா யிருக்கின்றீர்? உமக்கென்ன? உடம்பு செவ்வையில்லையோ? ஏதோ ஒருமாதிரியா யிருக்கின்றீரே!

விகடவசநன் :—விகடனிடத்திலே வசனமேது?—என்னைத்தான் சரீரமற்றவ னென்கின்றீர்களே! பின்னே யுடம்பு செவ்வை யில்லையோ வென்று கேட்பானேன்? உடம்பு செவ்வை யில்லைதான்!

சயதுங்கன்:—அப்படியாயின் நீர் அநங்கனோ?

விகடவசநன்:—இல்லை. அவனுக்கும் மேலானவனே! அவன் சிவபிரானென்று பாராது மலர்க்கணைகளை யெய்து உடலிழந்தான்! யான் மகாராஜாவென்று பாராது சொல்லம்புகளை யெய்துகொண்டு சும்மா இருக்கின்றேன்.

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

---

* 'விகட' என்றதன்கணுள்ள ககாரத்தை முதற்ககாரம் போல வலித்து உச்சரியாது மூன்றுங் ககாரம்போல மெலித்து உச்சரிக்கின்றனன். அதுபற்றிப் பொருள் வேறுபடல் காண்க.

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சுகசரீரனும் வருகின்றனர்.

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

வந்தனம் வந்தனஞ் சோழ மன்னவ!
எந்தமை யழைத்த காரிய மியாதோ? (கருச)

(சிரஞ் சிறிது குனிகின்றான்.)

சயதுங்கன்:—வம்மின். இப்படி யிருமின். நீவிரிருவிரு மெமது பகையரசனாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென நமது மந்திரியார் சொல்லத் தேர்ந்தனம். எமது நாட்டினு ளெமதுபகை நாட்டாரெவரும் வரக்கூடாதென்று நாடெலாம் பறைசாற்றியிருப்ப, நீவிரிருவீரும் அவ்வுத்தர விணைக்கடந்து வந்துவிட்டீர்களாயினு மெமது மந்திரியார் மேதாநிதியவர்கள் நும்மிருவரையுங் குறித்து மிகவுமுயர்வாகச் சொல்லுதலினாலே நும்மிருவர்குற்றத்தையும் பொறுக்கின்றனம்!

சுகசரீரன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) பொறுக்கின்றனம்! பொறுக்கவே கூடாது! மகாராசா! இவர்கள் மிகப்பொல்லாதவர்கள்! பாண்டி நாட்டாரெலாம் பரமதுட்டர்கள்!

சிதாநந்தன்:—(சுகசரீரனைவெகுண்டுநோக்கி) என்சொனாய்? தீயோய்! எம்மை யின்னர் இத்தகையரென் றறிகிலாது இவ்வாறு தூஷித்த வுன்றன் சிரத்தை வீரபத்திரக் கடவுள் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் றலையைக் கொய்தாங்கு கொய்கின்றேன்! பார்!

(வாளையோச்சி யெழுதலுஞ் சுகசரீரன் எழுந்தோடி மந்திரியார் பின்புறம்பயந்து நிற்கின்றனன்.)

விகடவசநன்:—ஐயா! ஐயா!! இவர்சுகசரீரர்! இவரின்னும் பலமாதர் சுகங்களை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்! இப்போ தென்னவுஞ்செய்து வையாதீர்!—

(சிதாநந்தனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—விடுமின். அப்பயலுக்குப் செய்கின்றேம்வழி!—

சத்தியப்பிரியன்:—என்னப்பா? நீயிவ்வாறு செய்வது நியாயமன்று. விடு. விடு. — (பாடுகின்றான்.)

* "கூறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய் தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்" (கருரு)

ஆதலின்யாரேனு மொருபேதை யென்னவாவது சொன்னால் அவற்றிற்கெல்லாம் மகா புத்திமானாகிய நீ கோபங் கோடலாகுமோ— (பாடுகின்றான்.)

* "ஆய்ந்த வறிவின ரல்லாதார் பல்லுரைக்குக்
காய்ந்தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்" (கருசு)

(சிதாநந்தன் கோபந்தணிகின்றனன்.)

மேதாநிதி:—ஏ! சுகசரீரரே! இன்றைக் கும்மைப்பிடித்த புண்ணியமேதோ இருந்து பிழைத்தீர்! போம்!

சுகசரீரன்:— எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது! யானிங்கேதானிருப்பேன்!

முதலாத்தானிகன்:—சரி. அதற்கென்ன? இங்கேயே யிருமே.

சயதுங்கன்:—(சுகசரீரனை நோக்கி)என்ன சுகசரீரரே! இன்றைக்கு நீர் பைத்தியம்பிடித்தவர்போலு மாரம்பித்தீர்!

சுகசரீரன்:— யானப்படி யென்னசொன்னேன்? மகாராசா! "பொல்லாதவர்கள்"என்றுதானே சொன்னேன்! அதற்காக என்னைக் கொல்லத்தொடங்கி விடுகிறதா?

சயதுங்கன்:—சரி. சரி. நீர் பேசாதிரும். (திரும்பிச்சிதாநந்தனை நோக்கி) அதுநிற்க. நுமது செய்கை மிகவும் நன்று! நீவிர் நமது சுகசரீரப் பிரபுவவர்கள் ஏதோ சொல்விட்டனரென்று அவர்மீது கோபமூண்டு அவரைக்கொல்லுதற்கெழுந்தீர்! மகாராசாவவர்க ளிருக்கின்றனரோ யென்று

---

* பழமொழி.

சிறிதேனும் யோசித்தீரல்லீர் ! இஃதொரு புறமிருக்க இன்னும் நீரெமது குமாரத்தி கலாவதியைப் பெறுவதற்கு இஷ்டமாயின் அங்கிசான்றாய்ப் பெறுதலை விடுத்துக் களவுவழியாய்ப் பெறுவான் கருதியடாத காரியஞ் செய்தீரென்று நமது மந்திரியார் குமாரர் குலாந்தகர் சொல்லுகின்றனரே. அதுமெய்தானோ?—

(விகடவசநன் குலாந்தகனை யெழுப்பிவிடுகின்றனன்.)

துலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. மகாராசா ! அவரடாதகாரியமொன்றுஞ் செய்யவில்லை!—

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

விகடவசநன்:—ஐய கனவான்களே ! நகையாதீர் ! நகைத்தீர்களோ நம்மது குலாந்தகர் உண்மையையுரைத்து விடுவார்! பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சயதுங்கன்: — என்ன குலாந்தகரோ ! நேற்றொன்று சொன்னீர் ! இன்றைக்கொன்று சொல்லுகின்றீரோ !

துலாந்தகன்: — ஆமாம். மகாராசா ! நேற்றுச் சொன்னது மெய் ! இன்று சொன்னது பொய் !

விகடவசநன்:—அடே! யென்னையா குழறுகின்றீர் ?

துலாந்தகன்:—ஐயா ! விகடவசநரே ! கொஞ்சம் பொறும் ! இதோ சரியாய்ச்சொல்லி விடுகின்றேன்.— (சயதுங்கனை நோக்கி) மகாராசா ! நேற்றுச்சொன்னது மெய்! இன்று சொன்னது பொய் !

விகடவசநன்:—திரும்பவுங் குழறுகின்றீரோ !

சயதுங்கன்:—இஃதென்னை குலாந்தகரோ!

துலாந்தகன்:—ஆமாம். இன்றைக்குச் சொன்னதுதான் மகாராசா மெய் !

சயதுங்கன்: — சரி. சரி. வெகு நன்றாயிருக்கின்றது!— இஃதெப்படி யிருப்பினு மிருக்கட்டும். ஏ!பாண்டியவீரர்காள்!

இதனுண்மை யிப்படியிருப்ப, நீவிரிருவிரு மெமதுநாட்டினு ளெமது அநுமதியன்றிப் போந்தமையினுனும், சுகசரீரனை நீவிர்கொல்லுதற் கெழுந்தமையினுனு மெம்மொடு மற்போர் புரியவேண்டும். அதன்கண், நீவிர் தோற்றுப் போவீர்களாயின், தோற்றதற் கடையாளமாக நீவிருமது சிகைகளை யிழக்கவேண்டிவரும். மற்றைப்படி வெல்வீர்களாயின் நும்மை யெமதுநாட்டுச் சேனுபதியாக்கி விடுகின்றேம். அப்படிச்செய்ய வுமக்கு விருப்டமில்லையாயின், இப்பொழுதே யெமதுநாட்டினை விட்டகல வேண்டும். அதுவு மெமது மந்திரியார் மேதாநிதியாருக் காகச் செய்கின்றேம்! இவ்விரண்டினி லுமக்கெது செய்யச் சம்மதம்?

சத்தியப்பிரியன்:—யாங்கள் சிறிதுயோசனை செய்த பின்னர்ச் சொல்லுகின்றோம்.

சிதாநந்தன்:—அற்றன்று. இதற் காலோசனையென்?—

(பாடுகின்றன்.)

மல்லயுத்த மாவீர வள்ளால் சயதுங்க
வல்லவனே வண்சோழ மன்னவனே—சொல்லுதும்யா
மெப்பொழுது போர்நிகழு மென்றிருப்பே மாதலினு
னிப்பொழுதுஞ் சன்னத்த மே.   (கருஎ)

ஆதலிற் சமுகத்தி னுத்தரவினைத் தானெதிர்பார்க்கின்றேம்!—

சயதுங்கன்:—(கம்பீரத்துடன்) அப்படியாயின் நாளை மாலைப் பாலியாற்றிற்கும் வேகவதி யாற்றிற்கும் நடுவணுள்ள வெளியிடத்திற்குத் தவருதுவந்து சேர்மின் அவ்விடத்தில் யாம் யுத்தஞ் செய்வோம்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அங்ஙனமே! அதற்கொரு தடையுமில்லை.

சயதுங்கன்:—அப்படியாயின் நீங்களிப்போது போகலாம்.

[சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போகின்றனர்.

என்னமேதாநிதியாரே! இவ்விருவரும் நல்லதைரியசாலிக ளா யிருக்கின்றனர்! யாம் 'மல்லயுத்த மகாவீர சயதுங்க சோழர்' எனப் பட்டம் படைத்திருக்கின்றனம், அத்தகைய சீர்த்திவாய்ந்த நம்மைக்கண்டும் அஞ்சாது வெகுதைரியமாக யுத்தஞ்செய்வோமென் றெருத்துக் கொண்டனரோ! என்னவோ? பார்ப்போம்.

மேதாநிதி:— அவர்கள் இதில்மாத்திரமன்று; சகலசாஸ்திரங்களினும் வல்லுநர்! அவர்களது கல்விக்கேற்றபடி அன்பு, ஒழுக்கம், புத்தி, அழகு எல்லா மவர்களிடத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றன! அத்துணைச் சிறப்புடையோர் தங்களோடு யுத்தஞ்செய்து தோற்பாரேல் அஃததிசயமேயன்றித் தங்களை யவர்கள் வெல்வாரே லஃததிசயமே யன்று.

சுகசரீரன்:— அப்படியா நினைக்கின்றீர்கள்? நம்முடைய மகாராசாவுக்குமுன்னரவர்கள் கொதுகுக ளல்லவோ? அவர்களிருவருஞ் சிகையிழந்தபின்ன ரன்றோ சொல்லப்போகின்றேன்!—

விகடவசநன்:—(*தனக்குள்*) அவர்கள் கொதுகுகளோ அல்லது நம்முடைய மகாராஜாதான் கொதுகோ என்பது நாளை மாலைத்தானே தெரியும்!

சயதுங்கன்:—என்ன? விகடவசநரே! நீருமக்குள்ளே ஏதோ பேசிக்கொண் டிருக்கின்றீர் போலுந் தோன்றுகின்றதே!

விகடவசநன்:—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சுகசரீரதுபுத்திசாலித்தனத்திற்காகச் சந்தோஷப்பட்டு, ஏதோ அவருக்குப் பலமாய்ப் பிடித்திருக்கின்றதென்றேன்! அது தான், மகாராஜா!

சயதுங்கன்:— என்னபிடித்திருக்கின்றது? பைத்தியந்தான்! வேறென்னை?

(*சயதுங்கனெழலும் யாவரு மெழுகின்றனர்.*)

என்மந்திரியாரே! நீங்களே னுமதுகுமாரன் குலாந்தகனைப் பற்றிக் கவனியா திருக்கின்றீர்? நீவிரிப்படி யிருக்கக் கூடாது! முன்னிருந்ததைக்காட்டிலு மிப்போது அதிக மாயிருக்கின்றதுபோலத் தோன்றுகின்றதே!

(சயதுங்கன் நடக்கின்றான்.)

[குலாந்தகன் மெதுவாய்ப்போய் விடுகின்றான்.

மேதாநிதி:—நமதரண்மனை வைத்தியர் அகோபலர்தாம் பார்க்கின்றனர். எங்கும் வெளியேபோகாதிருப்பிற் சீக்கிரஞ் சௌக்கியமாகு மென்கின்றனர்! அவனைத்தான் கவனிக்கிறவழியா யில்லை!—

சயதுங்கன்:—நாம் சொல்லுகின்றே மவனுக்கு. எங்கே? அவனெங்கே காண்கிலம்!

முதலாத்தானிகன்:— அவரப்பொழுதே போய்விட்டனரோ!—

விகடவசநன்:—இவற்றிலெல்லா மவர் புத்திசாலிதாம்!

சயதுங்கன்:—ஐயா! மேதாநிதியாரோ! நீங்களவனை நம்மிடத்திற் கனுப்புமின்.

மேதாநிதி:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றேன்!—

[யாவரும் போகின்றனர்.

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினந்தப்புரம்.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், மநோமோகினி.

சுகசரீரன்: — அம்மா! யான் மந்திரிமகன் குலாந்தகனுக்கன்றே பயந்திருந்தேன்! இப்பொழு தவனிலும் பெரியபகைவனொருவன் முளைத்திருக்கின்றனன். அவனுங் கலாவதி

யுங் காதல்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றனராம்.

மநோமோகிநி:—அஃதுண்மைதானென்று தெரிகின்றது. யானும் நீர்சொன்ன மாதிரியாகவே கேள்விப்பட்டேன்! நம்ம மரகதம்வந்து மந்திரிமகன் குலாந்தகன் அவர்களிருவருமப்படிச் செய்ததைப்பார்த்ததாக மகாராசா வவர்களிடஞ் சொன்னாளென்று சொன்னாள்! சிறிதுநேரத்திற் கெல்லா மரசரு மென்னிட மிதைப்பற்றிக் கூறினார்.

சுகசரீரன்:— அதனாலே யேதாவது நமக்குக் கேடுண்டாகுமோ? ஏனம்மா?

மநோமோகிநி: — இவையெல்லாம் அற்பகாரியமென்று விட்டுத் தள்ளாம லென்னவெல்லாமோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றீரோ! அவளென்ன வேண்டுமென்றாலுஞ் செய்துகொள்ளட்டும். நீரேன் பயப்படுகின்றீர்? உமக்கென்ன? எப்படியாவது உம்முடைய காரியம் முடிகின்றது. யானவளை யெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுகின்றேன். இந்தக் காரியத்திற்கோ இவ்வளவுயோசனை?

சுகசரீரன்: — நீங்க ளெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுவீர்கள். அதற்காட்சேப மொன்றுமில்லை.— [மௌனம்] இருந்தாலும் அம்மதுரைவீரனையுங் குலாந்தகனையுந் தொலைத்துவிட்டால் அதுமிகவும் நல்லதென்று நினைக்கின்றேன்!

மநோமோகிநி:—சீ!சீ!! அஃதாகுமா? மகாபாவமன்றோ? என்னமுழுகிப் போகின்றனவென்று இவ்வாறு துர்க்கிருத்தியஞ் செய்வதற் கெண்ணங் கொள்ளுகின்றீர்! வேண்டாம்! வேண்டாம்!!—

சுகசரீரன்: — வேண்டாமென்றோ லாகிறதா? இக்காரியங்களிலெல்லாம் பாவபுண்ணியம் பார்த்து முடியாது! என்னவோ முரட்டடியாயடிக்கவேண்டுவதுதான். அம்மா!

மநோமோகிநி: — அஃதென்னோ? என்னைக்கேளாதீர்! இவை யெல்லாமும்மபாடு. யானிவ்விடயங்களைப் பற்றிப் பேசவு மெனக்கு நாவெழாது; எனக்குத் தெரியவுந் தெரியாது! உமதிஷ்டம். எப்படியாவது செய்யும்!—

சுகசரீரன்:—அப்படிச் சொல்லப்படாதம்மா! அம்மதுனாவீர னைத் தொலைத்தால் மகாராசாவுக்குக்கூடக் கொஞ்சம் சந் தோஷமாயிருக்கும். ஏனென்றால் அவன் நம்ம மகாராசா வோடுகூடக் கொஞ்சமேனு மரியாதையில்லாமல் மல்ல யுத்தஞ் செய்கிறேனென்று மிகவு மகங்காரமாய்க் கூறி னான்! என்னையுஞ் சபாமண்டபத்திலே வாளோச்சிக் கொல்லவந்தான்! நல்லவேளை விகடவசநரிருந்து காப் பாற்றினார்! இல்லாவிட்டா லென்னைக் குத்திக்கொன்றே யிருப்பான்!—ஆகையினாலே அவனைத்தான் முதலிற் கொ ல்லப்போகின்றேன்!—

மநோமோகிநி: — மகாராசாவோடுகூட மற்போர்புரியும் வன் மைவாய்ந்த பிரபலவீரனை நீவிரோ கொல்லப்போகின்றீர்? ஏனையா வீண் மநோராச்சியமெல்லாம் பண்ணுகின்றீர்? உம்மாலே யந்தக்காரியஞ் செய்து முடிப்பதற்குக் கூடா து. வேண்டாம்! வேண்டாம்!! இப்பொழுதே சொன் னேன்! கொல்லப்போய்க் கொலையுண்டுவாராதீர்!— அவ் வெண்ணத்தை விட்டுவிடும்! விட்டுவிடும்!! இவையெல் லாம் நம்மாலாகாத காரியங்கள்! பார்த்துக்கொள்ளும்!

சுகசரீரன்:— யானவனுக் கெதிரேபோய்க் கொல்லுவேனென் று நினைத்தீர்களோ?—யானொளித்துக்கொண்டிருந்து சம யம்பார்த்துக் குத்திவிடுகின்றேன்!

மநோமோகிநி: — சொல்லவேண்டியதில்லை யமது வீரத்த னம்! அப்படிச் செய்தாற்றான் உம்மைக்காட்டிலும் பெரிய சுத்தவீரர் இவ்வுலகிலில்லை யென்பார்கள். போம் ஐயா போம்! கிளைத்தண்டு பிடுங்க ஏலேலப்பாட்டோ?—இப் பேதைக் கலாவதியை யடைவதற்குக் கொலையுஞ் செய்ய

வேண்டுமோ?—யான் முடித்துவைக்கின்றேன்.. நீர் பேசா திருமையா!— (பாடுகின்றாள்.)

* "மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ லன்றித் தங்கா." (கருஅ)

என்பது நீரறியாத தன்றே.

சுகசரீரன்: — ஆமாம். தாங்களவளைப் பலவந்தமாய் எனக்கு மணஞ்செய்துவைத்தாலு மவளோடு யானெப்பொழுதும் இன்புற்றிருக்கக் கூடுமோ ? ஆதலாற் றுனவர்களைத் தொலைக்கவேண்டு மென்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:— அடேயென்னையா ! ஒருபுருடனை மணந்து கொண்டபின்னர் மறுபுருடனை மனத்திலெண்ணவுங் கூடுமோ ? அப்படியிருக்க மறுபுருடனை மணந்துகொண்டாலதனினு மிழிந்ததுண்டோ ? அப்பொழுது கற்பழிந்து போகாதோ? அப்படிப்பட்டவ ளென்னைப்போல விலைமகளாகவே யிருப்பாள்!—

சுகசரீரன்: — இந்தக்காலத்திலே கற்டாவது கிற்பாவது ! எல்லாம் பிறருக்குத் தெரியாதிருந்தாற் கற்புத்தான் !

மநோமோகிநி:—சீ ! சீ ! ! அப்படிச் சொல்லாதீர்!—மற்றைப்படி அதனாலென்ன விப்போது ?

சுகசரீரன்:—அதுதான் நானவர்களைத் தொலைக்கவேண்டுமென்கின்றேனே!—

மரகதம்வருகின்றாள்.

மரகதம்:—அம்மா ! மகாராசா வவர்கள் வருகின்றார்!—

மநோமோகிநி:—அப்படியானாற் சுகசரீரரே! நீருத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளும்! — வேண்டாமென்றாலும் உமக்கு மனவருத்தம். இஷ்டமெப்படியோ அப்படிச்செய்யும். போம்.

---

* மணிமேகலை.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) பிறரைத் துணைவேண்டினு லிப்படித் தான் முடிகின்றது. ஆகையால், (பாடுகின்றான்.)

* "எமக்குத் துணையாவார் வேண்டுமென் றெண்ணித்
தமக்குத் துணையாவார் தாந்தெரிதல் வேண்டா
பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ துண்டோமற் றில்லை
தமக்கு மருத்துவர் தாம்." (கருகூ)

[சுகசரீரன் போகின்றான்.

மநோமோகிநி:— (தனக்குள்) பயித்தியக்கார மனிதன்! இவன் அரசனுறவினனும்! இவனோ அரசன் மருகனுவான்? என்ன அசாத்திய யோசனையெல்லாம் யோசிக்கின்றான்! இவையெல்லாங் கைகூடுமோ? மூலையிலொளித்துக்கொண்டிருந்து கொல்வேனென்கின்றான்! அவனிவனைப்போலெத்தனையோ மடங்கு சாமர்த்தியமுடையனு யிருப்பான்! ஒருவேளை அம்மதுரைவீரனை வெல்லவேண்டுமென்றால் ஏதாவது தந்திரத்தினுலே வெல்லவேண்டுமேயன்றி வேறெதனுலும் முடியாது! இவையெல்லாந் தெரிந்துகொள்ளாமல் என்னவோ பைத்தியம் பிடித்தவன்போலக் குழறுகின்றான்! காமத்துக்குக் கண்ணேது?—

சயதுங்கன் வருகின்றான்.

(மநோமோகிநி யெழுகின்றாள்.)

சயதுங்கன்:—எம்மின்பத்தையலே! மநோமோகிநீ! என்ன? உன்முகமொளி மழுங்கியிருக்கின்றது! அதைப்பார்க்கும்போது நீயேதோ சிந்தனைசெய்துகொண் டிருந்தனைபோலுங் காணப்படுகின்றதே!

மநோமோகிநி:—என்னரசர்க்கரசே! எனக்கென்ன மனவருத்த மிருக்கின்றன? ஒன்றுமில்லை! — ஆனுலின்றைக்கு அந்த மதுரைவீரன் றங்களை யொருபொருட்டாக எண்ணுமல் மிகவு மலட்சியமாய்த் தங்களோடு மல்லயுத்தஞ் செய்

* பழமொழி.

வதாக ஒத்துக்கொண்டா னென்பதைக் கேள்வியுற்றது முதலென் மனமேதோ சஞ்சலப்படுகின்றது!—

சயதுங்கன்:— இதற்காகவோ நீ சஞ்சலப்படுகின்றனை?—இதற்குச் சஞ்சலமும் வேண்டுமோ? விட்டுவிடு! சுத்தவீரர் சயதுங்கனைச் சேர்ந்துஞ் சஞ்சலமா?—என் செல்வமே! மனோமோகினீ! எல்லாமீசன் கற்பித்தவாறே முடியும்!—

(பாடுகின்றான்.)

ஆதியி லீசன்ற னமைத்த வாறன்றி
யேதும்வே றாகியீண் டியலற் பாலதோ
மூதறி வுடையவென் முத்த வாணகைக்
காதலி யேயெந்தங் காம வல்லியே!— (கசு0)

மனோமோகினி:— இருந்தாலும் நாம் நம்மாலான முயற்சி செய்யவேண்டாமோ?—

சயதுங்கன்:— யாமென்ன முயற்சிசெய்ய வேண்டுமென்கின்றனை!—

மனோமோகினி:— என்னவோ தங்களுக்குத் தெரியாதனயா னென்னசொல்லப் போகின்றேன்?—

சயதுங்கன்:—ஏதோ இன்றைக்கு ஆச்சரியமாய்த்தா னிருக்கின்றது!— அந்த மழவிளங்குமரன் அறைகூவிப் போனது முதல் எமது மனமுங் கொஞ்சம் நடுங்கத்தான் நடுங்குகின்றது!—

மனோமோகினி:— (பாடுகின்றாள்.)

(கரு) இராகம் - ரீதிகௌளை. தாளம் - ஏகம்.

பல்லவி.

என்னிறையே யிதுவென் னதிசய
மெல்லாரையும் வென்ற வீரனே,

அநுபல்லவி.

மன்னர் மன்ன னீயே மதிமாழ் குறிலே
மற்றை மாந்த ரென்ன மாபாடு படார்? (என்னி)

சரணம்.

வித்தை கற்றவென் வேந்த னேகுல
மேன்மை வாய்ந்து மிளிர்மற்போர் வல்லனே
சுத்த வீர ரேறே துணையா யடியேன்
றுன்னி நிற்புழியுந் துன்பமுண்டு கொலோ? (என்னி)

என் மனத்தி லென்னையோ வொன்று படுகின்றது!— அதனைச் சொல்லுகின்றேன். கேளுங்கள். என்னிடத்தி லொரு மருந்திருக்கின்றது. அதிற் சிறிதுட்கொண்டால் உடனே யது தன்னை யுட்கொண்டவ ரறிவை மயக்கி விடும்!—

சயதுங்கன்:— அதைப்பற்றி யிப்போதென்ன?—

மநோமோகிநி:—அதையந்த மதுரைவீரனுக்குக் கொடுத்துட் கொள்ளச் செய்யலாமென்றுதான் பார்க்கின்றேன்!—

சயதுங்கன்:—அதை யெப்படி நீயவர்களுக்குக் கொடுப்பாய்?

மநோமோகிநி:—இதுதானே ஒருபெரிதான காரியம்! அதை வெகு எளிதாய் முடிக்கலாமே!—

சயதுங்கன்:—எப்படி முடிப்பாய்?—

மநோமோகிநி:— யாரொரு மகாருஷியைப்போல வேடம் புனைந்து கொண்டு அவர்கள் யுத்தரங்கத்திற்கு வருமுன் அவர்கள் வரும்வழியி லுட்கார்ந்திருப்பேன்!— அவர்கள் மிகவும் பக்தியுடையராயிருக்கின்றனர்!—ஆதலாலவர்கள் என்னைவணங்காமற் போகமாட்டார்கள்! ஆகவேயவர்கள் என்னிடம்வந்து வணங்கினவுடனே யவர்களையாசீர்வாதம் பண்ணி யிந்தமருந்துப் பெட்டியை யவர்களிடங்கொடுத்

து " நீங்கள்யுத்தவீரர்கள் போற்காணப் படுகின்றதனாலே யுத்தத்திற்குப் போகிறதற்குமுன் இதனை யுட்கொள்வீர்களாயின் யாவரையுஞ் சயித்துவிடலாம்" என்பேன்! அப்படியேயவர்களும் வாங்கிக்கொள்ளுவார்கள்! இதற்காட்சேபமே யில்லை!

சயதுங்கன் :—அப்படியேயவர்கள் வாங்கிக்கொண்ட பின்னரு மென்னைச்சயித்து விடுவார்களாயின் ?—

மநோமோகிநி :—என்னை யிவ்வூரைவிட்டுத் துரத்திவிடுகின்றது!— "

சயதுங்கன் :—எல்லாவற்றிற்கும் நானைப்பார்ப்பமே யுனதுத்தியின்பயினை!— (பாடுகின்றன்.)

ஒருமாவிற் பெருமானே யுனையன்றிக் கதியில்லை
திருமாலுந் தேடரிய செழுஞ்சோதித் தண்குன்றே
யிருமானைத் தலையுடலி னிருத்தியதே யன்றியினு
மொருமானைக் கரத்தினிலே யுகந்தேந்து முத்தமனே! (கசுக)

[இருவரும் போகின்றனர்.

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—ரு.

முதற்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலை.
காலம்: காலை.
பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், கலாவதி.

சிதாநந்தன்:—என்னருமைச் சுந்தரவல்லி!—(முத்தமிட்டு) நீ யேன் மனவருத்தப்படுகின்றனை? (பாடுகின்றான்.)

ஏடு துற்றந லேரயி லெற்கே
மாடு சான்றதென் மாமணி ரங்கத்
தாடு வானரு டானுள காறுங்
கூடி தீங்கெனை கூறுதி மஞ்ஞாய்! (சகூஉ)

யான் நினது தந்தையாரோடு போர்புரிந்து தோற்பே னென் றெண்ணினையோ?—

கலாவதி:—என்னுயிர்த் தலைவனே! மாவீரவழுதியர்குல திலகமாகிய நின்னைக்கண்டவர்களே சுத்தவீரர்களாவார்களாயின், நின்னையே நாயகனாகப் பெற்றயாள் எவ்வளவு மனவுறுதியுள்ளவளா யிருக்கவேண்டுமென்பதை நீயே யுணர்ந்துகொள். யான்மனவருத்தப் படுவதற்குக் காரணம் நீ தோற்பாயென்பதன்று; மற்றென் றந்தையார்க்கு மற்போரினிற் கைகாலொடிதற்கேடுவாராதிருக்க வேண்டுமே யென்பதுதான்! மற்றைப்படி வேறன்று!

சிதாநந்தன்:—என்னன்பே! அமுதே! ஆருயிரே! என்னையவ்வளவிரக்க மிலானென்றெண்ணினையோ? நின்றந்தையார் சயதுங்கரெனது மாமனாரல்லரோ? இவ்விடயத்தில் நீ விரும்பியவண்ணமே செய்கின்றேன்! நீயவருடன்போர் செய்தல்வேண்டாமென்றாலும் நின்றுவிடுகின்றேன்!—

(பாடுகின்றான்.)

சுந்தரக லாவதியென் றாயசுகு மாரீ
கந்தரமெ னுங்குழலி காமரச வல்லீ
பந்திணைநி கர்த்திடப யோதரியி யம்பா
யிந்தவத னேயெனவி யற்றிடுதல் வேண்டும்? (கசுரு)

கலாவதி:—என்னையாளுந்தலைவனே! (பாடுகின்றாள்.)

கமலந் தனிற்பெரிய கண்களுறு வானே
குமரன் றனைப்பொருவு கோதில்குண வானே
விமலம் பொருந்தியவென் வீரர்பெரு மானே
சமரஞ் செயற்கவெனச் சாற்றுநளும் யானே? (கசுச)

சுத்தவீரனுகிய நின்னைமற்போர்புரிய வேண்டாமென்பவள் அறிவிலியேயல்லளோ? அப்படிச் சொல்வேனுயின் யான் சிதாநந்தர் தலைவி யென்பதற்கும் சயதுங்கர் மகளென்பதற்கும் உரியவளல்லேன்!— மற்று நீங்களிருவரும் போர்புரியவேண்டியது இன்றுமாலையன்றே? இடமேவணேற்பட்டுளது?

சிதாநந்தன்:—ஆமாம். இன்றுமாலைதான்! போர்புரியுமிடமென்னையோ பாலிக்கும் வேகவதிக்கும் நடுவணுள்ள யாற்றிடைக்குறையாம்! போர்முடிந்ததும் இவ்விடத்தில் நின்னைச்சந்திப்பேன்! தவறுது வந்திருப்பாயென்றே யெண்ணுகின்றேன்!

கலாவதி:—ஆ! அவ்வணமே யிவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன். தவறுவேனே? (பாடுகின்றாள்.)

(கச) இராகம் - பியாக். தாளம் - ரூபகம்.

என்றன் கோவே யீண்டு நின்னை யினிதிற் காண்பனால்
வென்ற பின்ன ரோடி வாராய் வெற்றி வேந்தனே!

கோம கனே நாமி ரண்டு பேருங் கூடியே
யேம முற்றி ருத்தற் கென்னை யோசொல் தாமதம்?

என்னின்பவள்ளலே! இனிநாமிப்படி யிருப்பது நியாய மன்றே! (பாடுகின்றாள்.)

(கரு) இராகம் - நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

மன்னவர்க்கு மன்னனே வளர்புய மந்தரனே
மதிகுலத்தில் வயங்குவய சுந்தரனே

அநுபல்லவி.

இன்னு மேனோ விவ்வா றுண்மை
யென்னை யாளு மெழிற்கு மாரனே　　　　(மன்ன)

சரணங்கள்.

கமலநற் கண்ணினுய் காவலர் கோவே
　காரிகை விழிவண்டு கண்டுணும் பூவே
விமலவான் மாக்களுண் மென்பய னுவே
　வித்தக வென்னுள மேவிய தேவே　　　　(மன்ன)

அகிலமெ லாமர சாளுமென் னுதா
　அடியளுன் றுணைவியா யார்தலொன் றுதா
சகலமு மேசுற்ற தண்ணளி நீதா
　தாமத மென்கொலோ தாமரைப் பாதா　　　　(மன்ன)

அண்ண லேயென்னை யாளு மிறைவனே
　யற்பு தப்பர மாநந்த வள்ளலே
வண்ண மார்மணி வாசகர் பாசுரம்
　வாசிப் போர்மனந் தம்மை வசீகரம
பண்ணல் போலிது காறும் பழகிய
　பாவி யேனெஞ்சம் பைந்தொடி யாழியா
லெண்ணு மூன்றையுங் கொள்ளைகொண்டேகிறு
　யிருவ ருமினி யின்புற் றிருப்பமே.　　　　(கரு)

சிதாநந்தன்:— ஆம். ஆம். அப்படியேயிருக்கலாம். அதற்குத் தடையொன்றுமில்லை. யானென் மாமனுர் சயதுங்கரை

வென்றாலவரென்னைத் தமது நாட்டுச்சேனாதிபதியாக்குவதாகச்சொல்லியிருக்கின்றனர்! அவ்வாறே யான்போரில் வெற்றியடைந்து சேனாதிபதியாக மாட்டேனோ? அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

* "யாயும் யாயும் யாரா கியரோ
வெந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதுஞ்
செம்புலப் பெயனீர் போல
வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே." (கசுசு)

இவ்வாறு நம்மிருவரையுந் தலைப்பெய்து கடைக்கூட்டிய இறைவன் நம்மைப் பிரிக்கவுங் கிற்பனோ?

கலாவதி:—அஃதொருநாளுமில்லை. அதுநிற்க. எந்தையார் என் பிரிய நாயகனை யிராசகுமாரனென் றெண்ணாது ஒரு சாமானிய வீரனென்று நினைத்தனர்போலும்! அல்லாக்கால் வேறுமாதிரி சொல்லியிருப்பார்!

சிதாநந்தன்:—என் காதலே யுருவாய்ப்போந்த கலாவதி! (முத்தமிட்டு) வேறென்னை மாதிரி சொல்லியிருப்பார்? 'என்மகள் கலாவதியைக் கைக்கொள்' என்று சொல்லியிருப்பாரோ?—(கலாவதி புன்னகை செய்தலுஞ் சிதாநந்தன் கலாவதியைத் தழுவிக்கொண்டு) அதோபார்! உன்னடைகருத் தோற்ற ஓதிமங்க ளெல்லா முன்னைக் கண்டு ஓடி யொளிக்கின்றன! (பாடுகின்றான்.)

அஞ்சங்கா ணீவிரென்ற னன்புறுக லாவதியிற்
கஞ்சமெனக் கூறியுமென் னஞ்சுகின்றீர்-கிஞ்சித்தே
யன்னநடை யாலவளை யாதலினான் வெட்கமுற்றவ்
வன்னப்பேர் பெற்றுமென மவ்வார்த்தை-மன்னு
முலக முழுவதுமே யுந்தமைப்பார்த் தெள்ள
விலகி வனந்தனிலே மேவி-யிலகும்

* குறுந்தொகை.

பதுமா தநத்திருந்து பாரினில்யோ கஞ்செய்
வதுமாந்தர் கண்டுமரா ளங்கா-ளிதுவேண்டா
மென்னுமுரை யுன்ன மெனச்சொற்ற தாலுங்கட்
குன்னப்பேர் வைத்துவிட்டா ரோ ?　　　　　　(கசுஎ)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன் :—அதற்கையமில்லை! அதற்கையமில்லை!!

கலாவதி:—ஐயா ! விகடவசநரே ! இங்கேவயந்தச் சோலையிலேது வந்தது ? அத்திப்பூ இன்றுதான் பூத்ததுபோலும்!

விகடவசநன் :—அத்திப்பூவா? கற்பகதருவிற் படர்ந்த காமவல்லிக் கொடியன்றோ பூத்தது!—அஃதப்படியிருக்க, இங்கே யிவர்களிடத்திலே யாதொருவேலையாய் வந்தேன்!

சிதாநந்தன் :—உம்மிடத்தி லேதையாவேல்? 'வேலை' யென்கின்றீரே! நீவிர் யாவர் முருகவேளோ ?

விகடவசநன் :—இல்லை, இல்லை, யானவர்க்கு மூத்தணன் ! அது நிற்க, நம்முடைய குலாந்தகரிங்கே வந்தனரோ?

கலாவதி :—விகடவசநரே! அவனிங்கு வரவில்லையே! நீரிதற்காகத்தானே வந்தீர் ? வேறேதாவது காரியமுண்டோ?

விகடவசநன் :—வேறொன்று மில்லையம்மா! இனித் தங்களருகிலிருக்கின்ற ராஜகுலராஜவீரர் தங்களைக்கண்டு காதல் கொள்ளுதற்கு முன்னமேயே யிரண்டு அழகிய மாதரார் மீது நேசமுற்று அவர்களை மணந்துகொண் டிருக்கின்றனர்! அதுதவிர இன்னு மிருவரை மணந்துகொள்ளவும் போகின்றனர்! அவ்வா றிருக்கத் தாங்க ளிவர்மீது காதல்கொண்டு இவரைமணந்துகொள்வதிற்பயனென்ன?

கலாவதி:—என தானந்தவள்ளலே! (பெருமூச்செறிந்து விம்மி) இவர் கூறுவதுண்மைதானோ ?

சிதாநந்தன்:—(தனக்குள்) இவன் யாவன் இல்லாத வீண்வம்பெல்லா மிழுத்துவிடுவான்போலும் ! என்ன? விகடவசநரே! உமக்கேதாவது பைத்தியமுண்டோ?

விகடவசநன்:—எனக்குப் பைத்தியமில்லையையா! நுமக்குத் தான் சிறிது சித்தப்பிரமை யுண்டுபோலுங் காணப்படு கின்றது! ஏனெனில் நீவி ரிரண்டு ஸ்திரீகளைக் கல்யா ணஞ் செய்துகொண்டது மன்றிப் பொய்யுஞ் சொல்லு கின்றீரே! யானிந்தமாதிரி பொய்சொல்லுஞ் சுத்தவீரர் களை வேறெங்குங் கண்டிலேன்! இஃதென்னை! ஆச்சரிய மா யிருக்கின்றதே!

கலாவதி:—என்னுயிர்க் குரிசிலே! எங்கள் விதூடக ரிதுகாறும் பொய்சொன்னவ ரல்லரே! (பெருமூச்செறிகின்றாள்.)

சிதாநந்தன்:—என்னை யாட்கொண்டதேவீ! அவர் விதூடக ரென்பதையும் விகடவசந ரென்பதையு மறந்து விட்டு இவ்வா றென்மீது கோபங் கொள்ளலாமோ?

(பாடுகின்றான்.)

*"ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவணின்
ஞானை கடக்கிற்பார் யார்." (கசுஅ)

சதுர வசந மாருந் தையலே யென்ற னன்பே
மதுர முடைய வென்மா மாலினீ செய்ய மானே
யதர மினிய நல்லா ளந்தமேய் தேற லாளே
யிதர மகளிர் மேலெற் கெண்ணமே யில்லை யில்லை. ()

(கசா) இராகம் - தேசிகத்தோடி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

தேனி னின்ப நல்கு வாணியென்
றேவி யான கலாவதீ

---

* கலித்தொகை.

சரணம்.

கான மாரி பெய்த லூற்றவேன்
கான மாமுகி லாகுவாய்
மானி னீமகிழ் கூர்தி வேறே
மாத ரானரை நினைத்திலேன் (தேனி)

(விகடவசநரை நோக்கி) என்ன? விகடவசநரே! இப்படிச் செய்வ துமக்குத் தகுதியன்று!

விகடவசநன் :—என்ன அம்மா! இவரிரண்டு பெண்டிரை விவாகஞ்செய்து கொண்டதென்னையோ வுண்மைதான்! அந்தப் பெண்டி ரின்னின்னவரென்று வேண்டுமென்று லுஞ் சொல்லுகின்றேன்!—ஏனையா நீவிர் நாமகளையும் வெற்றித்திருவையு முன்னரே மணந்துகொண்டிலீரோ?

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

சிதாநந்தன்:—நன்று! நன்று!! மிகவும் நன்று!!!

(பாடுகின்றான்.)

இடையுறு தனத்துபே ரிளம்பெட் சேர்தலின்
மடந்தையர் தாளுதை மாட்சித் தாதல்போன்
மடமைசா லரசிகர் மகிழ்வின் மாண்புதே
ரடலிர சிகரம ராற்ற நன்றரோ. (கஎ0)

கலாவதி:—இதுவுமொரு விநோதமே!

விகடவசநன்:—அம்மா! இப்பொழு திவர்பாடிய பாடலினாலே தங்களுக்கு இவர் பேரிளம்பெண்முயக்கமும் மடந்தையர் தாளுதையும் பெற்றவர் என்று தோன்றவில்லையா? பாருங்கள். இவர்பாவே யென்கூற்றை வலியுறுத்துகின்றது!

கலாவதி:—சரி. சரி. நமக்குப்போக நேரமாயிற்று.

விகடவசநன் ;— (பாடுகின்றான்.)

* "பரிவுற் றற்பய னின்றியும் பாவைமார்
முரிவுற் றார்களின் மூர்ச்சனை செய்பவால்." (களக)

என்னு முண்மையினை நீவிரின்னு முணர்ந்திலிரோ?

சிதாநந்தன்:—ஐயரே! இதுவு முணர்ந்தேன்! நீவிரென் மாட் டன்புடையீ ரென்பது முணர்ந்தேன்!

விகடவசநன்:—அற்றேல் யாம் போய் வருதும்.

[விகடவசநன் போகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—நல்ல விதூடகன்! மற்று, (பாடுகின்றான்.)

மற்போர்க் கண்ணின் றாதையை வென்றே மகிழ்வெய்தி
யெற்பா டின்முன் னீண்டுறு வேன்மெல் லெழிலாரும்
வற்போல் கொங்கை மத்தம யூரத் தியலாளே
கற்பார் பாவாய் காசினி யின்மேற் கலைமானே! (களஉ)

நீயென்னைவந் தின்று மாலையீங்குக் காண்பாய்!

கலாவதி:—ஆ! அங்ஙனமே!

சிதாநந்தன்:—என் பிரிய தேவீ! (பாடுகின்றான்.)

கலாவதீ
நிலாமணிச்
சிலாதலத்
துலாவுவாம். (களஙு)

வருதி. [யாவரும் போகின்றனர்.

---

* சீவகசிந்தாமணி.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலையில்வாவிக்கரை
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: மநோமோகிநி.

(மநோமோகிநி யிருடிவேடம் பூண்டு பதுமாதநத்திருக்கின்றாள்.)

மநோமோகிநி:—(தனக்குள்) யான் நினைத்தகாரியம் நிச்சயமாய்க் கைகூடும். அதற்குச் சந்தேகமே யில்லை! யானிவ்வேடந் தரித்தபின் என்னை நிலைக்கண்ணாடியிற் பார்த்தேன்! சாக்ஷாத் மகாருஷி யாகவே தோன்றினேன்! ஆகையா லப்பாண்டியவீர ரிருவரு மென்னை மகாருஷியென்றே நினைப்பார்கள்! ஆயினு மொருவேளை யென்னுடைய குரலினாலே யென்னை யின்னாரென்று அவ்வீரர்களறிந்து கொள்வார்களாயின் என்ன செய்வேன்? இவ்வளவுசெய்ததும் வீணாகவன்றோபோய்விடும்! [மௌனம்] என்ன? மநோமோகிநீ! நீயே பயப்படுகின்றனை! உன்னாலாகாத காரியமு முலகிலுண்டோ?—அவர்க ளென்னை நிச்சயமாய் மகாருஷி யென்றே யெண்ணுவார்கள். அப்பொழுது யானிம்மருந்தைக் கொடுத்து அவர்களை வஞ்சிப்பேன்! இதுமட்டும் யான் விரும்பியவண்ணம் முடிய வேண்டியதுதான்! அப்புறஞ் சயதுங்கராச னெனதடிமையே யென்பது திண்ணம்!—(திரும்புகின்றாள்.) ஆகா! அதோ அவ்வீர ரிருவரும் யுத்தசந்நத்தராய் வருகின்றனர்! யானினிமேற் சிறிது வேதாந்தமாய்ப் பேசவேண்டும்! த்வம் ஸந்மயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் சிந்மயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஆநந்தமயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஸச்சிந்மயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஸதாநந்தமயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!!

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

(சிதாநந்தன் றனதுடை காணப்படாமையினுனும் அஃ திருந்துழிக் குலாந்தகனதுடை வைக்கப்பட்டிருந்தமை யினுனும் அவனதுடையைத் தரித்துக்கொண்டு போர்க் கோலம் பூண்டிருக்கின்ருன்.)

சிதாநந்தன்: — அப்பா! சத்தியப்பிரியா! அவ்விடத்தொருமகாருஷி யிருக்கின்றனர்! பார்த்தனைகொல்?—

சத்தியப்பிரியன்: — ஆமாம். அவரின்றுதா னிங்கு வந்துளர் போலும். நேற்று நாம் இவ்விடம் வந்தனமே! அப்பொழுதிவரைக் கண்டிலமே!—

சிதாநந்தன்:—ஏதோ தலயாத்திரையாய்ப் போகின்றனர்போலும்! ஆகையினுலேதான் இக்கச்சியம்பதி மூதூரோழனுளொன்றுதல்பற்றி யிங்கே தங்கியிருக்கின்றனர்.

சத்தியப்பிரியன்: — நாமிருவரும் அவர்சந்நிதிக்கட் சென்று அவர் தம் ஆசிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்வோம்.

(இருவருமிருடியை யணுகுகின்றனர்.)

சிதாநந்தன்:—(இருடியைவணங்கிப் பாடுகின்ருன்.)

ஆாருளுருவாய்ப் போர்த வற்புத குரவீர் ஞான
வாரிதி யனையீர் நுந்த மன்னுறு கருணை நோக்காற்
காரறக் கூந்தற் செவ்வாய்க் கலாவதி தனையென் வாழ்க்கைச்
சீருறு துணைவி யாகச் சேர்ந்திடச் செய்தி ரன்றே. (கஎசு)

(இருடியார் தலையசைக்கின்ருர்.)

ஓ! முனிபுங்கவரோ! யாங்க ளென்னபுண்ணியஞ் செய்தனமோ? தங்களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியமடைந்தேம். தங்களது கிருபாகடாட்ச மனுவளவேனு மெம்மீதுளதே லுலகங் காத்து உயிரோம்புதற்குத் தடையேயில்லை.

(இருடியார்மீட்டுந் தலையசைக்கின்ருர்.)

மநோமோகிநி: — த்வம் சிதாநந்தமயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!!—

சத்தியப்பிரியன்:—(இருடியைவணங்கிப் பாடுகின்றன்.)

துணங்குறி யொன்று மில்லாக் கோமளத் தலைவ மாயை
யணங்கினை யணுகா வண்ண மகற்றிய மணாள யாண்டு
மிணங்கிடு மறிவே யென்று மிலங்கிடும் பொருளே நின்னை
வணங்கிடு முகத்தா ஞயே னென்னையே வணங்கி னேனே.()

மநோமோகிநி:—(இருவரையும்நோக்கி) மைந்தர்காள்! நீவிரிருவருஞ் சிறந்த வீரர்கள்போலக் காணப்படுகின்றீர்களே! நும்மிருவருக்கு மிறைவன் றிருவருள் புரிவாராக.—சிவோகம்! சிவோகம்!!

சிதாநந்தன்: — அடிகாள்! அடியனேன் இவ்வூர் அரசன் சயதுங்க சோழனோடு மல்லயுத்தஞ் செய்வான் கருதிப் புறப்பட்டுப் போகின்றேன். அதன்கண் எளியேனுக்கு வெற்றி கிடைக்குமாறு ஆசீர்வதிக்கும்படி வேண்டுகின்றேன்.

மநோமோகிநி:—ஆமாம். இந்ததேசத்துராஜன் தானேமல்லயுத்தத்தில் மகாவீரனென்று மனப்பால்குடித்துத் செருக்கித்திரிகின்றனனென்று கேள்வி. அவனை நீங்கள் வெல்லவேண்டுமாயின் இதோ இந்தப்பெட்டியில் அமிர்தகுளிகை யிருக்கின்றது. இதை நீங்கள் போர்தொடங்குதற்குச் சிறிது முன்னரே யுட்கொள்வீர்களாயி னுங்களுக்கு விசேஷசக்தி யுண்டாகும்! அப்பொழுதிவ்வூ ரரசனை மிகவுமெளிதாய் வென்றுவிடலாம். — சிவோகம்! சிவோகம்!!

(மநோமோகிநி மருந்துப்பெட்டியைக் கொடுக்க இருவரும் வணக்கத்துடன் வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.)

ஆனுலிதனை யுட்கொள்ள மாத்திரம் மறந்து விடாதீர்!—சிவோகம்! சிவோகம்!!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அங்ஙனமே செய்கின்றேம்.

சத்தியப்பிரியன்:—அதுநிற்க. தாங்கள் செய்த விவ்வுதவிக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகின்றேம்!—ஆகா! என்ன வறிவின்மை! என்னவறிவின்மை!!—

மநோமோகிநி:—என்ன! என்ன!!—(முகம்நிறமாறுகின்றது.) சிவோகம்! சிவோகம்!!

சத்தியப்பிரியன்:—இவனு மவனு மொருவனு யிருக்கும்போது இவன் அவனுக்குக் கைம்மாறு செய்வதாக நினைத்த அறிவின்மையைக் குறித்தே யிவன் மனமுளைகின்றனன்!—

மநோமோகிநி:—இதுதானே? வேறொன்று மில்லையே! சரி. சரி. எனக்குக் காலமாயிற்று. நீங்கள் போங்கள்!—சிவோகம்! சிவோகம்!!—(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றாள்.)

[இருவரும்போகின்றார்கள்.

நாம் நினைத்தபடியே காரியம் முடிந்தது! ஆகா! இவர்களது கம்பீரத்தோற்றத்தைக் கண்டாற் காலனும் பயப்படுவானே! பீமசேனனும் பின்வாங்குவானே! இவ்விருவரிலொருவன்மிக்க அழகுடையவன்! இவனைக்கண்டா லிரதியும் அநங்கனை வெறுப்பாள்! சசியும் ஆயிரங்கண்ணனை யொறுப்பாள்! கமலையுங் கரியனைத் துறப்பாள்! வாணியும் அரைவனை மறப்பாள்!— ஆகா! இவனைப்பார்த்தவுடனே யாவர் மனத்தையும் மோகிக்கச் செய்யு மெனது மனமே கலங்குமாயின் மற்றவரைப்பற்றி யென்னசொல்லட்டும்? இவன்றன் வனப்பின் மயங்கியேயன்றோ கலாவதி யிவனை வயந்தச்சோலையிற் றழுவி முத்தமிட்டனள்!—வடீ! கலாவதீ! உனக்கேற்ற நாயக னெங்கிருந்தேட யகப்பட்டனன்? (பாடுகின்றாள்.)

ஏதில ரற்ற வெனதுயிர்க்
காதலன் பெற்ற கலாவதீ
பூதல முற்றும் புகழ்ந்தவ
ளுதா முற்ற வுனன்பனே, (கஎசு)

உனக் கெவ்விதத்திலும் தக்க நாயகன் அவனே!—அப்படி யிருக்க யான் பலவற்றை வீணே யோசித்துப் பயனென்ன? இந்தப்பாதகன் சுகசரீரனுக்கோ வுன்னைக் கொடுப்பது? அப்படிச் சொன்னவாயை யுடனே கழுவவேண்டும்!—ஆகா! அந்தவீர னென்னருகில் வந்து என்னைவணங்கிப்பாடித் தான் கலாவதியை மணந்துகொள்வதற்கு யானருள் புரியும்படி யென்னை வேண்டிக்கொண்டபோது என் மனமிளகியதை யென்னென்று சொல்வேன்!— அவன் விருப்பத்தின்படி அவன்றான் கலாவதியை மணந்து கொள்ளட்டுமே!— [மௌனம்] அப்படியாயின், நமது பதவியுமதிகாரமும் போய்விடுமே!— சீ! சீ!! இஃதென்னையோசனை!— நாமெடுத்த காரியத்தைத் தவறவிடலாமோ?— விடக்கூடாது! விடக்கூடாது!! அந்தக் கலாவதி நம்மையன்று எவ்வளவு அலட்சியமாய்ப் பேசினாள்! அன்னாளை விட்டுவிடுகின்றதோ?— [மௌனம்] அந்தவீரர்களை நினைக்கும்போதெல்லா மென்மனம் நடுங்குகின்றதே!—இத்துணைய சூரர்களை நம்மரசர் சயதுங்கர் எங்கே வெல்லப் போகின்றனர்?— [மௌனம்] இருக்கட்டும். எல்லாவற்றிற்கும் யாமும் மருந்து கொடுத்திருக்கின்றனமே! இவர்கள் பத்திசிரத்தையோடு மருந்துவாங்கிக் கொண்டதைக் கருதினால் கட்டாய முட்கொள்வார்களென்றே தோன்றுகின்றது!—அப்படியே யவர்கள் உட்கொள்வார்களாயின் வெற்றி நம் சயதுங்கருடையதேயாம். அதற்காட்சேபமொன்றுமில்லை!

[மநோர்மோகினிபோகின்றாள்

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் கலாவதியின் கன்னிமாடம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி:—(தனக்குள்) இனிமேல்வரும் மல்லயுத்தத்திலென்னின்டச்செம்மல் சிதாநந்தன் சயிப்பானோ அன்றி யெந்தையார் வெல்லுவாரோ? என்றந்தையாரோ எத்தனையோ பகையரசர்களை வென்று வாகையந்தார் மிலைந்து 'மல்லயுத்தமாவீரர்' என்று வெற்றிக்கொடி பறக்கவிட்டிருக்கின்றனர்! எனது பிராண நாதனோ முருகவேளேயென் றெவ்விதத்தினுஞ் சொல்லத்தக்கவன்! இவர்களிருவருள் யாவர் வெல்லுவாரோ? தெரிகிலேனே!—ஏ! சகதீசா! நீயென் மனத்தை யின்னணங் கவற்றுகிற்பது நின்ற னருட்டன்மைக்கேற்குமேயோ?—ஓ! ஆயிரம்பெயருடை யண்ணலே! நீ கருணாகரப்பெயரினை யல்லையோ?—ஏ! சதாசிவா! நின்னைப் பஞ்சகிருத்திய பதியெனப் பகருதல் பொய்யோ? அநுக்கிரக சத்தியென்பது நின்பாற் சிறிது மின்று கொல்?—(பாடுகின்றாள்.)

ஒளியாகி யுலகாகி யுயிராகி நிற்குமுனை
யளியாருங் கோமானென் றாகமங்க ளறைந்திடுமே
யளியாருங் கோமானென் றாகமங்க ளறைந்துமெனைக்
களியாரச் செய்கிற்பான் கருதாம லிருப்பதென்னோ! ()

[மௌனம்.]

ஐயோ! பாவி! மனோமோகினீ! துர்க்குணமே குடிகொண்ட சுகசரீரனையோ யான் மணப்பது? அந்தோ! என்றந்தையாரே! சயதுங்கவீரரே! என்னை யிவ்விடர்க் கடலினின்றுங் கரை யேற்றீரோ?—ஏ! கருணாநிதே! என்

றந்தையார்க்கு நீ நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தாயோ?—[மௌனம்] ஓ! சிதாநந்தச் சிங்கமே! நீ வெற்றி பெற்ற வுடனே சிறிது பொழுதுந் தாமதியாது வருவாய்!—ஓ! காமாட்சியம்மே! நீ யென்னருமைத் தலைவன் வெற்றி யடையுமாறு கருணை புரிவாய்!—என்னருமைத் தாயே! கமலாட்சீ! கற்புக்கரசியே! யானும் நினக்குத் தக்க புதல்வியென்று பேரெடுக்குமாறு என்னிறைவன் சிதாநந்தன் சயங்கொள்ளும்வண்ணந் திருவுளஞ்செய்வாய்!—ஐயோ! யா னென்னை பேதைமையால் நின்னை வேண்டினேன்! பதிவிரதாசிரோமணியாகிய நீ நினது நாயகர் என்ன தவறு செய்யினும் அவற்றைப் பாராட்டாது அவரது நன்மையையே நாடுபவளாயினையே! உன்னிடத்தில் யான் முறையிட்டுப் பயனென்ன? நீ யொரு நாளேனும் நினது காதலர் கனவில்வந்து அவர்க்குப் புத்தி புகட்டினையல்லையே! ஓ! இடர்களையிறைவா! திக்கற்றோர் துணைவா! நீதா னென்னைக் காப்பாற்றல்வேண்டும்!—(பாடுகின்றாள்.)

தத்தாந் தக்கத திங்கிணத் தொமெனவே
 தன்னேரி லாமல்வள்ளிமன்
றத்தா டுற்றவெ மண்ணமே நினதுதா
 ளன்பிற்று திக்கின்றனென்
கத்தா வென்றனை யாளுறுந் தலைமகன்
 காதற்சி தாநந்தனென்
பத்தா வென்றிவ ணுற்றிடப் புரிகுவாய்
 பண்போடு மாதேவனே! (களஅ)

விந்தையொ டெழிலும் வீரமொ டருளு
 மினிர்சிதா நந்தநா யகனென்
றந்தையை யினிமே ளிகழ்ந்திடு மற்போர்
 தனில்வெல்லு மாறருள் புரிவாய்
மந்தைமேய் கண்ண னலரிஞ்ஞன் காணு
 வள்ளலா யிருப்பினு மெளியேன்

சிந்தையுங் கோயில் கொண்டதே வாதி
தேவனே சிவபெருமானே! (கஎக)

[மௌனம்.]

ஓகோ! நேர மதிகமாய் விட்டதோ? இனித் தாமதியேன். என் ஆநந்த நாயக னுஞ்ஞாபித்தவண்ணம் யான் மிகவிரை வாய் வயந்தச் சோலைக்குச் சேறல்வேண்டுமே! அதுவு மன்றித் துர்க்கையம்மை கோட்டத்திற்கும் போதல் வேண்டுமே! அப்படியிருக்க இன்னு மென் றோழியர் வந் திலரே! என்ன செய்வேன்?—[சிறிது நேரம் மௌனம்.]

வாசந்திகையு மாணிக்கமாலையும் வருகின்றனர்.

மாணிக்கமாலை:—ஏ! வாசந்திகே! யான் கூறினபடியே நீ நடந்திருப்பாயாகு லிவ்வளவுமட்டும் விளைந்திராது. எனக் கென்னோ இட்டோ ரெப்படி முடியுமோவென்ற அச்ச மும் மனககலக்கமும் நீ யெவ்வளவு வலியுறுத்திக் கூறி னுலு மிருந்துகொண்டே யிருக்கின்றன.

கலாவதி:—என்ன? என்ன?

வாசந்திகை:—ஒன்றுமில்லை. அவளென்னோ தான்வழக்கமா ய்க் கூறுவதுபோலச் சில புகன்றனள். அம்மட்டே.

மாணிக்கமாலை:—என்ன இருந்தாலுந் தலைவன்மீதுள நேசம் அவ்வளவு பெரிதேயோ?

கலாவதி:—ஏ! மாணிக்கமாலாய்! (பாடுகின்றாள்.)

* "நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே." (கஎ0)

வாசந்திகை:—அம்மா! கலாவதி!—(பாடுகின்றாள்.)

---

* குறுந்தொகை.

* "தீங்கனி யிரமொடு வேம்பு மனைச்செரீஇ
வாங்குமருப் பியாழொடு பல்லியங் கறங்கப்
பையப் பெயர்த்து மைவிழு திழுகி
யையவி சிதறி யாம்ப லூதி
யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடு"ங்கோட் டகத்தி"ற் கடிநறை புகைஇக்
காக்க வம்மோ காதல"ந் செல்வி!　　　　(கஅக)

தாமதஞ் செய்யேல்! கோட்டத்திற் பூசாரிவந்து அப்பொழுதே முதற் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனனே!

கலாவதி :—அற்றேற் செல்வோம் வாரீர்!

[யாவரும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலையி னொருசார்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: சுகசரீரன்.

(சுகசரீரன் போர்க்கோலம் பூண்டுலாவுகின்றனன்.)

சுகசரீரன் :—இந்தவழியாய்த்தான் அந்த மதுரைவீர ரிருவரும் வரவேண்டும். பார்த்துக்கொள்வோம். நாமவ்விருவரையு மின்று கொல்லத்தவறினுற் பின்பு ஒருநாளுங் கொல்ல முடியாது! அப்புறங் கலாவதி நமக்குக் கிடைப்பது மரிது!—[மௌனம்] கலாவதிக்கோ நம்மை மணந்துகொள்ள விருப்பமில்லை. அப்படி யிருக்க நாமவண்மீதிலாசை கொள்ளுவானேன்?—சீ! சீ!! அவளல்லாமற் போனு லிச்சோழராச்சியம் நமக்கெப்படிக் கிடைக்கும்? அவளை மணந்து கொண்டாற்றுனே நாம் மகாராசராதல்

* புறநானூறு.

கூடும். ஆகையா லந்தக் கலாவதியை யெப்படியாவது மணந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விடயத்தில் நம்முடைய மனோமோகினி கூறியதே சரியானவழி! அவளைப் பலவந்தப் படுத்தியாவது வஞ்சகஞ்செய்தாவது மணம்புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தற்கு அவளை முத்தமிட்ட அந்தப் பயலை வேலைசாய்க்கவேண்டும்! அவனை யெமலோகத்திற் கனுப்பாவிடில் நம்மெண்ணஞ் சித்தியாது!—[மௌனம்.] அப்படியே நாமிவர்களைக் கொன்று கலாவதியை மணந்து இராச்சியாதிகாரம் பெற்ற பிறகு மனோமோகினியை நாடப்படாது. அப்படிச் செய்தாற் கலாவதிக்குக் கோபம்வரும். அந்த மனோமோகினிக்குத் தான் பட்டமகிஷி யாகவேண்டு மென்னு மெண்ண மிருந்தா லென்னசெய்கிறது? — [மௌனம்] அதற்குமொரு யுத்தி யிருக்கின்றது!—அப்பொழுது மகாராசாவையும் மனோமோகினியையும் வேலைதீர்த்துவிட்டாற் போகிறது! ஆகையா லிவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாக அந்த மதுரைவீரனை முதன் முதலிற் றொலைக்கவேண்டும்! மற்ற யோசனைகளை யப்புறம பார்த்துக்கொள்வோம்.—சுவாமீ! இந்தக் காரியத்தின்மட்டு முதவிசெய்வீராயி னும்மை யொருநாளும் மறவேன்!—ஏகாம்பரேசா! யான் மகாராசாவான பிறகு பலவிதமான திருப்பணிகளுஞ் செய்விக்கின்றேன்! நீ யென்காரியங்களை மாத்திரங் கைகூடும்படி செய்!—(பாடுகின்றான்.)

ஆசையுடன் யான்பல் லபிடேகஞ் செய்திற்பே
னீசரனே நீயவளைவென் றெண்ணூடேதே நாய்விற்ற
காசு குரைக்குமோ காண். (கஅஉ)

(திரும்பிப்பார்த்து) ஆகா! என்னதிர்ஷ்டத்தை யென்னென்று சொல்லுவேன்!—அதோ தனியாய் வருகின்றான் கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போகப் பார்த்த மதுரை வீரன்!—சுவாமீ! நீர் மகாவரத ரென்பதை யின்றுதா னுணர்ந்தேன்! 'வரதராசர்' என்ற பெய ருமக்கேதகும்!—

இதோ வந்துவிட்டான்! யான் கொஞ்சம் பதுங்கி நிற்பேன்!

குலாந்தகன் வருகின்றான்.

(அவன், சிதாநந்தனது உடையைத் தரித்துக்கொண்டு சிதாநந்தனைப் போல வேடம்பூண்டு மிருக்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஏ! கலாவதி!

சுகசரீரன்:—(ஈட்டியை யோங்கிக்கொண்டு) கலாவதியா? கலாவதியை நீயா சுகிப்பவன்?

(குலாந்தகனைக் குத்துதலு மவன் கீழேவிழுகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஐயோ! அப்பா! என்னை யிந்தப்பாவி சுகசரீரன் குத்திவிட்டான்! இனியான் பிழையேன்! பிழையேன்!!

(மூர்ச்சை யாகின்றான்.)

சுகசரீரன்:—இரண்டு பகைவர்களில் முக்கியமான வொருவன் றொலைந்தான்!—ஏடா! மதுரைவீரா! நீயா கலாவதியைத் திருட்டுத்தனமாய் முத்தமிட்டவன்? 'சாத்திருந்தவன் மனைவியை நேற்றுவந்தவன் கொண்டுபோனான்' என்றதுபோல யான்மனைவியாய்க் கொள்ளும்படி யெண்ணிக் காத்திருந்த கலாவதியை நேற்றுவந்த நீயோ கொண்டுபோகப் பார்த்தவன்? அதுவு மல்லாமல் நீயென்னை யிராச சதசிலே கொல்லுதற் கெழுந்தாயல்லையோ? அதற்குத் தக்கபடி நீ தண்டிக்கப்பட்டனை! அதோ மாதவிக் கொடி படர்ந்த வேங்கை விருட்சத்தினருகே யாரோ இருவர் வருகின்றனர்! அவர்களி லொருவன் குலாந்தகன்! அவர்க ளென்னைப் பார்த்து விட்டார்களோ? எதற்கும் யானொளித்துக் கொள்வேன்! (ஒளித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! யாரோ இவ்விடத்திற் பெரிய குரலிட் டழுதார்! ஈதென்ன விந்தை! ஒருவரையுங் காண்கிலேன்!

சத்தியப்பிரியன் :—ஏ! சிதாநந்தச் செம்மலே! இப்படிச் சற்றே திரும்புதி! (சிதாநந்தன் றிரும்பிப் பார்க்கின்றான்.) அதோ ஒருவன் ஈட்டியுங் கையுமாய் அந்தச் சம்பக மரத்தருகே மறைகின்றனன்! பார்த்தனையா?

சிதாநந்தன் :—ஆமாம். நாமிருவரு மவனைக் கவனியாதவர் போ லிருந்து அவனென்ன செய்கின்றன னென்று பார்ப்போம்!

சத்தியப்பிரியன்:—இதோ அவன் நம்மை நோக்கியே வருகின்றனன்!

சுகசரீரன்:—ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீ யெங்கிருந்தேடா வந்தனை? கலாவதி வருவாளென்று வந்தனையோ?

(ஈட்டியாற்குத்த வோங்குகின்றான்.)

சிதாநந்தன் :—(விலகிக்கொண்டு) ஏ! பேதாய்! நீ யென்கையினு லுயிரிழக்கவோ வந்தனை?

(சுகசரீரனைக் குத்துதலு மவன் கீழேவிழுகின்றான்; மருந்துப்பெட்டியுங் கைநழுவிக் கீழே விழுகின்றது.)

சுகசரீரன் :—ஐயையோ! மோசம்போனேனே! ஐயோ! தெய்வமே! இப்படித் துன்மரணமாய்ப் போகும்படி யென்றலையி லெழுதிவிட்டனையே! (சுகசரீர னிறக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! இவன்றா னரண்மனையி லரசன் முன்னர் நம்மைப் பொல்லாதவர்களென்று தூஷித்தவன்! அரசனை மனோமோகினி வசப்படுத்தினவன்!

சிதாநந்தன்:—அவ னெப்பொழுதே யரண்மனையி லுயிர்துறக்க வேண்டியவன்! ஏதோ அவனைப் பிடித்த நல்லவேளை விகடவசநனும் நீயு மிருந்து தடுத்தீர்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் அவன்றானே இவன்? நன்றாய்ப்பார்!

சத்தியப்பிரியன் :—ஆமாம், அவனே! அதற் கையமில்லை!

சிதாநந்தன்:—அங்ஙனமாயிற் பாவமன்று. அவன் சாகவேண்டியவன்றான்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆயினு மென்னை தைரியமப்பா! இதனை யோசிக்கும்போது ஒருவேளை யரசனதேவலா லிவனிவ்வாறு செய்யவந்திருப்பினு மிருக்கும்!

சிதாநந்தன்:—என்ன? சத்தியப்பிரியா! நீ கூட இவ்வாறு நினைத்தனை! நன்று! நன்று!! 'மகாசுத்தவீர' னென்று பேர்பெற்றவனுக்கு இத்தன்மையான இழிதொழிற் சிந்தனையு முண்டாகுமோ? மற்றிவனை யரண்மனையில் யான் கொல்லுதற் கெழுந்தமை காரணமாக இவன் யான் போகும் வழியி லொளித்திருந்து என்னை யெளிதாய்க் கொல்லலாமென்று வந்தவனே!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாமாம். மெய்தான். இதுதான் காரணம்! அதற்கையமில்லை. இனி, (பாடுகின்றான்)

* "தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை." (கஅரு)

என்ற தேவர் வாக்கிற்கு மாறாக நீயிவனைக் கொன்றது நியாயமேயோ?

சிதாநந்தன்:—நீ கூறிய பொய்யா மொழி துறவிகளாயினோர்க்கு விதித்ததேயன்றி நம்மனோர்க்கு விதித்ததன்று. அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

கோறலுங் கொல்லாமை யேயாகுங் குற்றமிலா
வீறு விளக்கு மெனின். (கஅச)

என்ற விடயம் நீ யுணராததன்றே!

சத்தியப்பிரியன்:—நீகூறுவது வாய்மையே. மற்று நாம் யுத்தரங்கத்திற்குப் போக நேரமாகவில்லையோ?

சிதாநந்தன்:—ஆமாம். [இருவரும் போகின்றனர்.

---

* திருக்குறள்.

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியி னரண்மனைக்கடுத்த காளிகோட்டம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்கமாலை, பூசாரி.

கலாவதி: — ஏடா! பூசாரீ! ஏன் தாமதஞ் செய்கின்றனை? விரைவினிற் பூசையை நடாத்தித் துர்க்காபரமேசுவரியைப் பிரத்தியட்சமாகு மாறுசெய்.

பூசாரி:—ஆகட்டும் அப்படியே. தாயே! நான் தங்களுக்காகத் தானிதுவரைக்குங் காத்துக்கொண்டிருந்தேன் அம்மா!—

வாசந்திகை:—சரி. சரி. காரியத்தை நடத்து.

(பூசாரி பூசைசெய்யத் தொடங்குகின்றான்.)

மாணிக்கமாலை:—ஏன்? கலாவதீ! காளியம்மை பிரத்தியட்சமானாற் பயமா யிருக்குமே!—

கலாவதி: — அப்படி யவ்வளவு அதிகபயமா யிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை!

வாசந்திகை:—அவையெல்லா மிதோ தெரிந்துபோகும்.

கலாவதி:—சரி. நாம் பூசையைக் கவனிப்போம்.

பூசாரி: — (காளியைநோக்கிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்.) அம்மா! தாயே! பராசத்தி! லோகரட்சகி! அகிலநாயகி! அதருவண பத்திரகாளீ! நீ பிரத்தியட்சமாகி வரவேண்டுமம்மா! — (கலாவதியை நோக்கி) அம்மா! அம்பிகை வெளிப்படுகிற சமயமாயிற்று. நீங்கள் கொஞ்சங்கூடப் பயப்படா திருக்கவேண்டும்.

கலாவதி:—இல்லை! இல்லை!! பயப்படவில்லை!—

(துதித்துப்பாடுகின்றாள்.)

தேவீசகம் மாமோகினி தேசோமய் ரூபீ
யாவேறரா னூர்தம்மொடு மாடித்திக ழும்மே
பாவேய்புகழ்ப் பாவாயிறை பாலுற்ரூளிர் நாரீ
காவேய்குழற் காளீயெமைக் கண்பார்த்தருள் புரியே. ()

* "செய்யதிரு மேனியொரு பாதிகரி தாகத்
தெய்வமுத லுயகனை யெய்தசிலை மாரன்
கையின்மலர் பாதமலர் மீதுமணு காநங்
கன்னிதன் மலர்க்கழல்கள் சென்னிமிசை வைப்பாம்." ()

அரிபிரமர் புனலாட்டக் கங்கைதலை யிருப்பமதி
யமுத மூற்ற
வந்தமில்சீர் நால்வர்தமிழ்ப் பாமழையா னனைப்பவுடை
யணிதற் கின்றி
நரிட ரியாக் கிபவனெலாம் வலசித்தன் வைததுயகன்
னுத னன்றி
ஞாநபண்டி தன்றூதை யெனட் பெற்று நன்மருந்து
நாங்கொ ளாமேற்
புரைபடுநம் மேன்மையெனவனற்கண் கைக் கனல்கொண்
புராந டுக்கம் [டும்
புல்லளவு மமையாது பித்தனென வெளிப்போந்து
பொதுமன் றத்துத்
திரிபுறக்கூத் தாடுசெயல் கண்டுதன மொற்றியங்கோய்
நூர்த்த வெந்தம்
திரிபுரசுந் தரியம்மே நின்னடிப்போ தெட்போதுஞ்
சிந்திப் பேமே. (சஅள)

(கள) இராகம் - கேதாரம். தாளம் - ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

விரைவினிலருள் செய்தி யம்ம
மீன லோசனீ யெற்கு

---

* கலிங்கத்துப்பரணி.

அநுபல்லவி.

விரைசெறிந்து மிளிரும் கூந்தற்
றிரையினமுத தேவீ வருதி (விரைவினி

சரணம்.

கையினிற் கிளியினை யுடையாய்
காண்பரி தாகின்ற விடையாய்
துய்யவெஞ் சூலமாற் படையாய்
சுந்தர வாழைமென் றொடையாய் (விரைவினி)

(கைகூப்பிநிற்கின்றாள்.)

பூசாரி:—(காளியைநோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றான்.) ஏ! இராச ராசேசுரீ! திரிபுரசுந்தரீ! மகாதுர்க்கே! இவர்கள் உன்னிடத்தில் ஒருவரங் கேட்குமாறு வந்திருக்கின்றனர். ஆகையினாலே நீ சீக்கிர மிவர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாகி யிவர்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும்!—

(பாடுகின்றான்.)

உலகெலாம் புரக்கு முத்தமி! வாராய்
பலவிளை யாடல்செய் பாவையே! வாராய்
அரனொ டாடுறு மம்மையே! வாராய்
பரம காரணப் பைந்தொடி! வாராய்
பின்னறப் படுகுழற் கன்னிகை! வாராய்
சிங்க மூர்ந்திடுஞ் செல்வியே! வாராய்
சங்க மணிந்திடுந் தையலே! வாராய்
மேதி யரக்கனைக் காதிக் கொன்றவென்
மாதர் திலகசு மங்கலை! வாராய்
அகில மெல்லாந் தன்மய மாகிய
செகதீ சுரியே! சீக்கிரம் வாராய். (கஅஅ)

(காளிபூசாரியின்மீது வெளிப்படுகின்றாள்.)

காளி:—(உரத்தகுரலுடன் பாடுகின்றாள்.)

பயப்படல் வேண்டாம்! பயப்படல் வேண்டாம்!!
நயப்படு மொழியுறு நங்கையே! கேளாய்.

உன்றன் மனத்தி னுளவருத் தமெலாம்
நன்றுணர்ந் திட்டோம். நங்கோ மகளே!
அவற்றை யெல்லா மகற்றிடிப் பொழுதே!
இனிமே னடக்குமல் லிரும்போ ரதனி
* லுனது நாயக னுந்தை வென்று
வாகை சூடி வருவான். மாதே!
உந்தையு முன்றன் சிந்தை கலக்கிய
மன்னனு மடையார் வருத்த மென்றும்.
இன்னுங் கேளா யெழிலுறு கன்னியே!
நல்லோ ரெல்லாம் நாளும் பல்குவர்.
அல்லோ ரெல்லா மடியோ டழிவர்.
நம்ப னுதியி னூட்டிய வாறே
யிம்ப ருலகினி லினிமையாய் முடியும்.
இப்பே ருண்மையை யெப்பொழு தினிலும்
மறவா திருப்பாய் மறவாள் விழியே!	(கஅகூ)

(காளிமலையேறுகின்றாள்.)

[யாவருஞ்சிறிதுநேரம் மௌனம்]

பூசாரி:—தாயே! தங்களுபகாரத்தைத்தான் அடியேன் எதிர் பார்க்கின்றேன்.—	(வணங்கிக் கைநீட்டுகின்றான்.)

கலாவதி:—(நவமணிமாலை யொன்றையெடுத்து) நீ யிந்த நவ மணிமாலையைப் பெற்றுக்கொள்.

(கலாவதிகொடுக்கப் பூசாரி வாங்கிக்கொள்ளுகின்றான்.)

ஏன்? வாசந்திகே! மாணிக்கமாலை! இனி நாம்போக லாமே.	[யாவரும் போகின்றனர்.

ஐந்தாம்அங்கம் முற்றிற்று.

* இவ்வடியினை யுற்றுநோக்க விருபொருள் பயக்கும்.

அங்கம்—ங.

முதற்களம்.

இடம்: பாலிக்கும் வேகவதிக்கு மிடையிலுள்ள யாற்றிடைக்குறை.

காலம்: மாலே.

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, விகடவசநன், ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், மற்றையோர்.

மேதாநிதி :—இன்றிம் மல்லயுத்த மெப்படி முடியுமோ? தெரியவில்லே. அந்த மதுரையிலிருந்து வந்த வீரனும் நம்முடைய மகாராஜாவு மொவ்வொரு விதத்தினுஞ் சமமானவர்களே!

முதலாத்தானிகன் :—எனக்குத் தோன்றுகிற மட்டில் நம்முடைய மகாராசரே செயிப்பாரென்று நினைக்கின்றேன். ஏனென்றால் இவரெத்தனேயோ கணக்கற்ற வீரர்களோடு மற்போர் செய்து அவர்களே யெல்லா மொருநொடியில் வென்றிருக்கின்றனர்!

விகடவசநன் :—ஐயா! கொஞ்சந் திருவாயை மூடிக்கொண்டிருமின்! (பாடுகின்றான்.)

* "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது." (கக௦)

என்ற விடயத்தை யுணர்ந்திருந்துந் தாங்களிவ்வாறு கூறுகின்றீர்களே! மற்றைப்படி நான் நம்ம மகாராஜா அவர்

---

* திருக்குறள்.

கள் அங்கச்சேதம் வாராமல் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமே யென் றேக்கங்கொண் டிருக்கின்றேன்!

முதலாத்தானிகன்:—அங்கச்சேதம் யாருக்கு? நம்ம மகாரா சாவுக்கா அந்த மதுரை வீரனுக்கா?

விகடவசநன்:—ஓ! நம்ம மகாராஜாவுக்குத்தான்! அதற்குத் தடையென்னே? அவருக்குக் கிடையாமற் பின்னே யாருக் குக் கிடைக்கும் அங்கத்தேசம்?

முதலாத்தானிகன்:—நான் அங்கத்தேசமா கேட்டேன்? அங் கச்சேத மன்றோ கேட்டேன்!

விகடவசநன்:—உமக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கின்ற தா? நீரேனையா அங்கச்சேதங் கேட்கின்றீர்?

முதலாத்தானிகன்:—யா னெனக்கா கேட்டேன்?

விகடவசநன்:—பின்னே யாருக்கு?

முதலாத்தானிகன்:—மகாராசாவும் மதுரைவீரனும் யுத்தஞ் செய்யப் போகின்றார்களே! இவ்விருவரில் யாருக்கு அங் கச்சேத மென்றேன்! அப்படி யிருக்க நீ ரென்ன வெல் லாமோ பேசுகின்றீரே!

விகடவசநன்:—நீர் நல்ல மகாநுபாவர்தாம் ஐயா! எழுந் தருளுங்கள். தாங்க ளிருந்த விடத்திற்கு வேறேயாள் வைப்போம்! மகாராசா வருகின்றசமய மாயிற்று. இப் போது யாருக்கு வெற்றி கிடைக்குமென் றுலோசிப்பதை விடுத்துவிட்டு யாருக்கு அங்கச்சேதம் வருமென்று கேட் கின்றீரே! உம்முடைய புத்தி யுலக்கைக் கொழுந்துங் குந் தாணி வேருமா யிருக்கின்றதே!

(முதலாத்தானிகரைக் கைதொட் டெர்க்கின்றான்.)

மேதாநிதி:—ஐயா! விகடவசநரே! அவரோடென்ன? உம்மு டைய வம்பிற்கெல்லா மேற்றவரோ அவர்?

விகடவசநன் :—ஐயா! மேதாநிதியாரவர்களே! நீங்கள்தாம் பாருங்களேன்! மகாராஜா வவர்களுக்கு அங்கச்சேதம் வருமாவென்று கேட்கலாமா? அப்படிக் கேட்பது மகா பாவமன்ஞே?

மேதாநிதி:—சரி. சரி. விகடவசநரே! மகாராசாவவர்கள் வருகிற சமயமாயிற்று. கொஞ்சம் பேச்சை நிறுத்தவேண்டும்! அதோ சோமதத்தனும் வருகின்ஞன்!

சோமதத்தன் வருகின்ஞன்.

சோமதத்தன் :— (மேதாநிதியாரை நோக்கி) எசமான்களே! மகாராசா வவர்கள் இதோ வந்து விட்டார்கள்.

நேபத்தியத்துட் காளமுஞ் சங்கமு மொலிக்கப்
போர்க்கோலம் பூண்டு சயதுங்கன் மநோமோகிநி
யோடும் பரிவாரங்களோடும் வருகின்ஞன்.

யாவரும்:—(எழுந்து நின்று) வெல்க நின்கழல்! வெல்க நின் கழல்!! வேந்தர் சிங்கமே!

(அரசன் கையமைத்தலும் யாவரும் வீற்றிருக்கின்ஞர்கள்; அரசன் தன்னிருபுறத்திலும் பணிப்பெண்கள் வெண் சாமரம் வீசச் சிங்காதநத்தில் வீற்றிருக்கின்ஞன்.)

சயதுங்கன் :—(மறைவாய்) ஏ! பிரியதேவீ! போனகாரியம் பலித்ததோ வன்ஞே?

மநோமோகிநி:—மநோமோகிநி யெடுத்தகாரியங்களி லெது தவறிற்று? சொல்லுங்கள். கேட்போம்.

சயதுங்கன் :—எல்லாம் சயித்த பிற்பாடன்ஞே சொல்லவேண்டும்? (மேதாநிதியாரை நோக்கி) என்ன? மேதாநிதியாரே! நம்முடைய சுகசரீர ரிவ்வளவு நேரமாயும் வரக்காணேம்!

மநோமோகிநி:—ஏதோ காரியமாய்ப் போஞர். இதோ வந்து விடுவார்.

விகடவசநன்:—மகாராஜா! அவர் யுத்தஞ் செய்பவரைப் போன்று,— (மநோமோகிநி யுருத்து நோக்குகின்றாள்.) அங்கே மகாராணியார் உத்தரவாய்விட்டது சொல்லவேண்டாமென்று! (மநோமோகிநி திரும்பிக்கொள்ளுகின்றாள்.)

சயதுங்கன்:—சொல்லுமையா சொல்லும். பாதகமில்லை.

விகடவசநன்:—இல்லை! மகாராஜா! கொஞ்சம் பயமாயிருக்கின்றது!—(மநோமோகிநி தனக்குள் உங்கரிக்கின்றாள்.) அதோ பார்த்தீர்களா? மகாராஜா?

சயதுங்கன்:—சரி. சரி. சொல்லும். பயப்படாதீர். நாமிருக்கின்றோம்! (புன்னகை செய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—அப்படிச் சொல்லுங்கள்! மகாராஜா! இதோ சொல்லுகின்றேன். போர்க்கோலம்பூண்டு வயந்தச் சோலையிலேதோ அவசரமான காரியமென்று வெகுவிரைவாய்ப் போனார்! நாலைந்து நாழிகைக்குமுன் பார்த்தேன்! அதுநிற்க. நம்முடைய குலாந்தகரெங்கே காணோம்?

மநோமோகிநி:—(தனக்குள்) இந்த விகடவசநப் பார்ப்பானுக்கு என்ன சொல்லியுந் தெரியவில்லை! நம்மை யடிக்கடி யிந்த மாதிரி சபைகளி லிழுத்து விடுகின்றான்! இவனை யெப்படியாவது நம்ம வசப்படுத்தலாமென்று பார்த்தாலும் முடியவில்லை! என்னபணங் கொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டே னென்கின்றான்! மிகவு முண்மை யுள்ளவன் போலக் காணப்படுகின்றான்! இவனை யிந்தமாதிரி விட்டிருந்தாலேதாவது வம்புகளிழுத்துவிட்டுக்கொண்டேயிருப்பான்! இவனை யெப்படியாவது தொலைக்கும்வழி நாடவேண்டும்!

விகடவசநன்:—நம்ம மகாராணியா ரிந்த விகடவசநனை யென்ன பண்ணலாமென்று யோசிக்கின்றார்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் நம்ம மகாராஜா இருக்கின்றார் நமக்கு! அதுவே

க்க. நான் கேட்டதை மறந்துவிட்டீர்களே! ஏன் மேதா திதியாரே!

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

மேதாநிதி:—அந்தப் பேதை யெங்கே தொலைந்தானோ? அதோ அந்த ஆலவாய் வீரர்களும் வந்து விட்டார்கள். இனித் தாமதிப்பானேன்?

சிதாநந்தசத்தியப்பிரியர்:—(பாடுகின்றார்கள்.)

பூச்சுடரு முக்கண்ணு முழுதுலகு மொருங்கீன்ற
பச்சைமயில் காதலியாப் பற்றினனைப் பதம்பணியுங்
கச்சிநகர்க் காவலனே கழல்புனையும் வேல்வேந்தே
யிச்சையுடன் வந்தனங்கள் யாமளித்தும் பெற்றிடுவாய்.

சயதுங்கன்:—வந்தனம்! வந்தனம்!! வம்மின்! வம்மின்!!.

(சயதுங்கனெழுகின்றான்.)

யாவரும்:—ஜய ஜய விஜயீபவ!—

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

(சயதுங்கனுஞ் சிதாநந்தனு மிறைவனை வணங்குகின்றனர். அதன்பின் சிதாநந்தன் மருந்துப்பெட்டியைத் தன்னுடைகளிற்றேடியகப்படாமையினாற் கடவுளைத் தியானிக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன் தாமதித்தல் வேண்டும்? மேதாநிதியாரவர்களே! போர்தொடங்கலாமே!

மேதாநிதி:—ஆ! அப்படியே செய்வோம்! (சிதாநந்தனைநோக்கி) என்ன? மதுரையம்பதி மகாவீரரே! சன்னத்தந்தானே?—

சிதாநந்தன்:—யானெப்பொழுதுஞ் சன்னத்தமே!

மேதாநிதி:—ஆனாற்சரி.

விகடவசநன்:—(சிதாநந்தனிடம் ஓடிவந்து காதோடு உரக்கச் சொல்லுகின்றான்.) எங்கள் மகாராஜாவைக் கொஞ்சங் கண்பார்த்துக் கொள்ளும்மையா—

(சிதாநந்தன் நகைக்கின்ருன். அதன்பின் இருவரும் மற்போர்புரியத் தொடங்குகின்றனர்.)

[மற்போர் நிகழ்கின்றது.]

[யாவரும் சிறிதுநேரம் மௌனம்.]

மேதாநிதி:—ஆகாகா! அந்தக் கூடலம்பதிக் குமரன் விழுந்து விடுவான்போலும்!—

(சயதுங்கன் மேலுஞ் சிதாநந்தன் கீழுமா யிருக்கின்றனர்; அரசனைச்சேர்ந்த யாவரும் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

மநோமோகிநி:—ஆகாகா! நம்மரசர் சயதுங்கர் விழுந்துவிடுவார்போ லிருக்கின்றதே!—

[யாவருஞ் சிறிதுநேரம் மௌனம்]

(சயதுங்கன் தோற்று விழுகின்ருன்.)

யாவரும்:—ஆகாகாகா!—

(கோலாகலமெழ யாவருமரசனைச்சென்றெடுக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:— (எழுந்து சிதாநந்தனை நோக்கி) 'மல்லயுத்த மகாவீர சயதுங்கர்' எனப் பெயர்பெற்ற வெம்மீதும் வெற்றிகொண்ட வீரர்பெரும! நீயும் நின்நேசனு மெம்மை யரண்மனையில் வந்து காண்பீர்!—

சிதாநந்தன்:—ஆ! இதோ வருகின்றேம்!—

[மநோமோகிநியொழிய மற்றையாவரும் போகின்றனர்.

மநோமோகிநி:—ஐயோ! தெய்வமே! என் முயற்சிகளெல்லாம் வீணுகப் போய்விட்டனவே! வார்த்தைகளெல்லாம் பொய்யாயினவே!— யானை தன்றலையிலேயே மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொள்வதுபோல யானெனக்கே கேடிழைத்துக்கொண்டேனே! யான் சொல்லியபடியே யரசனென்னையிவ்வூரைவிட்டுத் துரத்திவிடுவானே?—ஐயோ! சுகசரீரரே! நீரிந்த வீரனைத் தொலைத்துவிடுகிறே னென்று போனீரே! உம்மாலுந் தொலைக்க முடியவில்லையோ?—

அந்தோ! அரசனென்னைப் பொய்சொலி யென்றேசா ஹோ?—என்னை யாச்சரியமா யிருக்கிறன்து! நம்முடைய வைத்தியர் அகோபலர் மருந்து கொடுத்து மிவன் வென் றனனாயின் இவனது வன்மையின்னு மெவ்வளவு அபரிமி தமோ!—[மௌனம்.] சீ! சீ!! நாமேன் வருத்தப்பட வேண்டும்? நமக்கிந்த ராசரைப்போல எத்துணையோ சயதுங் கராசர்க ளகப்படுவார்கள்! நமக்கென்னகுறைவு? இனித் தாமதமின்றிப் போவோம்!—

[மநோமோகிநி போகின்றாள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி:—(உலாவிக்கொண்டு தனக்குள்) என்பெருமான் விரும்பிய வண்ணம் வயந்தச்சோலையிற் குறியிடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.—இப்பொழுதெல்லாம் யாற்றிடைக்கு றையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும். என்னிறைவன் யுத்தம்முடிந்து இவ்விடம் வருகிறவரைக்கும்சிறிதுநேரம் உலாவி வயந்தச்சோலையி னெழிலைப் பார்த்துக்கொண்டு வருவேன்.—(சிறிது தூரம் நடந்து சென்று உடல்சிலிர்க் கின்றாள்.) இதுவன்றே யென் ஆநந்தநாயகன் யான் பேசிய வற்றையெல்லா மொளித்திருந்து கேட்டவிடம்! ஆகையா லன்றோ என்னுடம்பின்கண் ஒருவித இன்பவுணர்ச்சியெழு கின்றது!—[மௌனம்.]இம்மரத்தின் மலர்கள் பார்வைக் குமிகவும் ரம்மியமா யிருத்தலிற் சிலபூப்பறித்துத் தொடுத்து எனது சுகவள்ளல் சிதாநந்தனுக்குக் கொடுப்பேன்.—(மலர்கொய்கின்றாள்.) இஃதென்னைவிந்தை!இம் மாகந்தமரம் யான் மலர்கொய்யுமாறு தொட்டவுடனே யதிகமாக மலர்கின்றதே! ஈசனே! நின்சிருட்டி மகிமை யென்னே!—[மௌனம்.]—(பாடுகின்றாள்.)

கட்டினிமை யுற்ற கவின்வகுளங் காணுந்தம்
புட்பங்க டம்மையென்றன் புண்ணியற்குத் தாரீரோ! ()
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

புன்னாக நன்மரமே பொற்புடைய குங்குமமே
யென்னாசைக் கோமானுக் கின்பமலர் தாரீரோ! (ககூ௩)
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

மன்னுபனி நீரோ வளர்பாரி சாதமே
யென்னுயிர்நேர் மன்னற் கினியமலர் தாரீரோ! (ககூச)
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

என்ற னுடனிறத்தை யெய்தியதிச் சம்பகப்பூ
வென்று நினைத்துதிக்கு மேந்தல் களிகூரத்
தன்றுமன்றற் சம்பகங்கா ளேமலர் தாரீரோ! (ககூரு)
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

வீசுமிளந் தென்றல்வளர் மென்பொழிற்க ணூற்றிலங்கும்
வாச மிகுபவள மல்லிகைகா ளென்னருமை
நேசத் தலைவனுக்கு நீவிர்மலர் தாரீரோ! (ககூசு)
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

தள்ளரிய முல்லைகளே சம்பங்கிப் பூங்கொடியே
கள்ளவிழு மாதவியே காதலன்சி தாநந்த
வள்ள றனக்கணிய வண்மலர்நீர் தாரீரோ! (ககூஎ)
(மலர்கொய்கின்றாள்.)

அதோ அவ்விடத்தில் யந்திரவாவியின் றண்ணீர்பாய்ந்து மல்லிகை முல்லை முதலிய பூஞ்செடிகள் நறுமணம் வீசும் நல்லரும்பேந்தி யின்பக்காட்சி யினிது கொடுப்பது தனக்குத் தண்ணீருதவிசெய்த தாமரைவாவிகண்டு ஆநந்திக்குமாறுபோலும்!—[மௌனம்] ஆகா! நிலைத்திணைப் பொருள்களினும் பிரதியுபகாரச் சிந்தையிருத்த லென்னையாச்சரியம்! என்னையாச்சரியம்!—(வாவியருகில்நின்று) ஆகா! என்ன இனிமையாக இளந்தென்றல் வீசுகின்றது!—இவ்விடத்திலன்றோ யெனது சிதாநந்தத் தலைவனைத் தழுவி

முத்தமிட் டின்பநுகரல்வேண்டும்!—[மௌனம்] ஓகோ! ஒக்கும்! ஒக்கும்!! வாயுபகவானும் நமது வயந்தச்சோலையின் வனப்பைக் காண்பதற்காகவந்து உலாவுகின்றனர் போலும்.—[மௌனம்] இக்கருமணற் றரையிற் புன்னை மலர்கள் வீழ்ந்திருத்தலையும் வாவியினுள்ளே வெண்டாமரை மலர்ந்திருத்தலையும் உற்றுநோக்கினுல் நீலநிறமுடைய வானத்தில் மதி நட்சத்திரகணங்களோடுதோன்றி விளங்குதல் போலும்! — [மௌனம்] இந்நேரம் என்னிறைவன் சிதாநந்தன் மல்லயுத்தத்தில் எந்தையைவென்று திரும்புவானே?—[மௌனம்] ஓ! அசோகமரமே! எங்கள் பாதநீட்சை பெற்று மலருகின்றநீ, யானும் மனக்கவலையாற்றி அசோகமடையுமாறு செய்வாயோ? — (உலாவுகின்றாள்.) வேங்கை மரத்திற் படர்ந்தேறும் மாதவியே! நீ நின்காதலனைத் தழுவியிருத்தல்போல யானு மென்னுயிர்க்காதலன் சிதாநந்தனை அங்கிசான்றாய் மணந்துதழுவிக் கோடலென்றைக்கோ! ஓ! வேங்கைமரமே! நீ நின் பொன்வாய் மலர்ந்து எனது மணநாளுரைக்கின்றனையோ! அப்படியாயின் யான்செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்! — [மௌனம்] — (உடல்சிலிர்க்கின்றாள்.) இஃதென்னை! இருந்திருந்தாற்போல எனது வலக்கண் துடிக்கின்றதே!— ஐயோ! 'வலக்கண் துடித்தா லலக்கணுண்டாகும்' என்பார்களே! — (நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்க்கின்றாள்.) ஆகா! அவ்விடத்தில் யாரோஒருவன்—ஆடவன்—படுத்துறங்குவதுபோற் காணப்படுகின்றதே! — சமீபத்திற் போய்ப் பார்ப்பேன்.—[மௌனம்] இஃதென்னை! சுகசரீரன்போலிருக்கின்றதே! சுகசரீரன்றானே? நன்றாய்ப்பார்ப்பேன். ஆமாம். சுகசரீரன்றான்! என்னையதிசயம்! என்னையதிசயம்!! இவ்விடம் அவனுடம்பினின்று முதிரமோடியிருக்கின்றதே!—ஆகா! சுவாசத்தைக் காண்கிலேனே! இறந்துவிட்டனன் போலவே தோன்றுகின்றது! — ஏடா! சுகசரீரா! நீசெய்த பாவச்செயல்களுக்கு இவ்வாறு துன்

மரணமாய்ப் போனதே மேன்மையானது! — புலாலுண்ணும் பிரட்டனுகிய சுகசரீரனிவன்ருனே? என்றந்தையார் சயதுங்கவீரனை மனோமோகினி வயப்படுத்திய சுகசரீரனு மிவன்ருனே? துர்க்குணமெல்லா மோருருவெடுத்த சுகசரீரனு மிவன்ருனே? கலாவதியைக் கைக்கொள முயன்ற சுகசரீரனு மிவன்ருனே? ஈசனே! ஏகாம்பரேசனே! 'கெடுவான் கேடுநினைப்பான்' என்றபழமொழியின் பொருளை யின்றுதான் அநுபவத்தி னுணர்ந்தேன்! ஏ! காலகாலனே! நினது துட்டநிக்கிரகஞ்செய்யுந் தன்மையை யென்னென்பேன்! என்னென்பேன்!!— [மௌனம்] ஆ! அவ்விடம்யார்?—என்னுயிர்த்தலைவன் சிதாநந்தனு?— (ஓடிச்சென்று பார்க்கின்ருள்.) ஆமாம். அவன்ருன்! அவன்ருன்!!—(மேலுங்கீழும் பார்க்கின்ருள்.) ஐயோ! சிதாநந்தா! சிதாநந்தா!! உன்னுடலிற் குத்துக்காயம் பட்டிருக்கின்றதே! நீபோர்க்கோலம் பூண்டு போகுங்காலத்தி லெந்தப்பாவியேனு மொளித்திருந்து உன்னைக்குத்தினனே? அன்னன மொளித்திருந்து குத்தினும் அதனை விலக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் உன்னிடத்தி லில்லாமலோ போயிற்று! ஆகா! இவ்விடத்திலு மொருகுத்துக் குத்தியிருக்கின்றதே!—(அழுதுகொண்டு) என்னிறைவனை நாலைந்து பேர் சேர்ந்து குத்தினர்களோ? ஆயிரமக்க ளொருங்கு கூடி மேல்வரினும் அஞ்சாத நீ சாமானியமான நாலைந்து வீரர்க்கோ வுடைந்தாய்! என்னபுதுமை! என்னபுதுமை!!—ஒன்றும் நம்பக்கூடியதா யிருக்கவில்லையே! — சிவபெருமானே! என்னுயிர்க் காதலன்மீது நின்னுடைய திருவருட் பிரோசக மிவ்வாறிருந்ததோ! — என்னருமை நாயகனே! சிதாநந்தா! குத்துண்டமையான் மூர்ச்சித்தனையோ?—(மீட்டு முற்றுநோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து அழுதுகொண்டு) ஓகோ! என்னுயிர்க்குரிசில் சிதாநந்தனிறந்தனனே! — (தரையில் வீழ்கின்ருள்.) — ஓ! சிதாநந்தா! இஃதோ நின்விதி! இஃதோ நின்விதி!! — ஈச

னே! என்செய்வேன்! என்செய்வேன்!!—(மேல்வீழ்ந்து) என்னின்பவள்ளலே! உயிர்துறந்தனையோ?—
(பாடுகின்றாள்.)

மருவலரை யச்சுறுத்தும் வரைமார் பெங்கே
மணிக்கவச மணிந்ததிற லுடல மெங்கே
யுருமினமும் வெருவுமட்ட காச மெங்கே
யுயர்ந்தநெடுங் குந்தமெங்கே யுடைவா ளெங்கே
பொருதடக்கைச் சிலையெங்கே செவ்வே லெங்கே
போர்முகத்தி னெவர்தமக்கும் புறங்கொ டாத
பருவயிரத் தோளெங்கே பரிசை யெங்கே
பயிரவியே நீயெனக்குக் காட்டாய்! காட்டாய்!! ()

ஓ! சிதாநந்தா! சுத்தவீரசிதாநந்தா! நீயோ உயிர்துறப்பது? ஐயோ! உன்னை யான் யாழோர்முறையான் மணந்ததே யன்றிக் கனலிசான்றாயும் மணந்து சுகவாரியில் திளைத் தாடலாமென் றிருந்தேனே! அவ்வளவும் மநோராச்சிய மாய் விட்டனவே!—நீ யுயிர் துறந்தபின்னர் யானொன்றும் வேண்டேன்!—(இரங்கிப்பாடுகின்றாள்.)

மழஞா யிற்றி னெழிலேய்க்கும்
வண்கொங் கைக்குங் குமக்குழம்பான்
மெழுகப் பெற்று மணியார
மின்னிக் கிடந்த வரைமார்பத்
தொழுகு முதிரச் சேறாடி
யுருமே றனையா யாருயிர்நீ
வழுவி யிழந்த வகையென்னை
மாயங் கொல்லோ வடிவேலோய்? (௧௬௬)

வாளார் வனச மலர்க்கரத்தாய்
வாகை மாலை வயங்கெழிற்றோட்
காளா யெனகண் ணிணைவிளக்குங்
கதிரோ ஞானக் கலைமதியே

மாளா நின்றென் மனம்வருந்த
வைத்தாய் சுகுண மன்னவர்தஞ்
சூளா மணியே சிதாநந்தத்
தோன்று லிஃதென் சூழ்ச்சிகொலோ? (உ00)

பொன்னிற் செய்த வமளியின்மேற்
பூவி னியன்ற வணைமேவி
யன்றோ வெளியே னடிவருட
வமரு மஞ்சத் திருத்தலன்றி
மன்னு மிந்த வயர்தவனம்
வந்து வன்பூ வணையின்மறிந்
தென்றோ வொன்று மிசையாம
லிருந்தா யெனையாள் கோமானே? (உ0௧)

காண்டற் கரிய நினதுபடங்
கையிற் கொண்டு நினைமணப்பான்
வேண்டி நின்ற வெனதிதய
மிளிரு மீனே நினதழகு
மாண்ட முகத்து மிகக்கறுத்து
வளைந்து விளங்கு மீசையெனுந்
தூண்டிற் பொன்னிற் படுத்திழுத்த
தூய நேய மீனவவோ! (உ0உ)

விந்தா சலமும் வெருவியுரு
வீந்த தெனலாம் படியுயரு
மைந்தார் புயத்து வழுதியர்த
மன்னே நறிய பொன்னலர்வேப்
பந்தா ரகலத் தடல்சான்ற
வைய னேசெந் நாப்புலவர்
சிந்தா மணியே சிதாநந்தச்
சிம்பு ளேயென் செல்வாவோ! (உ0௩)

தூப்பண் பாடுஞ் சுரும்பரென்மை
 தோய்ந்த விழிபெண் வண்டெனவென்
மீப்பாய் தலும்யா னினைவிளித்து
 விலகி யோடத் தாள்கன்றிச்
சேப்ப வவற்றை யுடன்போந்து
 சிறந்த நினது கையிற்பிடித்து
மாப்ப வளநேர் வாயிலொற்றி
 மடிமேற் கொண்ட மணாளாவோ ! (உ0௪)

பூவர் சோலை மணிவயர்தப்
 பொலிவார் கொடிசேர் பந்தரின்யா
மேவும் போழ்து சிலம்பொலிப்ப
 விரைந்து போந்த வோதிமத்தை
யாவ லோடென் னடைகற்பா
 னடைந்த தென்று புகழ்ந்துரைத்த
பாவ லாள தமியேன்பாற்
 பரிவு கூர்ந்த விறைவாவோ! (உ0௫)

நெய்தற் பூவைத் தார்புனைத
 னெடுந்தோட் கண்வேள் சிலையெழுத
றெய்யிற் குழம்பா லெனதனமே
 றாய மீனக் கொடிவரைதல்
கையில் வில்லைத் தொழில்கோடல்
 கண்ணிற் கரிய மைதீட்டல்
செய்தல் வல்ல சிதாநந்தச்
 செம்மா லென்றன் றலைவாவோ ! (உ0௬

வயிரத் தோடு மணிக்குழையும்
 வளர்மா முத்த மாலைகளுஞ்
செயிர்தீர் தகரக் குழலுமெழில்
 சேர்ந்த நுதலுந் திருத்தினி

பயிற வுற்ற காமுடையாய்
    பைஞ்செந் தமிழ்தேர் பாவாண
கயிலை காணச் சென்றனையோ
    கருத்தியா னழிதல் காண்கிலையோ? (உ0ரு)

பெண்ணுப் பிறப்பா ளுடவரும்
    பெரிது விரும்பும் பேரழகு
நண்ணு மெனது பெருமானே
    நவையில் பாண்டிக் குலதிலகா
மண்ணும் விண்ணு மொருங்காளு
    மன்னே யருமை மணாளவென்றன்
கண்ணே யனைய காதலனே
    கையற் றயர்ந்தேன் காணுதியோ! "(உ0அ)

[மௌனம்.]

ஐயோ சிதாநந்தா வாருயிர்நீ போக்கியது
மெய்யோ விளம்பாஅய் வீரர் சிகாமணியே! (உ0கூ)

ஆநந்த நாயகனே யன்புருக்கொண் மன்மதனே
யேனிந்த வூனெடுத்தே னின்பமறும் பாதகியேன்! ()

தாதகியே பாதிரியே சம்பகமே மாதவியே
பாதகியேன் வாழ்வெல்லாம் பாழாகி விட்டனவே! ()

இன்ப மிழந்தெளியே னேக்கவலை யிற்பட்டுத்
துன்ப முழத்தலையென் றோழியரே காணீரோ! (உகஉ)

மாண்டான் சிதாநந்த மாவீர னென்றபினர்
வேண்டேன்யான்வேண்டேனிப்புன்பிறவிவேண்டேனே.

(அயர்ந்துவிழுகின்றாள்.)

(மீட்டுமெழுந்து) அவ்விடத்தி லேதோ கிடக்கின்றதே!

(மருந்துப்பெட்டியைக் கையிலெடுக்கின்றாள்.)

ஓகோ! இஃதொரு மருந்துப்பெட்டி போலும்! இதன் பேரி லென்னையோ வெழுதியிருக்கின்றதே! (படிக்கின்றாள்.) "இதனை யுண்ண மறவாதே!" என்றெழுதி யிருக்

இன்றதே! என்னைமருந்தோ இது? தெரிந்திலதே! எஃதேயாயினு மாகுக. (சிறிது மருந்து அருந்துகின்றாள்.) இஃதென்னையோ கைப்பாயிருக்கின்றதே! ஒருவேளை விடமாயிருக்குமோ? என்னையோ மயக்கமுண்டாகின்றதே! விடந்தான்! விடந்தான்!! விடமாயின் "இதனை யுண்ண மறவாதே" என்று எழுதப்பட்டிருக்கமாட்டாதே! ஓகோ! என்னிறைவன் சிதாநந்தன் தான் மண்ணுலகைத்துறந்து விண்ணுலகம் புகுந்தமையால் என்னையும் இம்மருந்துண்டு விண்ணுலகிற்கு வருமாறு கருதி "இதனை யுண்ண மறவாதே" யென்றெழுதிப் போட்டு வைத்தனனோ? அப்படியிருப்பினு மிருக்கும்! ஐயோ! மயக்க மதிகமாகின்றதே!

சிதாநந்தன் ஒருபுறத்து வருகின்றான்.

ஓ! சிதாநந்தா! சிதாநந்தா! இதோ நீயிருக்குமிடத்திற்கு வந்துவிட்டேன்! வந்துவிட்டேன்!!

(கீழே மயங்கி வீழ்கின்றாள்.)

சிதாநந்தன்:—ஏ! கலாவதீ! கலாவதீ!! நின்னருமைச் சிதாநந்தன் இதோ இருக்கின்றேன்! இருக்கின்றேன்!! (ஓடிவருகின்றான்.) ஆகா! யான்வரத் தாமதமாய் விட்டதென்ற கோபத்தினாலோ என்கண்ணே யிவ்வாறு செய்கின்றனை?

(பாடுகின்றான்.)

பாகையும் வென்றநற் பண்பு சேர்மொழி
யோகையின் மிழற்றிடு முயர்ந்த பூவையே
கேகய மேயெழில் கிளரு மன்னமே
கோகில மேயென்மேற் கோப மேகொலோ? (உகச)

ஏ! கலாவதீ! ஏ! பிரியநாயகீ! என்னுயிர்க்காதலீ! நீயென் மீது கோபித்துக் கொள்ளும்படியாக யானென்ன தவறு செய்தேன்? போர்முடிந்தது முடனே யொரேயோட்டமா யோடிவந்தேனே! அப்படியிருக்க, நீயென்மீது கோபிக்கப்படாதேடி யென்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

தீங்கண் முக மானேதே னேமாகச் செங்கமல
மங்கைதிற நின்வாய் மலர். (உகரு)

(முத்த மிடுகின்றான்.)

[மௌனம்] ஏது நானென்னவேண்டியும் பேசமாட்டே னென்கின்றனே? நீயிதுவரைக்கு மிந்தமாதிரி யென்னோடு ஊடினாயல்லையே! அப்படியிருக்க, இஃதென்னே! [மௌனம்.] ஓகோ! யான் உன்றந்தையார்மீது வெற்றிகொண்டதை வந்தவுடனே சொல்லவில்லை யென்பதுபற்றியோ ஊடுகின்றனை! ஏ! ஆநந்தநாயகி! இன்பவல்லி! யானுன் றந்தையாரை வென்று வாகைமாலை சூடி வந்திருக்கின் றேன்! எழுந்திரு! எழுந்திரு!! [மௌனம்] என்னன்பே! என்பிழைகளையெல்லாம் பொறுத்து என்மீது கருணைபுரிவாய்! (வணங்குகின்றான்.) யானென்னவணங்கியு மெழுந் திருக்கமாட்டே னென்கின்றனையே! இஃதென்னை யாச் சரியம்! [மௌனம்.] ஓகோ! மயக்கம்போலும்! இவளுக் கிப்போது மயக்கமுண்டாவதற்கு ஒரு காரணத்தையுங் காண்கிலேனே! ஒருவேளை "என்னிறைவனுக்கு யுத்தத் தின்கண் யாது நேரிட்டதோ?" என்ற ஏக்கத்தாலுற்ற மயக்கமோ? ஐயோ! ஏதோ மருந்துண் டிருக்கின்றனள் போலும்! (மருந்துப்பெட்டியை யெடுக்கின்றான்.) ஆகா! இது நமக்கு மகாருஷி கொடுத்த அமிர்தகுளிகை யாயிற் றே! இதனை யுட்கொண்டால் மயக்கமு முண்டாகுமோ? ஓகோ! இது வஞ்சகமாய்த்தா னிருத்தல்வேண்டும்! அப் படி யிருப்பினு மிம்மருந்தை யிவளுண்பானேன்? (சுற் றிப் பார்க்கின்றான்.) ஐயோ! மோசம் போய்விட்டது போலும்! ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீயோ எனக்கு இடையூறுய்வந்தனை? என்னுடைய வுடைகளையெல்லாங் காணுதுகவர்ந்துள கள்வன் நீயேயோ? அந்தோ! பாதகா! நீயிதற்கோ திருடினாய்? ஐயோ! தெரியாமற் போயிற்றே! உன்னை யானென மயங்கியோ இம்மருந்தை யுட்கொண்டு என்னுயிர்க்காதலி யுயிரிழந்தனள்? ஐயோ! தெய்வமே!

இஃதோ என்விதி! இஃதோ என்விதி!! (தலையிலடித்துக் கொள்ளுகின்றான்.) ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீயிறந்துங் கேடிழைத்தனையே! எங்களிருவர் குலத்திற்கும் அந்தகனாய்ப் போந்தனையே! ஏடி! சம்பகப் பூவெனத் தயங்கு மேனியாய்! இயற்கையின் மணங்கம ழினிய கூந்தலாய்! மானமே யுயிரொனு மாண்ட கோளினாய்! குணப்பெருஞ் செல்வியே! கோமளத் தையலே! மெல்லியற் பாவையே! என்னுயிர்க் கலாவதீ! உன்னை யிந்நகரிற் கண்டதுமுதல் யான் பட்டபாடுகளை யென்னவென்று சொல்வேன்! உனக்காகவன்றே யுன் றந்தையாரோடு மல்லயுத்தஞ் செய்ய விணங்கினேன்! ஏடி! இன்பரசமுறு மினியகனியே! கலாவதீ! யான் வெற்றியடைந்ததை யினியார்பாலுரைப்பேன்? ஓ! என்னின்னுயிர்ப்பாங்கனே! சத்தியப்பிரியா! நீயுனது நண்பன் சிதாநந்தனை யிழந்தாய்! என்னருமைத் தாயே! ஆநந்தவல்லீ! தந்தையார் சுகேசரே! நீவிரிருவிருந் தவங்கிடந்துபெற்ற நுமதொரே மகனை யிழந்தீர்! ஏடி! எள்ளிள மலரென விலங்கு நாசியாய்! தெள்ளமிழ் தூறிடுஞ் செய்ய வாயினாய்! என் புயங்களுக் கணியெனப் பொலிந்த நங்கையே! கலாவதீ! உன்னை யக்கினி சாட்சியாய் மணந்து சுகியாமல் லுயிர் துறக்கின்றேன்! இதோ உனக்கு யான் கொடுத்த மோதிர மிருக்கின்றதே!

(இரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

தக்கசோ ழக்குலத் தடத்திற் றாமரைப்
பக்குவப் போதெனப் பகரும் பான்மையா
யிக்குமே கைத்திட விசைக்குந் தேமொழிச்
சக்கிர வாகமே தணந்தெங் கேகினாய்? (௨௧௬)

கல்வியுங் காதலுங் கவினப் பூத்திடு
மல்வளர் குணனெனு மணம்ப ரப்புமெ
னில்வளர் முல்லையே யென்னை யாளுறு
செல்வியே தமியையாய்ச் சேற னீதியோ? (௨௧௭)

சேழுமலர் கொய்துமெல் விரல்சி வந்தன
விழுமலர்த் துகளிற்பட் டடிமெ லிந்தமா
வுழுமலர் தாங்கியென் னிடையொ சிந்ததென்
றெழிலுற விசைப்பவ ளேயெங் குற்றனே? (உகஅ)

களிநறுப் பிலிற்றுபூங் கனிச்செவ் வாயினுய்
வளியினை யுயிர்ப்பினுன் மணமு றுத்துவா
யெளியனிவ் விருளிருந் தேங்கு மாவிடுத்
தொளிதவழ் மேனியா யொளித்த தெங்ஙனே? (உகசு)

அனிச்சமு நெருஞ்சிலா யஞ்சு மம்புயத்
தனிச்சிறு தாளினுய் தாழை வாண்மலர்ப்
பனிச்சையங் கூந்தலாய் பசிய மஞ்ஞையே
கனிச்சுவை மொழியினுய் கரந்து நிற்றியோ? (உஉ0)

சேறிமணிச் சிலம்படி சிறிதெ டுப்பினு
மிறுமெனு மிடையினு யினிமை யெய்திய
வெறிகமழ் மெய்யினுய் விளங்கு மின்னனு
யறிதுயி லமர்தியோ வாடல் செய்தியோ? (உஉக)

மங்கையர் திலகமே மணிப்பொன் னாரமே
திங்களு நாணுறத் திகழ்மு கத்தினுய்
செங்கயற் கண்ணினுய் சிறந்த கன்னியே
யெங்கொளித் தாய்கொலெ னின்ப வல்லியே? (உஉஉ)

சுந்தரக் கிள்ளையே சுடரும் பூணினுய்
சந்தமார் வடிவுறு தைய லேயென்றன்
மந்தவா ணகைசெறி மாத ராய்மணிப்
பைந்தொடி யேயெங்குப் பறந்திட் டாய்கொலோ? ()

பாடகச் சீறடிப் பாவை யேமணிச்
சூடகக் கையினுய் சுகுண நாரிநா
மூடியுங் கூடியு முற்ற வின்பெலா
நாடக மாயின நங்கை நாயகி! (உஉச)

ஆவியே யமுதமே யருஞ்சஞ் சீவியே
கூவியே யெனைத்தழூஉங் கோக மேயென்றன்
றேவியே நினைத்துனைச் சிந்தை மாழ்குறும்
பாவியே னிறந்திலேன் பார்த்து முன்னையே! (உஉரு)

[சிறிதுநேரம் மௌனம்.]

ஐயோ! கலாவதி! கலாவதி!! இதோயானும் நின்னிடம் வருமாறு புறப்பட்டுவிட்டேன்! புறப்பட்டுவிட்டேன்!!

(தற்கொலை புரிவான் வாளையோச்சுகின்றான்.)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன்:—பதறுதிர்! பதறுதிர்!! நின்மின்! நின்மின்!!

(விகடவசநன் சிதாநந்தன் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

இஃதென்னை! பாண்டியவீரரே! ஒருபெண்ணிற்காக நீவிர் உயிர் துறப்பதென்றால் அது நன்றா யிருக்கவில்லையே!— மேலு மம்மாது சிரோமணி யிறந்திலளே! காண்மின். ஏதோ மயக்கமா யிருக்கின்றனள்போலும்!

சிதாநந்தன்:—ஏ! விகடவசநரே! என்னருமைக் கலாவதியைச் சாமானியமான வொரு பெண்ணாகவோ நினைத்தீர்?

விகடவசநன்:—அல்லாமற்போனா லவள் ஆண்மகனோ? எனக்குத் தெரியாதையா! அவள் பெண்ணோ ஆணோ அது தங்களுக்குத்தான் றெரியும்!

சிதாநந்தன்:—என்ன? விகடவசநரே! விளையாடுகின்றீர்! இதுவோ விளையாடுஞ் சமயம்?

விகடவசநன்:—பின்னே யெது? வெகுநன்றாயிருக்கின்றது!

(பாடுகின்றான்.)

*"பாளையாந் தன்மை செத்தும் பாலனாந் தன்மை செத்துங்
காளையாம் பருவஞ் செத்துங் காமுறு மிளமை செத்து

---

* குண்டலகேசி.

மீள்வின் மொய்ம்பு செத்து மேல்வரு மூப்பு மாகி
நாளுநாளுஞ் சாகின் றுமா னமக்குநா மழாத தென்னோ?” ()

அப்படி யிருக்க ஒருவர்க்காக மற்றொருவ ரழுவானேன்? அஃதன்றியும், அதோ பாரீர் இனியா கலாவதியின் கை யசைகின்றது! யானது மயக்கந்தானென்று முன்னரே சொல்லவில்லையா?

சிதாநந்தன்:—ஆகா! கலாவதீ! மோசஞ்செய்யத் துணிந்தேனே! (பாடுகின்றான்.)

என்னுயிர்த் தலைவியே யெழிற்க லாவதீ
யின்னிசை யாழ்குழ லியையுந் தீஞ்சொலாய்
பொன்னனை யாயுயிர் போக்கி னுயென்றோ
யென்னைமோ சஞ்செய விசைந்திட் டேனரோ?　　()

[மௌனம்.]

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

அப்பா! சத்தியப்பிரியா! சிறிது போதிற்குள்ளே யிரு குலத்தையு மொருங்கே தொலைக்க வெண்ணினேனே! என்னைமதியீனம்! என்னைமதியீனம்!!

சத்தியப்பிரியன்:—என்னசமாசாரம்? என்ன? என்ன?

விகடவசநன்:—ஒன்றுமில்லை! ஒன்றுமில்லை!! நீர்சென்று அதோ அந்த யந்திரவாவியிலிருந்து கொஞ்சந் தண்ணீர் வெகு சீக்கிரமாய்க் கொண்டுவம்மின்! தாமதஞ் செய்யாதீர்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அப்படியே! இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன்!

[சத்தியப்பிரியன் விரைந்து போகின்றான்.

விகடவசநன்:—யாரங்கே? குலாந்தகனா? ஆகாகா! அவனை யார் குத்தினர்? இந்தப்பயல் சுகசரீரனோ?

(குலாந்தகனை நன்கு திருப்பிப்பார்த்து உயிர் துறந்திலனென் றறிகின்றான்.)

இருக்கட்டும். இவன்மீதுந் தண்ணீர்தெளித்துப் பார்ப்போம். சத்தியப்பிரியரும் வரட்டும்.

சிதாநந்தன்:—ஓ! விகடவசநரே! நீவிரன்றோ எம்மிருவரையு முயிர்துறத்தலினின்றுங் காப்பாற்றினீர்! உமக்கி யானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்!

விகடவசநன்:—நீ ரெனக்கு வேறொரு கைம்மாறுஞ் செய்ய வேண்டாம்! ஒரேயொரு காரியமாத்திரஞ் செய்தல்வேண்டும்! அதனை நீர் செய்வீராயின் நீரெனக்குச் சகல வுதவியுஞ் செய்தீரென்று நினைத்துக்கொள்வேன்!

சிதாநந்தன்:— இத்தகைய வுபகாரிக் கெது செய்தாற்றான் றகாது? உமது விருப்பத்தின்படியே செய்கின்றேன்! சொன்மின் உமது விருப்பத்தினை.

விகடவசநன்:—ஏது? எனக்கேற்ப நீவிர் என்விருப்பத்தை நிறைவேற்ற மாட்டீரென்றே தோன்றுகின்றது.

சிதாநந்தன்:—இல்லை. இல்லை. அப்படி நினையாதீர்! யானொரு தலையாய்ச் செய்கின்றேன். உரைமின் நுமது விருப்பத்தை.

விகடவசநன்:—எனது விருப்பத்தையா?—நீவி ரிவ்வளவுறுதிமொழி கூறியுஞ் செய்வீரோ மாட்டீரோ வென்ற வையப்பாடின்னுமுளது.

சிதாநந்தன்:—யானெவ்வள வுறுதிமொழி கூறியு மிவர்க்கென்மீது நம்பிக்கை பிறந்திலதென்றால் யானினி யென்செய்வது? வெறெவ்வுறுதிமொழி கூறுவேன்?—ஓ!—ஐயரே! நீரையப்படாதீர். நீவிர் கூறும்வண்ணமே செய்கின்றேன். தாமதியாதீர். கூறுமின். கூறுமின்.

விகடவசநன்:—அப்படியாயின் அது வேறொன்றுமில்லை! நீர் "இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களிலும் பதறுகிற்பே

னல்லேன்" என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்ம்மின்! அதுவே யெனக்கெல்லாவுதவியும்!

சிதாநந்தன்:—என்ன? விகடவசநரே! இதுதானே? வேறொன்றுமில்லையோ? வேறென்னேயோ சொல்லப்போகின்றீரென்றன்றோ நினைத்தேன்! இது செய்வதென்? ஒருவருத்தமோ?

விகடவசநன்:—இது செய்யாமற்றானே யொரு பெருங்கேடு விளைக்கத் தொடங்கினீர்! ஆகையா லுடனே வாக்குத்தத்தஞ் செய்ம்மின்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றேன்!

விகடவநசன்:—எப்படி? அதனை நன்றாய்ச்சொல்லிவிடும்!—

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—"இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களினும் பதறுகிற்பேனல்லேன்."—

(சத்தியப்பிரியன் றண்ணீர்கொண்டு போந்தவுடனே சிதாநந்தன் கலாவதியைத் தனது மடிமீதிருக்கச்செய்து அவளதுமுகத்திற் றண்ணீர் தெளித்தலுங் கலாவதி கண்விழிக்கின்றாள்; விகடவசநன் குலாந்தகன் முகத்திற் றண்ணீர் தெளித்தலும் அவனுங் கண்விழித்து 'விகடவசநரோ' என்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி!—

கலாவதி:—அம்மா!

சிதாநந்தன்:— என்கண்ணே! கலாவதீ! நீ பிழைத்திருக்கின்றனையோ? (பாடுகின்றான்.)

கஞ்சமுறு காரிகையே காதற் கலாவதியே
கொஞ்சுகுயி லேயினிய கோற்றேனே—விஞ்சுமெழிற்
பஞ்சரமா வென்மனத்தைப் பாங்குடனே கொண்டுறையும்
பஞ்சவனக் கிள்ளாய் பரதநட—குஞ்சரமே

துஞ்சுறுமென் ஞெல்லுயிர்க்காத் தோன்றியநற் றெள்ளமுதே
பஞ்சணையி லாடும் பசுந்தோகாய்—செஞ்செவே
யஞ்சுவித மாமலரு மார்ந்து மணநாறு
மஞ்சரியே பூத்தேன் மகிழ். (உஉஅ)

(மூர்த்தமிடுகின்றான்.)

கலாவதி:—என்னுயிர்த்தலைவனே! சிதாநந்தா!—

(தழுவிக்கொள்கின்றாள்.)

விகடவசநன்:—சரி. சரி. இனித் தாமதிக்கவேண்டாம். இதற்காகத்தானே சிதாநந்தரோ! சிதாநந்தராவுமதுபெயர்? நீரிவ்வளவுதூரம் கஷ்டப்பட்டது! கஷ்டப்பட்டதன்பயன் கைம்மேலே சித்தித்துவிட்டது! (பாடுகின்றான்.)

* "மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கத்
தோருயிர் மாக்களும் புலம்புவர் மாதோ." (உஉகூ)

கலாவதி: — (சிதாநந்தனைத் தழுவிய கரங்களை வாங்கிக்கொண்டு பாடுகின்றாள்.)

களமாயவ சயூதுங்கனை நொடிவென்றிகொல் கழறு
மிளமாவரி யெனநின்றரு ளெனதாருயி ரிறையென்
னுளமாகிய வெளியம்பல நடமாடிடு மொருவா
வளமார்தரு மதுராபுரி வதிகின்றவெ னரசே! (உஙo)

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

வென்றேனுன் றுதையினை வென்றேன் கணப்பொழுதின்
வென்றேன் சயதுங்க வீரனையா—னின்றே
னலம்புமலர்க் கோதா யரவிந்த மாதே
குலஞ்சிறந்த மங்கைகளி கூர். (உஙக)

விகடவசநன்:—ஐயா! சத்தியப்பிரியரோ! இங்கே கொஞ்சம் வரல்வேண்டும்.

(யாவருங்குலாந்தகனை நோக்குகின்றனர்.)

---

* அகநானூறு.

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன்? இவர்யார்? நம்முடைய மந்திரிகுமாரர் குலாந்தகரோ?—

(கைகொடுத்துத் தூக்குதலுங் குலாந்தகன் வருத்தத்துடனெழுந்து விகடவசநன்மீது சாய்ந்து நிற்கின்றான்)

குலாந்தகன்: — விகடவசநரோ! என்னை வீட்டிற்குக்கொண்டு போய் விடவேண்டும்.

விகடவசநன்: — இப்போதுதான் வீட்டிற்குப் போக விரும்பினையே! மறுபடியும் வீடுவீடென்றே ணிழவு கூட்டுகின்றாய்! போவோம், வா. மற்று நீவிரும்வம்மின் இனித் தாமதியாதீர். மகாராஜாவவர்கள் நம்மை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்!

[யாவரும் போகின்றனர்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினந்தபுரம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: மநோமோகிநி.

மநோமோகிநி:— (தனக்குள்) இனிக்காலகரணங் காலற்கிரையிடும்! ஆதலிற் கணப்பொழுதுங் கழியலாகாது. ஆகா! யானென்ன வெல்லாமோ நினைத்து என்னவெல்லாமோ செய்து எப்படியோ இந்நிலைமைக்கு வந்துவிட்டேன்! என்னைச்சூழ நாற்புறத்தினுந் தீவளைந்துகொண்டது! எனக்குப் பெரும்பற்றுக் கோடாயிருந்த சுகசரீரப்பிரபுவும் வாய்பிளந்தனர்!—ஐயோ! சுகசரீரரோ! இனியான் யாரைத் துணைக்கொள்வேன்? எவ்விதமுய்வேன்? எவ்விடமோடுவேன்?—[மௌனம்] மதுரையான் வென்றனன்! மன்னவன் தோற்றனன்! பாண்டியன் படையெடுத்து வந்தனன்! யானோ முள்ளின்மே லிருக்கின்றேன்! — யானிவ்

விட மிருக்கவிருக்க எனக்குக் கேடேதவிர நலமென்ப துண்டோ? இல்லை! இல்லை!! — யான் இனித் தாமதிக்க மாட்டேன்! தாமதிக்கமாட்டேன்!! — ஏடி! கலாவதீ! உன்னைப்படுத்திய பாடெல்லா மல்லவோ என்னையிந்த நிர்ப்பாக்கிய நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டன!—ஓ! எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் நன்மையேவெல்லும்! தீமையே யழியும்! — ஐயோ! யான் என்றைக்காவது இன்பமடைந்த துண்டா?—ஒருபோதுமில்லை! என்னைக்கெடுத்துக் குட்டிச்சுவராக்கியவள் எனதுதாயே! அந்தச்சண்டாளியே யென்கேட்டிற் கெல்லாங் காரணம்! அழகிய ஆடவர்களையெல்லாம் என்னிடம் வாராவண்ணமோட்டினுள்! ஒருவரிடத்தினும் யான் நிலையாயிருக்கக்கூடாதென்று என்னையாட்டி யலைக்கழித்தாள்! — அந்தோ! யான் பட்டதுன்ப மொன்ருே? பலவே!—ஓ! கலாவதீ! நீயே பாக்கியவதி! நீயே வென்றனை! யானே தோற்றேன்!— இரவிமுன் னிருள்நிற்குமோ? தீயைச் சருகவிக்குமோ? வயிரக்கல்லைச் செல்லரிக்குமோ? குற்றங்குணத்தைவெல்லுமோ? ஆதலிற் பெண்கள் நாயகமே! பொங்கார மாலையே! சிங்காரதிலகமே! அங்காவி மலரே! செங்காதன் மணியே! கற்புக்கனியே! கலாவதீ! நீயுன்றலைவனோடின்பமாய் வாழ்ந்திரு!— யான்வாழ்த்தித்தானோ நீ வாழவேண்டும்? — ஈசனருள்பெற்ற வுனக்கு ஒருகுறையுமில்லை! நீ யினிமையாகவே வாழ்ந்திருப்பாய்! — யான் என் றலையெழுத்தின்படி போகின்றேன்! கன்னடராசன் றம்பி ஆறுமாதமாய்க் கடிதம் வரைந்துகொண் டிருக்கின்றனன்! இனியவன்பாற் செல்லுகின்றேன்!—பெண்ணே! மரகதம்!—

மரகதம்வருகின்ருள்.

மரகதம்:—அம்மா! யான் சிலதியரு ளொருவருக்குந் தெரியாமல் யாவற்றையுஞ் சேவக **கோபாலன்**வச மனுப்பிவிட்டேன்! அவன் புறப்பட்டுச்சென்று ஒருநாழிகைக்கு மே

லாயிற்று. இனி நாந்தாம் புறப்பட வேண்டியவர்கள்!—மற்றைப்படி தங்களுக்கு நிருபமொன்றுநம்...(காதோடு சொல்லுகின்றாள்.)... ..கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

(மநோமோகிநி நிருபத்தைப் பிரித்துப்பார்க்கின்றாள்.)

மநோமோகிநி:—சரி. சரி. புறப்படு. இனிமேல் மயிர்முனைப் பொழுது மிவ்விட மிருக்கப்படாது. கன்னடன்றம்பி **மங்களநாதன்** இவ்வூர்க்குப் பதினைந்தாவது நாழிகை வழித்தூரத்திற் சைனர் சாவடியில்வந்து நம்மையழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகக் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனாம்! யான் முன்னரே யவனை மோசஞ்செய்து விட்டேனாம்! இப்பொழுது யான் அவனிடஞ் செல்லாவிடி லுயிர்துறப்பானாம்!—இதோ நீபார்!—

(நிருபத்தை மரகதத்தின் கையிற்கொடுக்கின்றாள்.

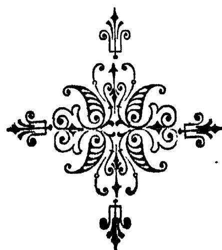
எல்லாம் வரும்போது வரும்! நாமிப்போ திதனை யெதிர் பார்த்தோமோ?

மரகதம்:—(நிருபத்தைப்பார்த்து) அம்மா! மிகவு மன்போடு வரைந்திருக்கின்றனர்! ஆகையால், தாங்க ளிப்போதிங்கே மகாராசா வவர்களிடம் நடந்ததுபோல அங்கே யவர்களிடமும் நடக்கப்படாது!

மநோமோகிநி:—அதைக்குறித்திப்போ தென்னபேச்சு? நாம் போகலாம். வா. தாமதியாதே!—

[இருவருஞ்செல்லுகின்றனர்.

ஆறும் அங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—எ.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் சங்கீதவிலாசம்.

காலம்: இருண்மாலை.

பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், மேதாநிதி, ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், மற்றையோர்.

(சயதுங்கன் தனதிருபுறத்திலும் பணிப்பெண்கள் சாமரம்வீசச் சிங்காதநத்திருக்கின்றான்.)

சயதுங்கன்: — சொல்லியவண்ணமே செய்தற்குத் தடையென்னை? ஏன்? மேதாநிதியாரே!

மேதாநிதி: — யாவற்றினுக்கும் அப்பாண்டிய வீரராயினும் வரட்டும், வந்தபின்னர் விசாரித்துச் செய்வோம்.—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சயதுங்கன்:—என்னேடா? சோமதத்தா! என்னவிசேடம்?

சோமதத்தன்:—மகாராசா! மநோமோகினி யம்மையை யெங்கேயோகாணேம்! அரண்மனைக்குவந்து சாமான்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு எங்கேயோ மரகதமும் அந்த அம்மாவுஞ் சேர்ந்துகொண்டு ஓடிப்போய் விட்டார்களாம். இது சமாசாரம் அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே மங்களவிலாச மாதர்கள் சொன்னார்கள்.

சயதுங்கன்:—அப்பா! சனிஒழிந்தது! சங்கடம் நீங்கிற்று!— (தனக்குள்) 'பொய்சொன்ன வாய்க்குப் போசனமில்லை' என்றபடி யாயிற்று! (வெளியாய்) சரி. நீபோ சோமதத்தா!

[சோமதத்தன்போகின்றான்.

முதலாத்தானிகன்: — மற்றைப்படி படையெடுத்துவந்திருக்கின்ற பாண்டியராசனுக் கென்னசெய்யலாம்?

சயதுங்கன்: — நம்மைவென்ற மதுரையம்பதிமாவீரனைத்தானைத்தலைவனுக்கிப் பாண்டியனோடு போர்புரிமாறனுப்புவோம்.

விகடவசநனுஞ் சிதாநந்தனுஞ்
சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

வம்மின்! வம்மின்!! இப்படி இருமின்!

பாணன், பாடினி, மதங்கி, கட்டியக்காரன் சங்கூதுவோன் முதலியோர் வருகின்றார்கள்.

விகடவசநன்: — மகாராஜா வவர்களுக்கு நல்லமருகனைப்பட்டான்!

(பாடினியைநோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

மருகன்வந் தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே
மாறன்வந்த தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே!! (உகஉ)

(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(பாணனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

பாண்டிய வீரனைப் பாடுவாய் பாணா!
பைந்தமிழ் நாடனைப் பாடுவாய் பாணா!! (உகங)

(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(மதங்கியைநோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

அறிவினன் வந்தானென் றுடும தங்கி!
ஆனந்தன் வந்தானென் றுடும தங்கி!! (உகச)

(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(சங்கூதுவோனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

உத்தமன் வந்தானென் றூதூது சங்கே!
உண்மையு ரைத்தோமென் றூதூது சங்கே!! (உகரு)

(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(கட்டியக்காரனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

கைதவன் வருகின்றான் கட்டியக் காரா!
காஞ்சி முழுவதுங் கட்டியங் கூறாய்! (உ௩௬)

(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—இவையெல்லா மென்ன? விதூடகரே! வேடிக்கையா யிருக்கின்றனவே! கட்குடித்தவர்போலக் குதிக்கின்றீர்! நன்று! நன்று!! பாண்டியன் படையெடுத்து வந்துவிட்டதனாலே யாம் பயந்துகொண்டு அவன் மகனுக்கு எமது மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிப்பேமென்று எண்ணினீரோ?

(பாணன் முதலாயினார் ஒதுங்கி நிற்கின்றனர்.)

விகடவசநன்:—அஃதொன்று மில்லை! மகாராஜா!

(சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் ஒருபுறம் பேசிக்கொள்கின்றனர்.)

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா! மந்திரியவர்களைக் கூட்டிப்போகும்படி அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஆள்வந்திருக்கின்றான்.

மேதாநிதி:—சரிதான்! நீசென்று அவனைச்சற்றே அப்படி இருக்கச்சொல்.

சயதுங்கன்:—சரி. [சோமதத்தன் போகின்றான்.

(சிதாநந்தனை நோக்கி) ஓ! பாண்டிய வீரரே! உம்முடைய வீரத்திற்கும் சத்திக்கும் மிகவு முவந்தேம்! எல்லா நாட்டரசர்களையும் மல்லயுத்தத்தில் இதுகாறுந் தொலைத்து வெற்றிக்கொடி நாட்டினேம்! அத்தகைய வெமதாற்றல் நும்மிடத்தேறாது போயிற்று! மற்று நீவிரெம்மீது வெற்றிகொண்டமையினால் யாம் முன்னரே நுமக்கு வாக்களித்தவண்ணம் நீவிரின்று முதல் எமது தானைத்தலைவராகுமாறு நும்மைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனம்.

மேதாநிதி:—ஏன்? நம்முடைய மகாராசாவவர்கள் கூறுமாறு நீவிர் சேநாதிபதிப்பட்டம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று தோன்றுகின்றது.

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) ஒருபெரிய இராஜகுமாரன் வந்து இவர்களிடத்திற் சேநாதிபதியாயிருக்கமாட்டானோ? இருப்பான்! இருப்பான்!! இவர்கள்யோசனை வெகுநன்றாயிருக்கின்றது! மல்லயுத்தமகாவீரனையும் வென்றமன்னனுக்கு இதுதானோ ஒருபெரிய பரிசில்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அங்ஙனமே! மகாராசாவவர்கள் தந்தருளும் ஆணையின் வண்ணமே நடக்கக்காத்திருக்கின்றேம்!

விகடவசநன்:—ஏ! சிதாநந்தரே! உம்முடைய பெருந்தன்மையே பெருந்தன்மை! உம்முடையடக்கமே யடக்கம்!

*"அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
யாரிரு ளுய்த்து விடும்." (உஉஎ)

என்றவள்ளுவர் வாக்கியம் உம்மைநோக்கியே யெழுந்தது போலும்!

சயதுங்கன்:—அப்படியாயின் நீவிரெமது தானைமுழுவதிற்குந்தலைமை பூண்டு இப்போது நந்நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போந்துள பாண்டியனோடு போர்புரியுமாறு நாளைக்காலைத் தானைகளைச் சந்நாகப்படுத்திக்கொண்டு செல்லவேண்டும்! இதைக்குறித்து மற்றைய தளகர்த்தர்களுக்கும் படைஞர்களுக்கும் படைப்பாணர் முதலாயினோர்க்கும் உத்தரவு அனுப்பிவிடுகின்றேம்!

சத்தியப்பிரியன்:—பாண்டியராஜர் சுகேசராபடையெடுத்து வந்திருக்கின்றனர்?—அப்படிப்படையெடுத்து வருதற்கு ஒருகாரணத்தையுங் காண்கிலெனே! அங்ஙனமிருப்ப அவர் படையெடுத்து வருவானேன்?

---

* திருக்குறள்.

மேதாநிதி :—மற்றைப்படி யெனக்குக் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்! அப்பொழுதே சோமதத்தன் வந்து சொல்லி விட்டுப்போனான்! என்ன விசேஷமோ? தெரியவில்லை!

விகடவசநன் :—(தனக்குள்) தங்கள் குமாரன் குலாந்தகனை அரம்பைமாதர் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பார்த்தார்கள்! யானிருந்து தடுத்து உதவிசெய்தேன்! அதுதான் விசேஷம்! வேறென்னை?

சயதுங்கன் :—ஆனாற்சரி. நீர்போய்வாரும்.

[மேதாநிதியர் போகின்றார்.

(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) ஐயா! உமது வினாவிற்கு இதுகாறும் விடைபகராதிருந்தமை பற்றிப் பொறுத்தருளவேண்டும்! யாது காரணமோ? இன்னுந்தெரியவில்லை!—யாம் யுத்தரங்கத்தை விட்டுவந்ததும் இந்தச் சமாசாரம் கேள்விப்பட்டேம்! உடனேயொரு தூதுவனை யனுப்பியிருக்கின்றேம். சகலமும் அவன் வந்த உடனே தெரியும்.

சிதாநந்தன் :—(சயதுங்கனை நோக்கி) மற்றுநாம் பாண்டியராசர் சுகேசரோடு போர்புரியவே வேண்டுமோ? அல்லாக்கால் நாம் சாமோபாயத்தின்வண்ணமேதாவது செய்யலாமோ?

சயதுங்கன் :—அஃதும்முடைய இஷ்டம்!நமக்குத்தெரியாது!

சத்தியப்பிரியன் :—அப்படியாயிற் சிதாநந்தா! நீ சென்று சமாதானம் பேசு. தாமதஞ்செய்யாமற் செல்!

சிதாநந்தன் :—மகாராசாவவர்கள் அடியேனுக்கு உத்தரவு தரக்கூடுமோ?

சயதுங்கன் :—சரி! விரைவினில் வருதிர்!

சிதாநந்தன் :—அன்னணமே! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) அப்பா! சத்தியப்பிரியா! யான்சென்று வருகின்றேன்!

சத்தியப்பிரியன் :—சரி. சரி. [சிதாநந்தன் போகின்றன்.

விகடவசநன் :—மகாராஜா வவர்கள் சமுகத்திலே அடியேன் விகடவசநன் நமஸ்காரம் !

(விகடவசநன் தரையில் விழுதலும் யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—என்ன? விகடவசநரே! என்ன சமாசாரம்?

விகடவசநன் :—ஒன்றுமில்லை! ஒருவிண்ணப்பம்!

சயதுங்கன்:—என்ன? சொல்லும்! கேட்போம்.

விகடவசநன் :—யுத்தரங்கத்திலிருந்து வசந்தச்சோலை வழியாய் வந்தேன். மகாராஜா! அங்கேயொரு பெண்கிளிக்காக மூன்று ஆண்கிளிகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டன! அதிலே யோராண்கிளி யிறந்தது! இன்னொன்று குத்துண்டு கீழேவிழுந்தது! மூன்றுவது மிறக்க முயன்றது!

சயதுங்கன் :—(சிறிது கோபத்துடன்) இஃதென்னே ? விகடவசநரே ! வீண் சமாசாரமெல்லாம் சொல்லுகின்றீரே ! ஏதோ விண்ணப்பமென்றீரே ! என்ன அதைச்சொல்லுமேன் !

விகடவசநன் :— அதைத் தான் சொல்லிக்கொண்டே வந்தேன் ! நடுவிலே தடுத்துவிட்டீர்கள் ! இனிமேல் நான் சொல்லுவேனே ?

சயதுங்கன் :— சொல்லவேண்டாம். நீரே வைத்துக்கொள்ளும் ! மற்றைப்படி நம்முடைய சுகசரீரரெங்கே? காணேம் ! (நாலுபக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து) இன்று மாலை யுத்தரங்கத்திற்கு வருகின்றேனென்று சொன்னர் ! அங்கும் வரவில்லை! இப்பொழு திங்கும் வரவில்லை!—ஒருவேளை மனோமோகினியோடு கூட ஓடிப்போய் விட்டனரா என்ன? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே யவரைப்பற்றி!

விகடவசநன்:—மகாராஜா! அவர் அப்பொழுதே போய் விட்டனரே!

சயதுங்கன்:—எங்கே?

விகடவசநன்:—சூரிய பகவானுடைய குமாரரி லொருவ ரிருக்கின்றாரே! மகாநுபாவர்! மகாதர்மராஜர்! அவருடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்!

சயதுங்கன்:—எங்கே? எங்கே?

விகடவசநன்:—எங்கே! யமலோகத்திற்குத்தான்! பின்னை வேறெங்கே?

சயதுங்கன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) என்ன? நிசந்தானு?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். மகாராஜா! நிஜந்தான்!

விகடவசநன்:—ஏன்? அவ்வளவுதானு? இன்னுங்கேளுங்கள். சொல்லுகின்றேன். அவர் நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் குமாரர் குலாந்தகரை முன்னரனுப்பிவிட முயன்றும் முடியவில்லை. பிறகு தாமே தனியாய்ப் புறப்பட்டுப் போனுர்.

சயதுங்கன்:—இஃதென்னை? விந்தையா யிருக்கின்றதே! ஓகோ! அதுதானே நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் அவசரமாய்க் கிருகத்திற்குப் போனதன் காரணம்?

விகடவசநன்:—பின்னை வேறென்னை? மகாராஜா!

சயதுங்கன்:—நம்முடைய சுகசரீரரா குலாந்தகரைக் கொல்ல முயன்றனர்? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

விகடவசநன்:—ஆமாம். தங்களுடைய சுகசரீரர் தாம்! இவையெல்லா வற்றிற்கும் மூலகாரணம் தங்களருமைப் புதல்வி கலாவதியம்மையே!

சயதுங்கன்:—இஃதென்னை? நீவிர் கூறுவது விநோதமா யிருக்கின்றதே!

விகடவசநன் :—எல்லாம் விநோதமாய்த்தா னிருக்கும். அது நிற்க. தங்கள் மகள் ஏன் அவ்வளவு அழகுள்ளவளா யிருக்கின்ருள்?

சயதுங்கன்:—அதனுலென்னை?

விகடவசநன்:—ஒன்றுமில்லை! — ஒருவரிறந்தனர்! மற்ருெருவர் குத்துண்டனர்! மூன்ருமவர் தற்கொலைபுரியமுயன்றனர்!—அவ்வளவுதான்! மகாராஜா!

சயதுங்கன்:—அஃதெப்படி யிருக்கக்கூடும்?

விகடவசநன்:—எப்படி யிருக்கக்கூடுமோ? யான் சொல்லுகின்றேன். சிறிது கேட்டருளுங்கள். 'அழகு ஆசையை விளைக்கும்; ஆசை முயலுமாறேவும்; முயற்சியில் இடையூறு பலவெதிர்ப்படும்; இடையூறகற்றுழி யிறுதியு மெய்தும்' என்னும் சுபாவநியமத்தின்படியே யாவும் நிகழ்ந்தன.

சயதுங்கன்:—அந்தச் சுபாவநியம மிருக்கட்டும். நீவிர் சுகசரீர ரிறந்தனரென்றுரைத்தீரே! அஃதெப்படி? அதைச் சொல்லுமென்ருல் என்னவெல்லாமோ பேசுகின்றீரே!

விகடவசநன்:— ஓ! தங்கள் ஆணையின்வண்ணமே சொல்லுகின்றேன்.— நம்முடைய சேநாதிபதி சிதாநந்தர்மீது நமது கலாவதி அன்புகொண்டிருக்கின்றன ளென்பதை யுணர்ந்த குலாந்தகன், தான் அம்மாதரசியை மணந்துகொள்ள வெண்ணிச் சிதாநந்தர் தம் முடைகளைத் திருடியெடுத்து அவர்போல வேஷம்பூண்டு நமது கலாவதிக் காரிகையைச் சந்திக்குமாறு வசந்தச் சோலைக்கட் சென்றனன்!—

சயதுங்கன்:—அதற்கென்?

விகடவசநன்:—அப்பொழுது நம்முடைய சுகசரீரர் தாமும் நமது பெண்மணி கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள நினைத்து நம்முடைய மகாராக்ஞி மநோமோகினியம்மை மூலமாய் முயன்று பார்த்தும் முடியாமையாற் கலாவதி

நங்கை காதல்கொண்டிருக்கும் அவ்வீரனைத் தொலைத் தால், தமக்குந் தங்களுக்கும் மிகவும் நலம்விளைக்குமென்று கருதிப் போர்க்கோலம்பூண்டு நமது சிதாநந்தனை வசந் தச்சோலை மார்க்கமாக யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்வுழிக் குத்திவிடுவோ மென்று நினைத்து அங்கே யொளித்துக் கொண்டிருந்தனர்! அச்சமயத்தில் நமது மந்திரியார்குமா ரன் செல்லலும் அவனைச் சிதாநந்தர் தாமென்று மயங்கிக் குத்தி விட்டனர்!

சயதுங்கன்:—ஏடா! பாவீ! கொலைக்காரச் சுகசரீரா!—

விகடவசநன்: — உடனே நந்தஞ் சிதாநந்தருஞ் சத்தியப்பிரி யரும் வசந்தச் சோலைவழியாய்ப் போகும்போது அவ் விடத்தினில் யாரோ ஒருவர் வஞ்சகமாக மகாருஷிபோல வேஷம் பூண்டுவந்து அமிர்த குளிகையென்று மயக்குறு மருந்தைக் கொடுத்தனராம்! அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு இவ்விருவரும் விரைந்து செல்வுழி அழுகைச் சத்தங் கா திற்பட்டதாம்! படலும் இஃதென்னெனத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது நமது சுகசரீரர் சிதாநந்தனை நோக்கிக் குத்துதற்கு ஓடிவந்து தாமே குத்துண் டுயிரிழந்தனர்! அச்சச்சரவினில் மகாருஷிகொடுத்த மருந்து கீழேவிழுந்து விட்டது!—

சயதுங்கன்:—அதன்பின்?—

விகடவசநன்: — இவர்களிருவரும் யுத்தரங்கத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். அப்புறம் யுத்தம் நடந்தபின் திரும்பிவரும் போது சிதாநந்தரோடு பேசிக்கொண்டு வரலாமென்று திரும்பிப்பார்த்தா லவரைக்காண வியலவில்லை. உடனே யானும் சத்தியப்பிரியரும் விரைவாக வசந்தச்சோலைக்கு வந்தோம். அப்பொழுது நமது சிதாநந்தர் தமதுடைவாளை யோச்சித் தம்மையே வெட்டிக்கோடற் றருணமாயிருப் பதுகண்டு அவர்தங் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தடுத் தேன்!—

சயதுங்கன்:—அவரேன் தம்மைவெட்டிக் கோடல்வேண்டும்?

விகடவசநன்:—எல்லாம் அந்தக் காதலாலேதான்!—ஏ ! காதலே ! நினக்குக் கோறலென்னும் பொருள்பட நல்லபெயர் லபித்தது!—மற்றுநீங்கள் கேளுங்கள் !—(பாடுகின்றுன்)

காதலி தொழில்க ளெல்லாங் காதலன் றனவன் ஞர்க
ளாதர மிகுந்து பொங்க வன்பெனுந் தளையிற் பட்டிப்
பூதலத் திரவு நாளும் பொருந்திய முடிவு மொன்றி
வேதனை சிறிது மின்றி மேன்மையின் மிளிர்வ ரன்றே! ()

என்றபடி இவருந் தங்கள்கலாவதியும் உள்ளவாறே மெய்யன்பி னியல்புணர்ந்த மேன்மையாளராகவே,

(பாடுகின்றுன்.)

வஞ்ச மென்பதன் பெயரையு மறிகிலர் மனத்திற்
கொஞ்ச மாயினுந் துயரமென் பஃதிலர் கோதில்
விஞ்சை தேர்ந்திடு காதல ரிருவரும் விரவிக்
கொஞ்சு வார்நலங் கொள்ளுவா ருவந்துளங் குளிர்வார்! ()

இன்னும், (பாடுகின்றுன்.)

இருவர் கொள்கையு மெண்ணமு மிசையினில் விழைவு
மிருவர் நாடிய வின்பமும் விருப்பமு மிணைந்த
விருவர் நேசமு மேக்கமு மியைதலா லுடலின்
மருவி வாழ்தரு முயிரென நாடொறும் வளர்வார் !(உசுO)

ஆதலின், தங்கள் அருந்தவக்குமாரி கலாவதிப் பைந்தொடியின் பொருட்டுத் தாமு முயிர்துறக்கத் துணிந்தனர் !

சயதுங்கன் :—அவள்பொருட் டிவர் தம்முயிர்துறக்கத் துணிவானேன் ? எமதருமைக்கலாவதிக் கேதேனு மேதம்நிகழ்ந்ததோ ?

விகடவசநன் :—அவ்வாறென்று மில்லை. மற்றைப்படி தங்கள் குமாரி கலாவதி நம்முடைய சிதாநந்தர் ஆஞ்ஞாபித்த வண்ணம் வசந்தச்சோலைக்குவந்து அவ்விடத்திற் சிதாநந்தர் உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு குத்துண்டுவீழ்ந்து

கிடந்த குலாந்தகனைக்கண்டு தன்னுடைய பிராணநாதர் சிதாந்தரேயென்று நினைத்து மனமுடைந்து இம்மாய வாழ்க்கையினை வெறுத்து உயிர்துறக்கக் கருதிப் பக்கத் திற் கிடந்த மகாருஷிகொடுத்த மருந்தினை யுட்கொண்டு மயங்கி வீழ்ந்தனள் !

சயதுங்கன் :—ஏடி ! பாவீ ! மனோமோகினீ ! உன்காமவலையின கப்பட்டு என்னவெல்லாஞ் செய்தேன் ! என்னவெல்லாஞ் செய்தேன் !! என்வயிற்பிறந்த வென்னருமைத் திருமக ளுக்குங்கேடிழைத்தேனே !—(பாடுகின்றான்.)

மாயமார் வஞ்சகீ வன்மனோ மோகினீ
பேயனே னுன்மயற் பித்தமே லீட்டினாற்
றூயிலாப் பெண்ணெனுச் சற்றுமே யோர்ந்திலேன்
தீயனே னையகோ ! தீயனே னையகோ !! (உசக)

ஐயோ! காமமே! உன்னுடைய வல்லமை மிகவும் பெரிது ! பெரிது !! (பாடுகின்றான்.)

* "பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு தெண்கயத்து மீன்காட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர்தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறிவி னார்." (உசஉ)

என்றும்,

† "நாயும் போல்வர்பல் லெச்சிலு நச்சலாற்
றீயும் போல்வர்செய்ந் நன்றி சிதைத்தலா
னேயும் போல்வர் நுகர்தற் கருமையான்
வேயும் போல்வரிவ் வேனெடுங் கண்ணினார்."(உசஙு)

† "நுண்பொரு ளானை நுகர்ந்திட்டு வான்பொரு
ணன்குடை யானை நயந்தனர் கோடலின்
வம்பிளி மென்முலை வாணெடுங் கண்ணவர்
கொம்பிடை வாழுங் குரங்கும் புரைகுப." (உசச)

* நாலடியார். † வளையாபதி.

என்றும்,

* "தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரான்வருங்
காமம் இல்லை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே." (உசரு)

என்றும், பெரியோர்கள் கூறியனவற்றை யெல்லாமுணர்ந் திருந்தும் மதிமாழ்கினேனே! — அந்தோ! என்னுடைய பொன்னனையமந்திரி மேதாநிதியார் கூறியவற்றைச் சிறிதேனுங் கவனித்திலேனே!—[மௌனம்]ஐயா! விகடவசநரே! இப்பொழுதென்னருமைக் கலாவதி யெங்குளள்? எங்குளள்?—

(சயதுங்கன் சிங்காதநத்தின்மீது சாய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) நம்முடைய மகாராஜாவுக்கு இப்பொழுதுதான் புத்திவந்தது! இனிமேற் சரியாய் நடப்பார்!— (வெளியாய்) மகாராஜா! கன்னிமாடத்திலிருக்கின்றனள்!—ஏ! சோமதத்தா!—சோமதத்தா!—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—எசமான்களே! சித்தம்!—

விகடவசநன்:—நீ அந்தப்புரஞ்சென்று கன்னிமாடத்திலுள்ள கலாவதித்தாயை யிங்கே மகாராஜாவவர்கள் வரச்சொன்ஞர்களென்று அவ்விடத்திலுள்ள சிலதியரிடத்திற் சொல்லிவிட்டுவா! சீக்கிரம்! தாமதஞ்செய்யாதே!

சோமதத்தன்:—அப்படியே செய்கிறேன்! எசமான்களே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

சயதுங்கன்:—ஐயா! விகடவசநரே! நம்முடைய புத்திரிகலாவதியை அவள்தானே விரும்பிய சிதாநந்தருக்கே மனைவியாய்க் கொடுத்துவிடுவோம்! முன் நாம் நம்முடைய மேதாநிதியாரோடுகூட ஆலோசித்தவண்ணம் பாண்டியரா

* கம்பராமாயணம்.

சன் மகனுக்குக் கொடுக்கவே வேண்டாம்! ஏன்? விகடவச நரே! நாம் தீர்மானித்தது சரிதானே?—

விகடவசநன்:—ஆமாம் அப்பொழுது செய்த தீர்மானமுஞ் சரிதான்! இப்பொழுது செய்ததீர்மானமுஞ் சரிதான்! ஆயினும் நம்முடைய தானைத்தலைவர் சிதாநந்தருடைய குலங்கோத்திரம் முதலியவற்றை விசாரித்துத்தான் மண வினை முடிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது! — ஆகையினாலே தாங்கள் நம்முடைய சத்தியப்பிரியரிடம் நமது சிதாநந்த ரைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது!—

சயதுங்கன்:—ஆ! அந்தப்படியே விசாரிப்போம்!—

(சயதுங்கன் சத்தியப்பிரியனை நோக்குகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—(எழுந்து) ஐயனே! ஜயதுங்கவள்ளலே! இப்பொழுது தங்களுடைய சேநாதிபதியா யிருப்பவரும் கலாவதியை யினி மணந்துகொள்ளப் போகின்றவரும், எங்கள் தலைவர் சிதாநந்தரும் பாண்டியநாட் டிறைவன் சுகேசுவழுதியின் அருமைத்திருமகனாரே!—

சயதுங்கன்:—அப்படியாயிற் பழம்நழுவிப் பாலில்விழுந்தாற் போ லாயிற்று!

விகடவசநன்:—அற்றன்று. கற்கண்டுக் குன்றிற் றேன்மாரி பொழிந்தாற்போ லாயிற்று!

சத்தியப்பிரியன்:—ஏ! மன்னர் மன்னனே! (பாடுகின்றான்.)

*"பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியு
மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்
தருவிலை நன்கல னமைக்குங் காலை
யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே." (உசசு)

---

* புறநானூறு.

என்பது முன்னோர்களா லேற்பட்ட வுண்மையுரை யன்றோ?

கலாவதியும் வாசந்திகையும் வருகின்றார்கள்.

முதலாத்தானிகன் :—ஆகா! என்ன அதிசயம்! என்ன அதிசயம்!! இதுவன்றோ யீசுரசங்கற்ப மென்பது!

சயதுங்கன் : — (கலாவதியைத் தழுவி முத்தமிட்டு) அம்மா! கலாவதி! என்னருமைத் திருமகளே! யான் வஞ்சகமே யொரு வடிவாய் வந்த மனோமோகினி மயக்கி னகப்பட்டு உன்னை யிதுகாறுங் கவனியாதிருந்தமைக்காக என்மீது நீ பொறை பாராட்டவேண்டும்! பொறை பாராட்டவேண்டும்!! (பாடுகின்றான்.)

காம வலைப்படு காளைய னேனென் கருத்து மயங்குதலான்
வாம குமாரி கலாவதி யேயிது காறு மதித்திலனாற்
கோமள வல்லி குணகரி யானிழை கோதுபொறுத்தருளித்
தேமலர் மாதெளி யேனறி யாதுசெய் தீமை கமித்தருளே!

அந்தோ! பாவியேன் சிறிதேனும் புத்திரிவாஞ்சை யென்பதில்லாம லிருந்தேனே! என் கண்ணே! கலாவதி! உனக்குப் பெருந்தவ றிழைத்தேன்! பெருந்தவ றிழைத்தேன்!! என்ன செய்வேன்? (பாடுகின்றான்.)

பெண்ணேபொ றுப்பாய் பிணையேபொ றுப்பாய்
நண்ணேன நீதி நடையேது மாதே
கண்ணேநி னுள்ளங் கனியாயெ னில்யா
னுண்ணேன்மற் றொன்று முறங்கேனென் றென்றும்.()

கலாவதி:—என்னருமைத் தந்தையாரே! தாங்களேன் வீணே மனவருத்தப்படல் வேண்டும்? (பாடுகின்றாள்.)

*"அங்கண் விசும்பி னகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுந் தீங்குறுதல் காண்டுமாற்-பொங்கி
யறைப்பா யருவி யணிமலை நாட
வுறற்பால யார்க்கு முறும்." (உசக)

* பழமொழி.

*"உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா
பெறற்பா லனையவு மன்னவா மாரி
வறப்பிற் றருவாரு மில்லை யதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்." (உ௫0)

†"ஆவது விதியெனி னனைத்து மாயிடும்
போவது விதியெனி னெவையும் போகுமாற்
றேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ
வேவரு மறியொணு வீசற் கல்லதே." (உ௫க)

†"தீங்குவர் தடையு மாறு நன்மைதான் சேரு மாறுந்
தாங்கள்செய் வினையி னாலே தத்தமக் காய வல்லா
லாங்கவை பிறரால் வாரா வமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கு
மோங்கிய சுவையின் பேத முதவினுர் சிலரு முண்டோ?" ()

சயதுங்கன்:—அறிவேயுருவாயமைந்த கலாவதீ! உன்னிஷ்டப்படியே யுனக்கு விவாகம் நடத்துகின்றேன்! நீ விரும்பிய அரசிளங் குமாரனையே மணப்பாய்!—

கலாவதி: — என்னைப் பெற்றுவளர்த்த தந்தையே! யான் இதைக்குறித்து என்னசொல்லப் போகின்றேன்!—

(கண்ணீர்விடுகின்ருள்.)

சயதுங்கன்:—அம்மா! கலாவதீ! அழாதே! அழாதே!! நீயழுவையேலாற்றேன்! ஆற்றேன்!!—

(சயதுங்கன் கலாவதியின்கண்ணீரைத் துடைக்கின்ருன்.)

விகடவசநன்:—மற்றைப்படி சமுகத்தினுடைய சம்பந்தியார் சுகேசவழுதியாரையும் மருகர் சிதாநந்தரையும் எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவருமாறு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டாமோ? நாமேன் தாமதஞ் செய்தல் வேண்டும்?

தூதுவன் வருகின்ருன்.

தூதுவன்:—மகாராசா வவர்களுக்கு அடியேன் வந்தனம்.

சயதுங்கன்:—என்ன சமாசாரம்? சீக்கிரஞ் சொல்லாய்.

---

* நாலடியார். † கந்தபுராணம்.

தூதுவன்:—மகாராசா! பாண்டியராசர் மகனும் இன்னொருவருமாகத் தேசசஞ்சாரஞ்செய்ய வெண்ணிப் புறப்பட்டு நம்முடைய நாட்டிற்கு வந்தார்களாம்! அவ்விருவரையும் நாம் பிடிநதுச் சிறையிலிட்டிருப்பது கேட்ட பின்னரோ பாண்டியன் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றானும்! தாங்கள் அவ்விருவரையும் நாளை மாலைப்பொழுதிற்குள் அந்தப் பாண்டியனிடமே யனுப்பாமற் போனாற் போர் நிகழுமாம்! இவ்வளவும் பாண்டியன் மந்திரி சந்மதியென்பவர் கூறினார்! — பலமான சேனையோடு வந்துளர்! மகாராசா!

சயதுங்கன்:— சரிதான்! சரிதான்!! அப்புறம் பேசிக்கொள்ளலாம் இதைப்பற்றி. ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது!

(தூதுவன் ஓராதனத்தமர்கின்றான்.)]

முதலாத்தானிகன்: — இனி நாம் நமது விகடவசநர் சொல்லுறபடிசெய்யத் தாமதிப்பானேன்?—

சயதுங்கன்:—ஆம். உண்மைதான். தாமதமின்றி அப்படியே செய்வோம்.—(எழுகின்றான்) எம்மீது பிரியம்பூண்ட ஆத்தானிகர்காள்! சதசியர்காள்! பிரபுக்காள்! கனவான்காள்! நீங்களெல்லாஞ் சிறிதேனுந் தாமதமின்றி மேதாநிதியார் வரக்கூடுமானால் அவரோடுகூடப் பாண்டியன் பாசறைக்குச்சென்று அவர்களை நாளைக்காலை நமது அரண்மனைக்கு வாத்தியகோஷங்களுடனும் நாட்டியச் சிறப்புடனும் படையணிவகுப்புச் சிறப்புடனும் அழைத்துக்கொண்டு வம்மின்! யாம் இங்கே மணவினைக்கேற்ற முயற்சி செய்கிறோம். ஏடா! சோமதத்தா!—

சோமதத்தன்:—மகாராசா! சித்தம்!

சயதுங்கன்:—நீசென்று கோட்டைகாவலர்க்கு நமது இந்தத் திருமுகத்தைக்காட்டி மணமுரசஞ் சாற்றும்படிசெய்!

சோமதத்தன்:—ஆ! அப்படியே!

[யாவரும் போகின்றனர்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சிக்கடுத்த வெள்ளிடையிற் பாண்டியன் பாசறை.

காலம்: காலை.

பாத்திரங்கள்: சுகேசன், ஆநந்தவல்லி.

சுகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

பாச மற்ற பண்பனே பார்த்தி ருந்த பானுவே
யாசகன்ற வையனே யாரு ஞான வேந்தனே
தேசு நின்ற தேவனே செய்ய யோக மூர்த்தியே
யீச நின்னை யான்மகிழ்ந் தேத்து கிற்ப தெங்ஙனே? ()

[மௌனம்.]

நம்முடைய செல்வச்சிதாநந்தனெங்கே? இன்னும் படுக்கை விடுதியினின்றும் வெளியேவந்திலனோ?

ஆநந்தவல்லி:—இன்னும்வந்திலன்! ஏதோசிறிது அயர்ந்து தூங்குகின்றான். நேற்றிரவு வெகுநேரம்வரைக்கும் நம்மோடு தன்னுடைய செயல்களையெல்லாம்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தமையினாலேதான்! மற்று நமதுகுழந்தை சிதாநந்தன் மல்லயுத்தத்தில் மகாவீரனென்று பேர்படைத்த சயதுங்கசோழனையும்வென்றதாகக் கேள்வியுற்றது முதல்எனக்கு அடங்காப்பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாகின்றது!

சுகேசன்:—நமதுகுமாரன் சிதாநந்தன் ஆதியில் தேசசஞ்சாரமாகப்புறப்பட்டுப் போகும்போதே இவனுக்கு எத்தகையவீரனையும் வெல்லக்கூடிய ஆற்றலுண்டென்பது தெரிந்தேம். ஆயினும் நமதுபுதல்வன் சிதாநந்தன் சயதுங்கசோழனைப்பற்றி யலட்சியமாயெண்ணாது சாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டுமென்பது பற்றியே யாம் அவ்வாறு கூறினேம்! அதுவுமன்றி நமதுசிதாநந்தன் எத்தனையோ பேரிடர்களின்றுந் தப்பியிருப்பதாகவும் தோன்றுகிறது!

அவையெல்லாவற்றையும் பற்றித்தனது நண்பன் சத்தியப் பிரியனிடம் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டனன்! சத்தியப்பிரியனோ இன்னும் வரக்காணகிலேம்!

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன் :—மகாராசா நம்முடைய சத்தியப்பிரியர் பாசறை வாசலில் வந்திருக்கின்றார்! இப்போது இவ்விடம் வருகிற தற்குத்தக்க வமயந்தானோ வென்றுகேட்டு வரச்சொன்னார்!

சுகேசன்:—ஏடா! சேவகா! போயவரையுடனே வரச்சொல்!
[சேவகன் போகின்றான்.

இதோ நம்முடைய சத்தியப்பிரியனும் வந்துவிட்டான்! அவனிடத்தில் எல்லாவற்றையுங்குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளலாம்!

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சத்தியப்பிரியன் :—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன் சத்தியப்பிரியன் வந்தனம்!

சுகேசன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! வா, வா.— இப்படியிரு.— (சத்தியப்பிரியன் வீற்றிருக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன் :—தாங்கள் இப்பொழுது சோழனரண்மனைக்குப் புறப்படுவதற்குத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தல் வேண்டும்! சோழராஜனது ஆஸ்தானிகர்களும் பிரபுக்களும் கனவான்களும் வாத்தியகோஷங்களுடன் நம்மை யழைக்க வருவார்கள்! நம்முடைய சிதாநந்தருக்குஞ் சோழராஜன் மகள் கலாவதிக்கும் விவாகமகோற்சவம் நடத்தப்போகின்றனர்!—ஆகையினாலே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ளும்படியாகச் சொல்லுதற்காகவே சோழன் என்னை யீண்டனுப்பினான்!

ஆநந்தவல்லி :—இஃதென்னை! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே! நம்முடைய சிதாநந்தன்தான் சோழனிடமிருந்து நம்மோடு

சமாதானம் பேசுவதற்காக உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வந்ததாகவும் அவனதுதானைத்தலைவனு யமர்ந்ததாகவும், அதன்பின் அவனதுமகள் கலாவதியின்மீது தான்காதல் கொண்டிருப்பதாகவும், அவளுந் தன்மேற் காதல்கொண் டிருப்பதாகவுங் கூறினனே!

சத்தியப்பிரியன்:—அம்மையே! சோழராஜர் ஜயதுங்கருக்கு நம்முடைய சிதாநந்தர் இன்னரென்று நேற்று இரவுவரைக்குந் தெரியாதிருந்தமையினுலே அவர் நமது சிதாநந்தருக்குச் சேனாதிபதிபட்டங் கொடுப்பதாகக் கூறினுர்! மற்றைப்படி நம்முடைய சிதாநந்தர் நமது மகாராஜாவவர்களது குமாரரென்று உணர்ந்துகொண்டதும் அவர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கோ அளவில்லை! (பாடுகின்றுன்.)

திங்க ளுறுஞ்சடை நாதர் தேவி யருளினுன் மாதர்
தங்க டிலகமாந் தையல் சந்திர காந்தமென் மைய
ணங்கை கலாவதி யாளு நம்ம சிதாநந்த வேளு
மங்கள மாக வடைந்தார் மாமகிழ் வெய்தி யிருந்தார்!

இவ்வாறு நம்முடைய சிதாநந்தரும் சோழராஜர் ஜயதுங்கரது புத்திரி கலாவதியுமாகிய விருவரும் ஒருவரையொருவர்கண்டு காதல்கொண்டமையினுலே அவ்வரசரது மனமுந் திரும்பிற்று! துஸ்ஸகவாசமுந் தொலைந்தது!—அவர்பக்க லிருந்துகொண்டு அவருக்கே கேடிழைத்துக் கொன்டிருந்தவர்க ளெல்லா மொழிந்தனர்!— சோழராஜரும் தாம் தவறிவீழ்ந்து தத்தளித்த காமக்கடலிலேயே யாழ்ந்துவிடாது உயிர் தப்புதற்குரிய அற்புதமரக்கலம் பெற்றுக் கரையேறி விட்டனர்! சோழராச்சியத்திற்கும் இனி நல்லகாலம் பிறந்தது! யாங்களும் ஒரு குறைவுமின்றி யிதுவரையிலுஞ் சௌக்கியமாயே யிருந்து வருகின்றேம்! இனிமேலும் அவ்வாறிருக்கும் படியாகத் தாங்களும் எங்களை யாசீர்வதித்தல் வேண்டும்!—யாங்கள் அநுபவிக்கும் பாக்கியங்க ளெல்லாம் தங்களுடைய அநுக்கிரகத்தாலேயன்றி வேறெதனுலுமல்ல!—

சுகேசன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உனக்குத் தெரியாத தொன்று மில்லை!—எல்லாம் ஈசன் செயல்! இறைவன் திருவருள்!—அப்படியிருக்க என் செயலாவ தொன்று மில்லை!—(இறைவனைத் துதித்துப் பாடுகின்றான்.)

*"நற்பதத்தார் நற்பதமே ஞான மூர்த்தி
நலஞ்சுடரே நால்வேதத் தப்பா னின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்து நின்ற
சொலற்கரிய சூழலா யிதுவுன் றன்மை
நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சந் தன்னு
ணிலாவாத புலாலுடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே யானுன்னை விடுவே னல்லேன்
கனகமா மணிநிறத்தெங் கடவு ளானே." (உருரு)

சந்மதிவருகின்றார்.

சந்மதி :—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன் சந்மதிவந்தனம்!

சுகேசன் :—வம்மின் சந்மதியாரே! இப்படி வீற்றிருந்தருளு மின்!

சந்மதி :—ஆ! அப்படியே. அதுநிற்க. சோழராஜனது ஆஸ் தானிகர்கள் முதலாகிய யாவரும் நம்மை மணவினைக் காக அழைக்க வருவதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன்! அஃ துண்மைதானோ?

சத்தியப்பிரியன் :—ஆமாம். அஃதுண்மைதான்.—

சந்மதி :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உன்னைப்பற்றிய விஷய ங்களை யெல்லாம் நம்முடைய சிதாநந்தன் சொல்லக் கே ள்வியுற்றேன்! மற்று நீ சௌக்கியந்தானே?

சத்தியப்பிரியன் :—தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினு லடியேன் ஒரு குறையுமில்லேன்! எல்லா வின்பமுமுடையேன்! அதுநிற்க. நாம் தாமதஞ்செய்வானேன்? அவர்கள் வரு

---

* தேவாரம்.

முன் நாமு மேன் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தல் கூடாது?—

ஆநந்தவல்லி:—நாம்தாம் ஏன் காலதாமதஞ் செய்தல் வேண்டும்?—(மந்திரியை நோக்கி) தாங்கள் யாவருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தருளலாமே!—

(நேபத்தியத்துட் பல்வகைவாத்தியங்களும் மெதுவாய் முழங்குகின்றன.)

சுகேசன்:—ஆ! அங்ஙனமே செய்வோம்.—(*சற்றுச் செவி சாய்த்து*) ஏதோ வாத்தியகோஷம் மெதுவாய்க் கேட்பதனாலே வெகுதூரத்தி லவர்கள் வருகின்றார்கள்போலும்!—இனிமேற் சம்மதியாரே! நாம் காலநீட்டித்தல் நியாயமன்று.—(ஆநந்தவல்லியை நோக்கி) நீ யந்தப்புரத்திலிரு!! இதோயான் வெகுசீக்கிரத்தினில்வந்து விட்டேன்!—(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! நீ யென்னுடன் வருதி!—

[யாவரும் போகின்றார்கள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் கல்யாண விலாசம்.
காலம்: நாள் வெயிற்காலை.
பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், மேதாநிதி.

சயதுங்கன்:—நாம் இவ்வா றெல்லாம் முடியப் போகின்றன வென்று எண்ணினோம்? இவையெல்லாம் ஏகாம்பரேசர் தம் மின்னருட்செயல்களே யல்லவோ?—(பாடுகின்றான்.)

கல்லாலமர் காரணனே
நல்லாளுமை நாறுடலா
யெல்லாரொளி யீசரனே
யெல்லாநினை தேரருளே! (உ௫௪)

ஆதலின்,

காமரு காட்சியனே காமனைக் காய்ந்தவனே
பூமரு பூட்சியனே புண்ணிய தேசிகனே
வாயமர் மாட்சியனே மாண்புறு சற்குருவே
யாமுற வாட்சியனே யாங்ஙனு னைப்பணிவேம்? (உ௫ள)

மேதாநிதி:—மற்றைப்படி இம்மணவினைக்கு யான் செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாஞ் செய்துவிட்டேன். அரண்மனைவாயிலில் மணமுரசம் முழங்குகின்றது. நகர்முழுதும் அலங்காரஞ்செய்தாயிற்று. இனிமேல் அவர்கள் வர வேண்டியதுதான் குறைமதம்.

சயதுங்கன்:—அப்படியானாற் சரி.— அதுநிற்க. உம்முடைய குமாரனுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கின்றது?

மேதாநிதி:—வைத்தியர் அகோபலர்தாம் காயப்பட்ட இடங்களில் மருந்துவைத்துக் கட்டியிருக்கின்றார். சீக்கிரத்தினிற் சௌக்கியமாகுமென்று சொல்லுகின்றார். அவன் நம்முடைய சிதாநந்தருடைய போருடைகளை அப்பொழுது தரித்துக்கொண்டிருந்தமையினாலே காயம் அவ்வளவு நன்றாய்ப்படவில்லை யென்கின்றார். எல்லாவற்றிற்கும் தெய்வகடாட்சம் வேண்டும்!

சயதுங்கன்:— மற்று, இன்னொரு சமாசாரம் தங்களிடஞ் சொல்லவில்லையே நாம்! கன்னடன்றம்பி மங்களநாதன் நம்முடைய மனோமோகினியையும் மரகதத்தையுஞ் சைனர் சாவடியிற் சந்தித்து இட்டுக்கொண்டு போகும்போது நம்முடைய காவலாளர்கண்டு பிடித்ததும் அவனும் மரகதமும் ஓடிப் பாலியாற்றில் வீழ்ந்திறந்தனர்களாம்! மங்களநாதன்மட்டும் பிடிபட்டுச் சிறைச்சாலையின்க ணடைக்கப்பட்டுளன்!

மேதாநிதி:—அப்படியா? நல்லவேளை! பிழைத்தோம்! பிழைத்தோம்!!

சயதுங்கன் :—என்ன? என்ன?

மேதாநிதி :—எனது மைத்துனர் மகள் வாசந்திகையை யவனுக்குக் கொடுப்பதாக யோசனைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன! இனி யந்தயோசனை யேது?

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன் :—மகாராசா! பாண்டியராசரையும், நம்மசிதாநந்தரையும், நம்முடைய கனவான்களும் சபையார்களும் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்! இந்நேரம் அவர்கள் யாவருங் கோட்டைக்குள் வந்திருப்பார்கள்!

சயதுங்கன் :—ஆனாற் சரிதான். நீ அந்தப்புரஞ்சென்று சிலதியரிடஞ் சொல்லி நம்முடைய குமாரி கலாவதியைச் சன்னத்தமாயிருக்கும்படி செய்!

சேவகன் :—சித்தம் மகாராசா! [சேவகன் போகின்றான்.

சயதுங்கன் :—ஏன் மந்திரியாரவர்களே! நம்முடையவழக்கப்படி சிறைகாவலாளர்க்குத் திருமுகமனுப்பிச் சிறையிலுள்ளாரை விடுதலைசெய்ய வேண்டாமோ?

மேதாநிதி :—ஆமாம். அஃதுடனே செய்யவேண்டுவதுதான்.

சயதுங்கன் :—சோமதத்தா!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :—மகாராசா!

சயதுங்கன் :—அப்படியானால் மங்களநாதனையும் விடுதலை செய்யவேண்டியதுதானே?

மேதாநிதி :—ஆமாம். தொலைந்துபோகிறான். விட்டுவிடுங்கள்.

சயதுங்கன் :—ஆனாற் சரி. ஏடா! சோமதத்தா! நீ சென்று நமது சிறைகாவலாளரிடம் இத்திருமுகத்தைக் காட்டிச் சிறையி லுள்ளாரை யெல்லாம் விடுதலை செய்யும்படி சொல், போ. தாமதஞ் செய்யாதே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

என்ன மேதாநிதியாரே! ஈசுர சங்கற்பமென்பது ஓரரச னது செங்கோன்மை போலும்! (பாடுகின்றான்.)

தீயனைக் காய்கிற்குஞ் செம்மையு நல்லோரை
நேயமொடு காக்கின்ற நேர்மையு—மாயுங்கால்
யாவையுந் தானாகி யாண்டு முளவிறைவன்
கோவெனக் கோடல் குறிப்பு. (உரு௮)

(நேபத்தியத்தினுட் பல்வகை வாத்தியங்களும் முழங்குகின்றன.)

மேதாநிதி :—ஓகோ! வாத்தியகோஷங் கேட்கின்றதே! அவர்கள் யாவரும் வந்துவிட்டார்கள் போலும்!

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன் :—மகாராசா! அவர்களெல்லோரும் இதோ வந்துவிட்டார்கள்.

சயதுங்கன் :—சரிதான். நீயப்படியிரு!

(சேவக னொதுங்கிநிற்கின்றான்.)

சுகேசன், சந்மதி, சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்,
விகடவசநன், ஆத்தானிகர்கள், பிரபுக்கள்
முதலிய யாவரும் வருகின்றார்கள்.

(சயதுங்கனும் மேதாநிதியாரு மெழுகின்றார்கள்.)

வந்தனம்! வந்தனம்!! யாவர்க்கும் வந்தனம்!!!

(சயதுங்கன் கையமைப்ப யாவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

(சுகேசனை நோக்கி) ஐயா! சுகேசவழுதியாரே! நாமிருவரு மெப்பொழுதும் பகைபாராட்டாது நட்பாளராகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது நம்பெருமான் விருப்பம் போலும்!

விகடவசநன் :—(தனக்குள்) இவ்வுண்மை யின்றுதான் நந்தம் மகாராஜாவவர்களுக்குப் பிரகாசமாயிற்றோ?

சுகேசன் :—(பாடுகின்றான்.)

நித்த நிகழ்கின்ற நீடுலகின் மாந்தர்செய
லத்தனையு மீச னருள். (உருசு)

மேதாநிதி:—ஆ! அதற்கு ஐயமுண்டோ?—

சயதுங்கன்:—(சிதாநந்தனை நோக்கி) என்னருமைச் சிதாநந் தவீரனே! இவ்வயின்வருதி. (சிதாநந்தன் சமீபித்தலுமவனைத் தழுவிமுத்தமிட்டு) எமதன்பார் மருகனே! உன்னை யாம் இன்னரென் றறிகிலாமையாற் செய்த செயல்கட்கெல்லாம் மனம்வருந்துகின்றே மாதலிற் பொறுத்துக் கோடல்வேண்டும்!—

சிதாநந்தன்:—எந்தையார் சிறிது முன்னர்க்கூறியது போல எல்லா மிறைவனருளா யிருப்புழி, யாம் செய்யற் பாலன யாவுள? ஆதலி னெந்தம்பிரியமுள்ளமாமனரே! சயதுங்க வள்ளலே! தாங்களிதைக்குறித்துக்கவற்சியுறலொழிமின்!

சத்தியப்பிரியன்:—நாமேன் தாமதித்தல் வேண்டும்?

சயதுங்கன்:—தாமதமொன்றுமில்லை! ஏ! சோமதத்தா!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா!

சயதுங்கன்: — நம்முடைய செல்வப்புத்திரி கலாவதி யிங்கே கல்யாண விலாசத்திற்குச் சீக்கிரம் வருமாறு கன்னிமாடக் காவலாட்டியரிடஞ் சொல்லிவிட்டுவா.—

[சோமதத்தன்போகின்றான்.

(சந்மதியைநோக்கி) என்ன? சந்மதியாரவர்களே! நாமும் நமது நண்பர் சுகேசவழுதியாரும் முகூர்த்தநிச்சயம் பண்ணி விவாகம் முடிக்கு முன்னரோ யவர்களிருவரு மொருவரை யொருவர்கண்டு காதல்கூர்ந்தன ரென்பது எம்பெருமான் ஏகாம்பரேசனது திருவருட் பிரேரகமே யன்றோ?

சந்மதி:—ஆமாம். அஃதுண்மைதான். யாங்களுமெங்கள் சிதாநந்தர் தேசசஞ்சாரமாய்ப் புறப்படும்போது அவர்க்கு இந்தச் சோணாட்டிற்குச் சேறலொழிகவென்று கூறியிருந்தும் அவர் இங்கேயேவந்து இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்ந்திருத்தலையாலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து இது ஜகதீசன் திருவருளே யென்பதை யாட்சேபிப்பவன் யாவன்?

விகடவசநன்: — அவன்றானுலோகாயதன்! உலோகாயதன்!!

(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

பணிப்பெண்களிருபுறமுஞ் சூழ்ந்துவரக் கலாவதி
வாசந்திகை மாணிக்கமாலைகளோடு
பிரவேசிக்கின்றாள்.

சயதுங்கன்: — என்னருமைத்தாயே! கண்ணே! கலாவதி! இப்படிவா. (கலாவதி தந்தையாரருகிற்சேறலுஞ் சயதுங்கன் பலரையுஞ்சுட்டி) அம்மா! கலாவதி! சகலமும் உன்னிஷ்டப்படியே முடிந்தன! — அதோ அவ்விடத்திலிருப்பவர் உன்னுடைய மாமனாராகிய பாண்டிநாட்டரசர் சுகேசவழுதியார்!—அவர் சமீபத்திலுட்கார்ந்துகொண்டிருப்பவர்தாம் பாண்டியராசருடைய பிரதானமந்திரி சந்மதி யென்பவர்! —

விகடவசநன்: — உதோ உவ்விடத்திலிருப்பவர்தாம் உம்பிராணநாதர் சிதாநந்தர்!—இதோ இவ்விடத்திலிருப்பவர்தாம் விப்பிரசிகாமணி விதூஷகதிலகர் விகடவசநர்!—

(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கன்:—மற்று, இதோ இங்கிருப்பவர்தாமுனதுபிராணநாதர் சிதாநந்தர்தம் உயிர்நண்பர் சத்தியப்பிரியர்!—இனிமே லிவர்களெல்லோருந்தாமுனக்கு வேண்டியவர்கள்!

விகடவசநன்:—ஏன்? மகாராஜா! இன்றைக்கு அமாவாசியையன்றோ?

மேதாநிதி: — இன்றைக்கேதையா அமாவாசை? அதுவருகிறதற் கின்னு மேழெட்டுநாட் செல்லவேண்டுமே!

விகடவசநன்: — மகாராஜா! தாங்களே கேளுங்கள்! யான் இன்றைக்கு அமாவாசியை யென்கின்றேன்! நம்முடைய மேதாவிதியா ரில்லையென்கின்றார்!—எல்லாவற்றிற்கும் யானின்றைக்குப் பிரத்தியட்சமான அமாவாசியையே யென்றே நிரூபிக்கின்றேன்!—ஐயா! மேதாவிதியாரே! சபையோர்களே! சூரியனுஞ் சந்திரனுஞ் சேருந்தினம் அமவாசியை யென்னப்படும். அவ்வாறே யின்று சூரியவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய ஜயதுங்கராஜரும், சந்திரவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய சுகேசவழுதியாரு மிங்கே சேர்ந்திருக்கின்றார்களாகவே யின்று அமாவாசியைதான்!—

(யாவருங் கைகொட்டியார்த்து நகைக்கின்றார்கள்.)

பிராமணரிருவர் வருகின்றனர்.

பிராமணர்: — ஜயஜய விஜயீபவ! மகாராஜ! விவாகசாலையிற் புரோகிதர் முதலிய யாவரும்வந்து காத்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்! தங்களுடைய வரவைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருக்கின்றார்கள்!

சயதுங்கன்: — அப்படியானால் வழுதியாரே! சந்மதியாரே! நாம் சிதாநந்தருக்கும் கலாவதிக்கும் இப்பொழுதே விவாகத்தை நிறைவேற்றி விடலாமே!—(சபையிலுள்ளாரை நோக்கி) எனது பிரியசபையோர்காள்! தாங்களெல்லோரும் விவாகசாலைக்குச்சென்று எம்மைக் கனப்படுத்தல் வேண்டும்!

சபையோர்கள்:—ஆ! அப்படியே!

[சயதுங்கன், சுகேசன், சிதாநந்தன், கலாவதியாகிய விவர்களொழிய மற்றவர் யாவரும் போகின்றனர்.

(சிதாநந்தனுங் கலாவதியுஞ்சேர்ந்து நிற்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—(பாடுகின்றான்.)

* "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை

* திருவாசகம்.

மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோ னெம்மையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ
மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே." (உகூ0)

[சயதுங்கன் போகின்றான்.

சுகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

தழையுமியல் பிற்றெனும் பத்தியுறு மனனுடைய
தரணியீர் தாமதமெவ
னழலிடை யகப்பட்டு மாழ்குறு புழுப்போல
வழியாது வருதிர்நம்மை
யுழையிருந் தருதிநமு முண்மைநெறி யிற்செல
வுறுப்பவற் பாடியேத்தி
விழைவுட னவன்றன தருட்கடலின் மேவிநனி
விளையாடி யாடுதுமரோ. (உகூக)

[சுகேசன் போகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—(கலாவதியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு பாடுகின்றான்.)

மங்கைப் பருவமுற்றே வளர் இற்குமெஞ்
சிற்றறிவாந்
துங்கக் கவுமுதியை நனி தோயுங்
கலாதரனே
யெங்கும் விழியுடையாய் தடுத் தெம்மையாட்
கொண்டவனே
யெங்கள் பரசிவமே யுனை யெங்ஙனம்
வாழ்த்துதுமே? (உகூஉ)

[சிதாநந்தனுங் கலாவதியும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிலாத்தாநமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், சுகேசன், மேதாநிதி, சந்மதி, சுயம்பிரகாசர், விகடவசநன், ஆத்தாணிகர்கள், பிரபுக்கள், கனவான்கள் முதலாயினூர்.

(சிதாநந்தனும் கலாவதியுஞ் சிங்காதநத்திருக்கின்றனர்.)

சிதாநந்தன்: — (கலாவதியோடெழுந்து) மன்னர்காள்! மந்திரிகாள்! முறையோர்காள்! மற்றையோர்காள்! இப்பொழுது நீவிர்யாவருங்கூடி யெம்மிருவரையும் அரியாதனத் தமர்த்திச் சோணாட்டின தரசுரிமை கைக்கொண்டு அதனைப் பரிபாலிக்குமாறு கூறியாங்கே யாங்க ளிருவேமும் நடந்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கின்றேம். சற்று முன்னர்ச் சந்மதியாரவர்கள் படித்த இராசநீதிப் பத்திரிகையிற் சொல்லியஒவ்வொருவிடயத்தினும் அணுத்துணையுந் தவறின்றி நடப்பான் முயல்கின்றேம். அன்னணமே வாக்குறுதியுஞ் செய்கின்றேம். இனி இறைவன் றிருவருளை முன்னிட்டு அவனடித்தாமரையே துணைக்கொண்டு எக்காரியத்தையு மியற்றுவேமாக. 'மன்னுயிரைத் தன்னுயிராமதிக்க' என்னும் நியாயத்தின்வண்ணம், எம்மைப் போலவே சகலமாந்தரையும் விரும்பிப் பாதுகாப்பேமாக. ஒப்புரவறிந்து உயிர்கள்பாற் கண்ணோடி யுலகோம்புவேமாக. (இருவரு மாதனத்தமர்கின்றனர்.)

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

சுயம்பிரகாசர்:—(எழுந்து ஆசீர்வதித்துப் பாடுகின்றனர்.)

மண்வளரு மானுடரு மற்றுமுள பல்லுயிருங்
கண்வளர்ந்து நாடோறுங் கவலையற்றுக் களிகூரத்

துந்துமியின் னியங்கறங்கத் தோகையர்க ணடமாட
வந்தியர்கள் வாழ்த்தெடுப்ப மாகதர்நின் றேத்தெடுப்ப
மாதவத்துப் பெரியோர்கண் மங்கலநற் போற்றிசைப்ப
வேதபுத்து வான்கனெனும் விமலர்கள்ப லாண்டிசைப்பத்
துங்கமிகுந் தமிழ்வாணர் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்
பொங்குறும் பாட்டுரைப்பப் புரிவளைக ணின்றேங்கத்
திங்கணெடுங் குடைநிழற்கீழ்ச் சிலதியர்சா மரையிரட்டச்
சிங்காத னத்தமர்சி தாநந்தப் பெயருடையோய்!

எவ்வுயிருக் கெதுபற்றி யிடரெய்து மாயிடினு
மவ்வுயிருக் குறுதுணையா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்!

அருந்தமிழ்தம் போலினிமை யார்ந்துதலை யன்பொழுகு [கு!
மருந்தமிழ்ச்சொற் பொருட்செறிவு றமர்ந்ததுநின் றிருவாக்

கன்றனைய குடிகட்குங் காரிகைக்கும் பொதுவன்றி
நின்றனக்கே யுரியதுகொ னின்மலநின் றிருமேனி!

ஆருயிர்யா வற்றினையு மளிக்கிற்பா மென்றுசொலி
யோருயிர்க்கே யுடலளித்தா யொப்புரவு மறிந்தனைகொல்?

குவிதனத்துக் கோதைநலார் கொடுமதவே டன்கணையாற்
றவிதரவா ளாதிருப்பாய் தண்ணளியு நிற்கிலைகொல்?

செங்குமுத விதழ்மடவார் சீரிதய கமலமெலாந்
தங்குதலா னிறைவனெனுந் தனிப்பெயரு முற்றனைகொல்?

திருந்துகழல் வேந்தர்தொழச் சினவேலோய் வீற்றினிதி
னிருந்தபெரு மங்கலநிற் கியம்புதலுஞ் சிறப்பேயோ?

மல்வென்றி யோடுமண மங்கலமும் யாம்பாடல்
செல்வென்ற கரமுடையாய் சிறிதேனும் புகழாமோ?

விதுநிகர் முகனுடை விமலசு குணவள
மதுரையெ ணகர்தனில் வளர்தரு மரசனே!
உவகையொ டுறுதிர முயர்வினி நகர்வதி
பவமகிழ் புரிகுவை பரசுறு சரசனே!

ஆரருளும் புரிவாய்நீஇ! ஆனந்தந் தருவாய்நீஇ!
வீரர்தமுள் வீரனுநீஇ! வேந்தர்தமுள் வேந்தனுநீஇ!

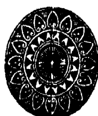
ஐயனீஇ! செய்யனீஇ!
ஆதிநீஇ! சோதிநீஇ!
நாதனீஇ! போதனீஇ!
அறிவனீஇ! இறைவனீஇ!

அதனுஅல்,

பொற்புறு மரகதப் பாசடை பொலிந்த
கற்பக நிழற்கட் காவலன் போலப்
பாண்டிய சோழ மாண்டகு நாடுக
ளாண்டருள் செய்யு மாறெம் மனத்தகத்
தாசைமீக் கூர்ந்துநல் லாசிடை யிடுது
மெங்கோ மானே யினிமையாய்ச்
செங்கோல் செலுத்திச் சிறந்துவாழ் கெனவே! (உசுங)

[மலர்மாரிபெய்து யாவரும் போகின்றனர்.

ஏழாம் அங்கம் முற்றிற்று.

வாழ்த்து.

கலிவிருத்தம்.

'வாழ்கசி தாநந்தப் பரிதி மாலுடன்
வாழ்கக லாவதி வளர்க வில்லறம்
வீழ்கமா மழைமிக விளைக நாணிலந்
தாழ்கமற் றருந்துயர் தழைக பத்தியே. (உ௬௪)

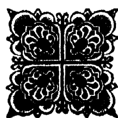
இயலிசை நாடக மென்னும் பேரவா
முயரெழில் பரந்தசீ ருறுப்பு மேவிய
நயனுறு நற்றமிழ் நங்கை வாழிய
வியனரும் புலவர்மேன் மேலு முய்கவே. (உ௬௫)

வீடரும் பொதுசந விசயை மண்டபீ
வாடரங் காகிய வதற்கு நம்மவை
நாடிவந் தாடிய நடர்க்குங் காணிய
கூடிய மாந்தர்க்குங் குறைவில் சோபனம். (உ௬௬)

கலாவதிநாடகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறிப்புரை.

பாயிரம்.

பக்கம். க:—பா-க. உறத்தித்திக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யாள்=மிகவும் இனிய சுவையோடு கூடிய சொற்களையுடைய செவ்வியினள். சித்திக் குஞ்சரசரணம்=சித்தி விநாயகர்தாள்.

„ „ பா-உ. முருகபிரானுந் தேவசேனை யம்மையும் பந்தாடும் அவசரத்திற் பந்து அம்மையார் மடியில் தாவிற்றாக, அதனைத் தருதியென்னும் வியாஜத்தினா லவர்தங் குங்குமந்திமிர்ந்த கொங்கைத்துணையினை நீவு மவ்வன்புடை யண்ணலை யிடைவிடாது சிந்திப்பாம்.

„ „ பா-ங. தனது இதழினில் வள்ளியம்மையால் நிகழ்ந்த பற்குறிகளைப் பல்வித வுபாயங்களினாலும் நீக்கமுயன்றும், அவை நீங்காமை கண்டு அவற்றை மறைப்பான் தனது அதரத்தினைக் கொவ்வைக்கனியென மருண்டு இக்கிள்ளையே யத்தீங்கிழைத்த தென்று கூறக்கருதிக் கையினிற் கிளியொன்றினைப் பிடித்துக்கொடு தேவசேனைமுன் போந்தானது கீர்த்தியைப் பாடுவாம்.

பக்கம். உ:—பா-ச. வெண்மையைப் பங்கயத்தொடுங்கூட்டுக.

„ „ பா-ரு. நடராஜப்பெருமான்றன் நான்கு திருக்கரங்களினுந் தற்குறிப் பேற்றியது.

„ „ பா-சா. இன்னுஞ் சிறைகள் முளைக்கப்பெறாதவோ ரிளம்பறவை பறக்க முயல்வதனை யொக்கும்.

„ „ பா-எ. மாதுறக்கம்=பெரிய சுவர்க்கம்.

முன்னுரை.

பக்கம். ரு:—பா-அ. மலர்மணம்போ லெங்கு முறுபவன் = மலருமணமும் அத்துவிதமாநிற்றல்போல யாண்டும் வியாபித்தவ னென்றும், மலர் அரும்பும் போதுமாகுங் காலத்து மணம் வெளிப்படாத வாறுபோற் பெத்த தசையில் ஆன்மாக்களுக்கு வெளிப்படாதுடனிருந்தும், மலராங் காலத்து மணம் வெளிப்படுதல்போல முத்தி தசையில் ஆன்மாக்களுக்கு வெளிப்பட்டு நின்றும் எவ்விடத்தும் உறைபவனென்றும், பொருள் கொள்க. மாவின்ப.........ஒரு கோவை: பேரின்பத்தையே சாகரமாகவும் முத்தியையே அதனாற் சூழப்பட்ட வுலகாகவும், கடவுளையே ஏக சக்கிராதிபத்தியஞ் செய்யும் அரசனாகவும் உருவகஞ் செய்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். கூ:—பா-கo. களிசிறக்குங் காறு= களிகூரும்வரையும். உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.

,, ,, வரி-கக. உo. கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி: இவர்தம்முள் வேற்றுமையை உய்த்துணர்க.

பக்கம். எ:-பா-கக. கஉ. இப்பாடல்களில் வசந்தகாலத்தை முறையே யரசனாகவும் அரசியாகவுஞ்செய்துள ஏகதேச வுருவகவணிகளைப் பூர்த்திசெய்துணர்க.

,, ,, பா-கா. உருவகவணி. இதன்கண் வசந்தத்தை நடனமாதாகக் குறித்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். அ:—வரி-ரு-எ. இவ்வுருவகத்தை யுற்று நோக்குக.

அங்கம்—க.

முதற்களம்.

பக்கம். கூ:—பா-கஎ. கணத்திற் கெல்லா முதல்வ = கணபதி யே.

பக்கம். கஉ:—வரி-உக. தாங்கள் தாம் எனக்குத் தெய்வம்: வேசையர் வீடுசெல்வாரியல்பாய சொற்க ளுள் இதுவும் ஒன்றுபோலும்.

„ „ வரி-உஎ. அகோபலர் : அரண்மனை வைத்தியர்.

பக்கம். கச:—பா-கஅ. போனம் : மகரக்குறுக்கம்.

„ „ வரி-அ. சமானிய - சாமானிய.

„ „ வரி-கரு-கசு. வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளி த்ததோ என்று பேசுதல் = ஒட்டாமற் பேசுதல். இஃது இப்பொருண்மைத்தா தலை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். உஉ:—வரி-கச. கோலின் செம்மை = அரசாட்சியின் நேர்மை.

„ „ வரி-உச. அடிகள்; பெரியோரைக் குறிப்பதோர் உயர்வு கருதிய சொல். ஈண்டுத் தந்தை யைக் குறித்தது. "அடிகள் முன்னர் யா னடிவீழ்ந்தேன்" சிலப்பதிகாரம்.

பக்கம். உங:—பா-ருO. ஊறுகின்ற புனல்நிறைந்த கிணற்றி னுள்வாழு மீன்போன்றார் பிற நாடுகளின் காட்சியாற் போதருமின்ப மிழந்தவராயி னார். "கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப் பமேன்" என்பதனையு நோக்குக.

பக்கம். உச:—பா-ருஉ. இனிய கரும்பி னுதித்துந் திரண்ட தாளுடைத்தாயுங் குதிரையின் பிடர்மயிர்

போல விரிந்து விளங்கியுங் கொழுந்தா டை யினிய நறுநாற்ற மில்லாததாதல் போல், மேன்மேலு மோங்கி வளருநற் குடிப் பிறந்துவைத்தும் ஒருவனறன் சீர்த்தியினைச் செய்யுட்களினும் சிலைகளினுந் தீட்டற்குக் கருவியாய மிக்க ஆண்டன்மை யில்லானுயின் அவன்றன் உயர்குடிப் பிறப்பினுற் போந்தபயன் யாதுகொல்?

பக்கம். உரு:—வரி-௪. சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன், வங்கிய சேகரபாண்டியன் முதலாயினுர் காலங்கள்.

அங்கம்—௨.

முதற்களம்.

பக்கம். உக:—பா-௩௪. சிலாதரன் = சிவபிரான்; மலையை (வில்லாகத்) தரித்தவன். நலாதவ குலங் கவின்ற=நல்ல சூரியகுலத்திற் கழகுசெய்யும்.

பக்கம். ௩௫:—பா-௩௫. கைப்பிடித்துக் கொள்ளல்=மணந்து கொள்ளல். "முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன்கிட்டுமோ?" என்ற பழமொழியையுங் காண்க.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ௩௬:—வரி-அ. கொம்புகளிற் சுகம் = மரக்கிளைகளிலுள்ள கிளிகள்; கொம்புகள்+இல்+சுகம்= இல்லுறை மகளிரின்பம்.

„ „ பா-௩௬. விழையா: விழையாமல்; விழைந்து. மறன்=வீரம்; கொலை. ஏமமன்று = இன்

பத்தைத்தரும் ஆடரங்கு; இன்பமல்லா மல். இப்பொருட்கு 'அன்றி' யென்பது 'அன்று' என "அன்றி யின்றியென்" என் னு. நன்னூற் சூத்திரத்துள் உடம்பொடு புணர்த்தலாற் றிரிந்ததென்க. பூதரம்= மலை. பழிச்சல்= துதித்தல்; பழித்தல். மன்மதன் = காமன்; நிலைபெற்ற மதம். தவறரு மின்பம்=தவறாத வின்பம் ; தவ ல் + தரும்+இன்பம்=கேடுபயக்கு மின் பம். சாந்தமொழியும் = சாந்தமாப்பே சும்; சாந்தநீங்கிய. உத்தமச்செல்வர் = உயர்ந்த செல்வர்; உவ்விடத்தேயுள்ள தமோகுணச்செல்வர்.

பக்கம். ௩அ:—வரி-கச. சகுனி சுயோதனற் குதவிபுரிந் தாங்கு புரிதல்=அடுத்துக் கெடுத்தல்.

பக்கம். ௩கூ:—பா-௩அ. காவலன், கல்வி, சூரியன் என்ற மூன்றுகண்ணினுள் முதலிலுள்ள கண்ணாகிய காவலனில்லையேல் மக்களுக்கு இடரெனு மிருணீத்த லரிது.

பக்கம். ச0: — பா - ௩கூ. முறைநிரனிறையாப் பொருள்கொள்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். சந:—பா-சக. வரி - க - ச. மயக்கவணி.

வரி - ரு - அ. செண்டுவெளி=குதிரைகள் சுழன்று செல்லுமாறியற்றிய வையாளிவீதி. புறநானூற்றில் களச, உஉ0-ஆம் பாட்டுக்களினுரையின்கண், முற்றம் மன்றம் என்ற வீரிடங்களினுஞ் செண்டு வெளியென் றுரையெழுதப்பட் டிருத்தலான் அது வெளியென்பதும், பெரிய

புராணத்துக் குதிரைச்செண்டென்று கூறியதற்கேற்ப "வாளுளைப், புரவியிற் பொருவில்செண் டாடிப் போர்க்கலை, தெரிதலின்" எனக் கம்பராமாயணத் திலுங் கூறப்பட்டிருத்தலான் அவ்வெளி, செண்டுவெளி யென்பதும் வெளியாயின. "நீதில்வை யாளி வீதி நிகழ்செண்டு வெளியே யென்ப, சாதியாம் புரவி வட்டந் திருமுற்றந் தானு மப்பேர்" என்று சூடாமணிநிகண்டு மிக்கூற்றினை வலியுறுத்துமாறறிக. அன்றியும், "பருமநின்றுகு மணிபரல் சொரிவதாப் பகட்டி,னருவி மும்மதம் விலாழிநீ ராவடி மிதித்த,லுருவ வன்மர மிடிப்பதா நிலம்வலி யுறுப்பார்,விரவி நின்றவச் சூழலொத் துளசெண்டு வெளிகள்" எனத் தணிகைப்புராண முடையார் கூறுதலையு முற்று நோக்குக. அற்றேற் செண்டு வெளியை வையாளி வெளியென்னாது, வையாளி வீதியென்றதென்னையெனின், ஔபசாரிக நியாயம்பற்றி யவ்வாறறைந்ததென்க. செண்டு வெளிகளிற் குதிரை யேறிச் செல்வோர் தங்கள் முதுகுகளைத் தாங்களே பார்க்கலாம்படியாகக் குதிரைகள் விரைந்து செல்கின்றன என்பதாம்.

வரி-க0-கக. மும்முரசம்= மங்கலமுரசம், வெற்றிமுரசம், கொடைமுரசம்.

வரி-கக. காஞ்சி=எண்கோவை யுள்ள மாதரிடையணி.

பக்கம். சரு:—பா-௬. சவலைவெண்பா.

பக்கம். சசு:—பா-சசு. இதன்கட் சோலையில் நடநசபை யொன்று உவம வுருவகவணிகள் கொண் டு காட்டியிருத்தல்காண்க. மலிபுது மண மகள் பொலிவினைமானும் நந்தநவநம் = பலவாபரணங்கள் நிறைந்த புதுமணப் பெண்ணினது அழகினை யொக்கும் பூஞ் சோலை. "பொழிலின் மிக்கதனிற் புக் கான் மணமகளிர்போற் பொலிந்ததே" எனச் **சிந்தாமணியினும்**, "ஒண்ணுதன் மகளி ரழகொடு மறுகும், விண்ணுயர்ந் தோங்கிய கடற்றவும்" எனப் **பதிற்றுப் பத்தினுங்** கூறியிருத்தல் காண்க.

பக்கம். சகூ:—பா-ருo. தாமரையை முகத்திற்கும், வெண்ப ளிங்கை வெள்விழிக்கும், செவ்வரத்த விரேகையைச் செவ்வரிக்கும், ஒப்பிட் டிருத்த லுணர்க.

பக்கம். ருக:—பா-ருச. கிள்ளைவிடுதூது.

" " பா-ருரு. அன்னவிடு தூது. இதனைப் 'பிரமா ணிகை' விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

" " பா-ருசு. குயில்விடுதூது. இதனைத் 'தோடக' விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். ருஉ:—பா-ருஎ. மேகவிடுதூது. இதனைத் 'தூணகம்' என்பர் வடநூலார்.

" " பா-ருஅ. யமகம். காதம்பமாலை=கதம்பமாலை. காதம்+பத்து=பத்துக்காவதம். காதம் பம்=இனிதாகப்பாடும் அன்னம். காது+ அம்பு+அங்கு+உறு = கொல்கணை பொ ருந்திய. அங்கு - அசை. இதுவும் அன்ன விடுதூது.

பக்கம். ௫௩:—பா-௫௬. இதனை 'உருக்குமவதி' யென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். ௫௫:—பா-௬0. நாசியினிடத்து நான்றுள வணியினது முத்து முறுவ லொளியு மிதழொளியும் பெற்று மாதுளம்பழ விதையினை யொத்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். ௫௬:—பா-௬௧. வைரமணிபதித்துக் குயிற்றிய சுட்டி யென்னும் அணியினையணிந்து விளங்கும் முகம் (இராகுக்கோள் தன்னைப் பற்றவருவதுகண்ட) நட்சத்திர கணங்களால் வளைந்துகொள்ளப்பட்ட மதியினையொக்கும்.

,, ,, பா-௬௨. பஃறொடைவெண்பா. விழிகளை முன்னிலையாக்கிக் கூறியது. கற்பனையையுய்த்துணர்க.

பக்கம். ௫௭:—பா-௬௩. இதனைச் 'சம்பகமாலை' யென்பர் வடநூலார்.

,, ,, பா-௬௯. சவலை வெண்பா. புனைவிலி புகழ்ச்சியணி. கூட மின்று=மறைவின்றி. எண்ணமது: 'அது' பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பக்கம். ௫௮:—பா-௬௬. ஒரு விகற்ப வின்னிசை வெண்பா.

பக்கம். ௬0:—பா-எ௨. அரசர்கொம்பு = ராஜபுத்திரி. 'அர்' போலியெனக் கொள்ளின் அரசங்கொம்பெனத் தொனித்தலுங் காண்க.

பக்கம். ௬௧:—பா-எ௩. மடவார் தொழுமாமதியே: "பிறை தொழுகென்றல்" என்ற அகப்பொருட்டுறை யுண்மையு முணர்க.

பக்கம். ௬௨:—பா-எ௬. பிறிதாராய்ச்சியணி.

பக்கம். ௬௩:—பா-எ௮. செவ்வணியணிந்து பரத்தையர் சேரி புக்க சேடிபோல முடிமிசைச் செந்தளி

ரீன்று மற்றை மரங்களினிடை நிற்கு மிவ் வசோகு தனதடிமிசையுந் தளிர்த்தது. இஃதென்னை யதிசயம்! என்பதாம். 'செவ்வணியணிந்து சேடியைவிடுத்தல்': அகப்பொருட்டுறை.

" " பா-எகூ. சூற்கொண்ட விவ்வசோகுதளிர்த்துப் பூக்குமாறு (தோகதஞ்செய்ய) உதைத்த கலாவதியினது அடியின்க ணூட்டப்பட்ட செம்பஞ்சுக் குழம்பினு னியன்ற சுவ டென்க.

" " பா-அ0. தற்குறிப்பணி. இதற்கு எதிர்நிலையணி யுறுப்பு. கற்பனையினையுஞ் சொற்பொரு ணயத்தினையு முய்த்துணர்க.

அங்கம்—ரு.

முதற்களம்.

பக்கம். சுஎ:—வரி-க0. பட்டிமண்டபம்: கலை பயில் கழகம். "பன்னருங் கலைதெரி பட்டி மண்டபம்" எனக் கம்பராமாயணத்தும், "பட்டிம ண்டபமேற்றினையேற்றினை" யெனத்திரு வாசகத்தும்,"ஒட்டியசமயத்துறுபொரு ள் வாதிகள்,பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறி ந் தேறுமின்" என மணிமேகலையினுங் காண்க.

பக்கம். சுகூ:—பா-அஉ. வனத்தகு=அழகுபொருந்திய. முனை த்தகை=முன்னிருந்த தன்மை.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். எரு:—பா-அகூ. கனை=மகோமோகினி. இஃதொரேர் வோரடி மிக்கு வந்த கொச்சகவொரு போகு.

பக்கம். எ௬—பா-௬௦. இதனை 'மணிமாலம்' என்மர்வடநூலார்.

பக்கம். எஅ—பா-௬௧. முதற்பொருளுக்கு 'மநோமோகினி'யை யெழுவாயாக்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' ளைப் பயனிலையாக்கிப் 'பாவையை' விளியாக்குக. இரண்டாம் பொருளுக்கு 'மநோமோகினி' யை விளியாக்கிப் 'பாவை' யை யெழுவாயாக்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' ளைப் பயனிலையாக்குக.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். அ௧:—பா-௬௪. சீர் = ஈண்டுஉவமவுருபு. இலக்கண விளக்க முடையார் தமது அணியியல் உ௫-ஆம் சூத்திரத்து 'இன்னனபிறவும்' என்றதன்க ணடக்கிக்கொள்ளுமாறு கூறி யிச் செய்யுளையே யதற்குதாரணமாகவுங் காட்டுதல் காண்க.

பக்கம். அஉ:—பா-௬௫, ௬௬, ௬எ. சந்திரோபாலம்பநம்.

" " பா-௬௫. பிரிநிலை நவிற்சியணி. இதனை 'நிருத்தி' யணியென்பர் வடநூலார். அம்புலி= நீர் உடையவன்.

" " பா-௬௬. கலைமதி=கலைகளையுடைய சந்திரன்; கலைந்தமதியை யுடையவன்; வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. பிரிநிலை நவிற்சியணி.

" " பா-௬எ. ஆதியிற் றமிழ்ப்புலவர் மாதரார் முகத்திற்கு, சந்திரனே! நின்னையும், தாமரையையும் உவமைகூறிப் போந்தபின்னர், நின்பாற் குறைநிகழக்கண்டு அன்னார்நின்னை உவமை கூறுதலொழிந்து தாமரையையே உவமைகூறினாராக, அதுகண்டு

பொறுமை மேற்கொண்டு நீ ஒருபாவமு மறியாததாமரையை வாட்டுவான்புக்கனை யிஃதென்கொலோ? நீ யடைந்தகலைகள் என்னுயின? நீ பெரியோரை யடுத்தத ஞற் போந்தபயன் யாதுகொல்? என்ப தாம். — ஈண்டுப் பெரியோரை யடுத்தல் சிவபெருமான் முடிக்கட் டங்குதலாம். தற்குறிப்பணி.

பக்கம். அரு:—பா-கூஅ, கூகூ. சந்திரோபாலம்பநம்.

" " பா-கூஅ. ஐய! சோம! நீவிடப்பயலாந் தன்மை யையும் வஞ்சகனுந் தன்மையையும் அறிந் தேன். நீ சூரியன்பால் *ஒளிபெற்று அவ ன்றன் அன்புடைய காதலியாகிய பரிசுத் தமான பதுமினியை (தாமரையாகிய மக ளிரை) நின்றன் கிரணக்கையாற் பற்றி யிழுத்தனை, அவள் நின்கைகளைப் புறத்தே தள்ளி இதழ்க்கதவம் மூடிக்கொண்ட னள், அதுகண்ட கன்னிப்பெண்கள் நின் னை வணங்குதலொழிந்து இகழவுந் தலைப் பட்டனர், நீ பழியுமெய்தினை ஆதலால் தியநீயென் முன்னர் நில்லாதொழிக என் பதாம். தற்குறிப்பணி. கற்பனைக்கேற்பக் கன்னிப்பெண்கள் பிறைதொழும் வழக்க மிக்காலத் தொழிந்தமையு முணர்க.

" " பா-கூகூ. தற்குறிப்பணி. இதற்கு எதிர்நிலையணி யுறுப்பு. மித்திரன்=சூரியன்.

" " பா-க00. எதிர்நிலையணி. இதற்குருவக முறுப் பாம். கருத்தடையணி.

அங்கம்—ச.

முதற்களம்.

பக்கம். அகூ:—பா-க0உ. இது நடுவெழுத்தலங்காரம். நடுவெழுத்துக்களெல்லாம் பாடலிலே தடித்தவெழுத்துக்களாகக் குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. மகதி : நாரதன்கையாழ், கலாபி=மயில், சொன்னவினையிற்றி ஞப்பனுற்ருள்=கலாவதி.

பக்கம். கூ0:—பா-க0௩. இதனை 'மாலினி' விருத்தமென்பர் வடநூலார். எதிர்நிலையணி. பாண்=தேன்.

" " பா-க0ச. இஃதொரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை.

" " பா-க0ரு. உருவகவணி.

பக்கம். கூக:—பா-க0எ. இதனை 'ஆரியை' விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கூஉ:—பா-க0அ. வண்டுவிடுதூது. இதனைச் 'சந்திரிகை' யென்பர் வடநூலார். வண்டுகாள்! கள்ளைக்குடித்துத் திரியாது என்றலைவன் பாற்சென்று "நின்றலைவியைக்காத்தி" யென்றுரைத்து அவனை யழைத்து வம்மின் என்பதாம்.

பக்கம். கூ௩:—பா-க0கூ. இதனைப் 'பஞ்சசாமரம்' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கூச:—பா-ககக. இதனை 'வைதாளியை' என்பர் வடநூலார்.

" " பா-ககஉ. உருவகவணி.

பக்கம். கூ௫:—பா-கக௩. இதனைச் 'சேணி' என்பர் வடநூலார்.
,, ,, பா-கக௪. இது கிரோட்டகம்.

பக்கம். கூ௬:—பா-கக௬. இதனைப் 'புஜங்கப்பிரயாதம்' என்பர் வடநூலார்.
,, ,, பா-ககஎ. இதனை 'மணிமாலை' யென்மர் வடநூலார். இப்பெயரு மிப்பாட்டி விருத்தல் காண்க.
,, ,, பா-கக௮. இதனைச் 'சலோத்ததகதி' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கூஎ:—பா-ககக௯. புன்னகையி னிலக்கண மிதன்கட் காண்க. "கண்ணிணை யிடுகல் செல்லா கவுட்டுணை சுரித்தல் செல்லர, வண்ணவெண் பற்க டோற்ரு வறிதன்றி நகைமி காது"—விநாயகபுராணம். புண்ணியப் பொருள்க ளாவன அட்டமங்கலமுமாம்.
,, ,, பா-க௨0. முன்னடியில் 'நோய்' என்றதற்கேற்பப் பின்னடியில் அமுதம் 'மருந்து' எனப் பட்டது.
,, ,, பா-க௨க. காதலை மலராக்கூறி யிருத்தல்காண்க.

பக்கம். கூ௮:—பா-க௨௪. இது நான்காரைச் சக்கிரபந்தம். இதனை யுபதேசமுறையாற் சித்திரத்தில் வரைந்து அதன் குறட்டிற் 'கலாவதி' யென்று போதருதல்காண்க. 'எய்யும்' என்றபாலது 'எய்ம்' என்ருயது "செய் யுமெ னெச்சவீற்றுயிர்மெய்" என்ற நன் னூற்சூத்திரவிதியா னென்க.
,, ,, பா-க௨௫. தாதுணம் புறவென=சிறுபருக்கைக் கற்களை யுணவெனக்கொள்ளும் அழகிய புறுவைப்போல. பேதுறூஉம்=பேதுறுக் கும்! வருத்தும்.

பக்கம். ௯௯:—பா-௧௨௬. இதனை 'வித்துயுந்மாலை' யென்மர் வட நூலார்.

" " பா-௧௨௮. இதனை "அசுவதாடி" விருத்தமென் மர் வடநூலார்.

பக்கம். ௧0௧:—பா-௧௩0. இதனை "வசந்ததிலகம்" என்மர் வட நூலார்.

" " பா-௧௩௧. உலகத்தையே யொருசோலையாகவும், சோணாட்டையே யொரு மாமரமாகவும், கலாவதியையே யதன்கணுள்ள வொரு குயிற் பேடாகவும் கூறியிருத்தல்காண்க.

" " பா-௧௩௨. இது மந்மதோபாலம்பநம். இதன்க ணுள்ள சொற்பொருணயங்களை யுய்த்து ணர்க.

பக்கம். ௧0௨:—பா-௧௩௩. இதுவும் மந்மதோபாலம்பநம். கட் டளைக்கலிப்பா. மன்மதனே! நினது கணை களு ளெல்லாம் மிகவும் கொடிதாகிய 'நீலம், கலாவதியின் கண்ணிற்கு இணையா காது தோற்று எதிர்நிற்கவுமஞ்சிப் பகற் போழ்து வெளிப்படாது இரவிற் றலைகா ட்டிப் பன்னெடுநாளொழுகியு மமையாது அக்கண்களை வெல்லுமாறு காட்டினிற் றவஞ்செய்யவுன்னி அக்கண்களாற் காண் டலரிய அவளது கூந்தற்காடே தக்கதெ ன்று கருதி அதன்கண்ணேயே தவம்புரி ந்து வருந்துகிற்பதைக் காண்பாயாக என் பதாம். கலாவதி அப்போது நீலஞ்சூடிக் கொண்டிருந்தன ளாதலி னிவ்வாறு கற் பனை செய்யப்பட்டது.

" " பா-௧௩௬. உருவகவணி.

,, ,, பா-௧௩௭. அன்புடன் போந்து என்றொடைமீ திருந்தன ளேனும் அவளை யானிமைத்து நோக்குவேனேல் அவள் வேற்று மாதர் போலுகின்றாள்; இமையாது அவள் முக மே நோக்குவேனேல் அவள் நாணமுறு கின்றாள்! அம்மவோ! யான் இதற்கென் செய்வது? என்பதாம்.

பக்கம். ௧0௪:—பா-௧௩௮. இதனை 'மத்தகோகிலம்' என்மர் வடநூலார். இப்பெய ரிதன் கண்ணும் வருதல்காண்க. வேர்வை யரும்பியமுகம் முத்தின்ற மதியினை யொக்கும். மதியினி டத்து முத்துப் பிறக்கு மென்பதைத் "தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தழைகத லி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளி னமின்னார்,கந்தரஞ் சாலி கழைகன்ன லா வின்பல் கட்செவிகா, ரிந்து வுடும்பு கரா முத்த மீனு மிருபதுமே" என்ற இரத்தின ச்சுருக்கச் செய்யுளானு முணர்க. திட்டி வாயில்=கண்ணாகியவாயில்; கரந்துசெல் லுஞ் சிறுவழி.

பக்கம். ௧0௫:—பா-௧௩௯. இதனாற் கலாவதி யற்றைஞான்று மருவுஞ் சூடிக்கொண் டிருந்தாளெனல் பெறப்படும்.

பக்கம். ௧0௬:—பா-௧௪௧. இதனை 'மாலினி' யென்மர் வடநூ லார்.

பக்கம். ௧0௭:—பா-௧௪௨. இதனைத் 'தோதகம்' என்பர் வட நூலார்.

,, ,, பா-௧௪௩. இதனைப் 'பிரகிருதிச்சந்தம்' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். க0அ:—பா-கசச. இதனைச் 'சம்மதம்' என்பர் வடநூலார். இப்பெய ரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க.

பக்கம். க0க:—பா-கசரு. 'போது' மலராயின் 'ஆகின்ற' என்பதனைப் 'பொன்' னொடுங்கூட்டுக; காலமாயின் நேரே கூட்டிக்கொள்க. மாகட்டம்=மகாகஷ்டம்=மிக்கதுன்பம்.

பக்கம். ககக:—பா-கசஎ. இதனை 'வஙமயூரம்' என்மர் வடநூலார். இப்பெய ரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க. காண்டகு = அழகுபொருந்திய. 'காண் = அழகு' என்பர் அடியார்க்கு நல்லாரும்.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ககஎ:—பா-கசஅ. இதனை 'சங்கிருதிச்சந்தம்' என்பர் வடநூலார்.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். ககசு:—பா-கசகூ. கட்ட: மணந்து கொள்ள. வச்சான் = வைத்தான். தோசமிண்டே= தோஷமென்றே.

" " பா-கரு0. "நுங்குநுன் றிட்டன்ன கண்ணீர் மைகண்டொழுகுவேன்" என்றார் நாலடியாரினும். காண்டு=கா என்று. களுதை =கழுதை. வேண்ட: வேண்டின.பாடிக் கிட்டு=பாடிக்கொண்டு. நாண்டி=நாணி.

" " பா-கருக. ஏச்சுக்கிட்டு = ஏய்த்துக்கொண்டு. இன்னிக்கேக்க=இனிக்கேட்க.

இம்மூன்றுங் கொடுந்தமிழ்ப்பாக்களாம்.

பக்கம், கஉ0:—பா-கருஉ. போகும் பொறியார் புரிவும் பய மின்றே: நுண்ணிய விடயங்களினும் நுழைந்து செல்லும் அறிவுடையோர் அவரொடு முரணிச்செய்யுஞ் செயலும் பயனின்றாய்விடும் என்க. இனிப் போகூழாளர்செயலும் பயனின்றாமென்பாருமுளர்.

பக்கம், கஙசு:—பா-கசுக. ஒருமாவிற்பெருமான்=ஏகாம்பரேசன். கங்கையைச் சிரத்தினும் உமையைப் புரத்தினுங் கொண்டமையின் "இருமானைத் தலையுடலினிருத்திய" தென்றாம்.

அங்கம்—ரு:

முதற்களம்.

பக்கம், கஙஎ:—பா-கசுஉ. இதனை 'மணிரங்க' மென்மர்வடநூலார். இப்பெய ரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க. ஏடுதுற்றவயில்=பகைவருடலம் பொருந்திய வேலென்றுதல், பகைவருடலங்களைக் கொன்றுகுவித்த வேலென்றுதலுரைக்க. ஏடு=உடல். உயிர்கள் பிறவிதோறுமெடுத்தலின் ஏடென்றது. **நாலாயிரப்பிரபந்த** வியாக்கியாதாவு மிவ்வாறேகூறுதல்காண்க. "எடுதுற்ற வடிவேலான்" என்றார் **கம்பரும்**. மணிரங்கம்=இரத்தினசபை. கூடுதீங்கெனை = அடையக் கடவதாயதீங்கு யாதுகொல்?

பக்கம், கஙஅ:—பா-கசுங. இதனை 'இந்துவதனை' யென்பர் வடநூலார். இப்பெயரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க.

" " பா-க௬௪. இதனை 'நவநந்திநி' யென்பர் வடநூலார். இதன்கண்ணே யிறுதி யெதுகையு மொன்றிவரல் காண்க.

பக்கம். க௬௯:—பா-க௬௫. மணிவாசகர் பாசுரம்: திருவாசகம்.

பக்கம். க௭0:—பா-க௬௬. அறிந்தும்=அறிந்தோம். செந்நிலத்தின்கட் பெய்தநீர் தானுஞ் செம்மையெய்தி யிரண்டுமொன் றுதல்போல நம்மிருவர் நெஞ்சமுங் கலந்தனவென்க. "புலத்தலிற் புத்தேணா டுண்டோ நிலத்தொடு, நீரியைந் தன்ன ரகத்து."—திருக்குறள்.

" " பா-க௬௭. இதன்கண்ணே யன்னப்பறவையின் பெயர்களிற்பல பிரிநிலை நவிற்சியணி பற்றிக் கூறியிருத்தல் காண்க. பெற்றும்=பெற்றோம். வனம்=சலம்; காடு. பதுமாதநம்=தாமரையாகிய இருப்பிடம்; யோகஞ் செய்தற்குரிய வெண்வகையாதனங்களுளொன்று.

பக்கம். க௭உ:—பா-க௬௮. கோட்டை காவலாளர் கள்வரால் வருங்குற்றத்தை நீக்கக்கருதி அவரைக் காணுதபோதும் கண்டேம் கண்டேமென்று கூறுதல்போல, நீவிலகிநின்று யான் செய்யாதனவற்றைச் செய்தேனென்று சொல்லிக் கோபியாதே. யான் நின் ஆணைவழி யொழுகலன்றி யதனைக் கடக்கவும் வல்லேனோ? என்பதாம்.

" " பா-க௬௯. இதனை 'மாலினி' யென்மர் வடநூலார். இப்பெயரிதன் கண்ணும் வருதல் காண்க.

பக்கம். க௭௩:—பா-க௭0. இடையளவுந் தாழ்ந்த தனபாரங்களையுடைய பேரிளம்பெண் முயக்கத்தி

னும் மடந்தைப் பருவத்து மாதரார்தா ளுதை சிறப்புடைத்தாமாறுபோற் சொற் பொருள் உணரமாட்டாத அரசிகரோடு ஆனந்தப் படுவதினுஞ் சொற்பொருளு ணரவல்ல இரசிகரோடு செய்யும் போர் மிகவும் நன்றென்க.

பக்கம். கசச:—பா-கஎக. பாவைமார் அன்புற்றால் ஒரு பயனு மில்லாதிருப்பவும் வருத்தமுற்றார்போல மூர்ச்சை கொள்வார்கள் என்பதாம்.

„ „ பா-கஎஉ. இதனை 'மத்தமயூரம்' என்மர் வட நூலார். இப்பெயரிதன் கண்ணும் வரு தல் காண்க.

„ „ பா-கஎங. நிலாமணிச் சிலாதலம் = சந்திரகாந் தக் கற்களாலியன்றவிடம்.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். கசரு:—வரி-உ௯. த்வம் சிதாநந்தமயோஸி = நீ சிதா நந்தமயனாகிறாய். இவ்வாறு மநோமோ கினி கூறியது அவன் பெயர் தெரிந்தன்று. மற்று, அவள் 'சச்சிதாநந்தம்' என்னுஞ் சொற்றொடரைச் 'சத்' 'சித்' 'ஆனந்தம்' என மூன்றுசொற்களாய்ப் பகுத்துக்கொ ண்டு ஒவ்வொன்றாகவும் இவ்விரண்டாக வும் எடுத்து உறழ்ந்து 'மயோஸி' என்ப தனோடுசேர்த்து 'த்வம்' என்பதனை முன் னேபெய் துரைத்தனள். அது காகதாலி யமாய் அவனுக்கும் பொருந்திற்று. இனி வேதாந்தபரமாக நோக்குழி 'த்வம்' ஆன் மாவையும், ஏனையன அதனிலக்கணத் தையு முணர்த்துமாறறிக.

பக்கம், கசஎ:—பா-கஎரு. இப்பாடலினானே சத்தியப்பிரியன் 'பரமகேவலாத்வைதி' யென்பது தெள்ளிதிற்றுணியப்படும்.

பக்கம், கசஅ:—வரி-கஎ-உ0. கருத்தடையணிபற்றி யவ்வவர்கள் தத்தந்தலைவரை வெறுத்தற்கு மொறுத்தற்குந் துறத்தற்கு மறத்தற்குங் காரணங் குறிக்கப்பட் டிருத்தல் காண்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம், கரு0:—பா-கஎஎ. தகாமையணி.

பக்கம், கருக:—பா-கஎஅ. இதனைச் 'சார்த்தூல விக்கிரீடிதம்' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம், கருரு:—பா-கஅக. ஆம்பல்=இசைக்குழல், ஊதிடு கொம்புமாம். காஞ்சி=ஒருவகைப்பண்.

நான்காங்களம்.

பக்கம், கருச:—பா-கஅஉ. உலகவழக்கு நவிற்சியணி.

ஐந்தாங்களம்.

பக்கம், கருசு:—பா-கஅரு. இதனை 'மதநார்த்தை' யென்மர் வடநூலார்.

,, ,, பா-கஅஎ. அரிபிரமர் அபிடேகஞ்செய்தலானும் கங்கை சிரத்தின்க ணிருத்தலானுஞ் சந்திரன் சென்னிமீதிருந்து அமுதமூற்றலானுஞ் சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் செந்தமிழ்த் தேவார திருவாசக மழைபொழிதலானுங் குளிர் மிகுந்தபோது, அணிதற்கு ஆடையின்றி உடனடுக்கங்கொண்ட வெம்பெருமான், அதனை நீக்குவான் கருதி, "யாமோ நரிபரியாக்கினேம் எல்லாம் வல்ல சித்தராயினேம் வைத்தியநாதப் பெயர் பெற்

றுளேம்; அன்றியும் நந்தகுமாரனே ஞான பண்டிதனெனப் பெயர் பெற்று ளான்; ஆகவே யாம் நல்ல மருந்துண்டு இவ்வுடனடுக்கத்தை யொழியாதிருப்பே மேல் நந்தம் மேன்மைபுரைபடும்" எனக் கடைப்பிடித்து நுதலினிடத்து அனற் கண்ணும் கையினிற் கனலுமெடுத்துக் கொண்டனனாயினும், அவ்வுடனடுக்க மணு வளவுந் தணியாமையானே, பித்தனென வெளியே யோடிப் பொதுவம்பலத்திற் பலர்நகைக்கக் கூத்தாடுஞ் செயலைக்கண்டு இஃதென்னேயென மனம்புழுங்கித் தன துதனபாரங்களாகிய ஒற்றண மொற்றிச் சூடுறுத்தி அவனுடனடுக்கந் தீர்த்த எமது அம்மையாகிய திரிபுரசுந்தரியே! நின்ன டித்தாமரையை யெக்காலத்துஞ் சிந்தை செய்கின்றேம். தற்குறிப்பணி. இதுபன் னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பக்கம், கசுO:—பா-கஅஅ. மேதி அரக்கன்=மகிடாசுரன்.

„ „ பா-கஅகூ. வரி எ. 'உனது நாயகன் உந்தையை வென்று' என்றும், 'உனது நாயகனை உந் தைவென்று' என்றும் இருபொருள் பய க்குமா றறிக.

அங்கம்—சூ.

முதற்களம்.

பக்கம், கசுஉ:—பா-கக0. இறைவன்விதித்த ஆணையின் வண் ணமேயன்றி வேறெவ்வாற்றானு மெத

னையு மெத்தகையோர்க்குந் துய்த்த லரி தென்பதாம்.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். கசுகூ:—பா-ககூரு. மணநிறைந்த சம்பக மரங்காள்! நுந்தம் மலர்கள் என்றனுடலினது நிறத் தினை அடைந்திருக்கின்றனவென்று நும் மைத் துதித்த எனது தலைவனுகிய சிதா நந்தன் களிகூரும்வண்ணம் நீவிர் உமது பரிசுத்தமாகிய மலர்களைத் தாரீரோ? என்பதாம். எதிர்நிலையணி.

பக்கம். கசுகூ:—வரி. உ௩-உஎ: தற்குறிப்பணி.

" " வரி. உஎ-உகூ: வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.

பக்கம். கஎ0:— வரி. உ-ச: தற்குறிப்பணி.

" " வரி. ச-அ: உவமையணி. இக்கருத்து ஆசிரிய வசனமாக்கொண்டது.

" " வரி. கசு - கஎ. வேங்கைபூத்தால் அது மண வினை செய்யுங்காலத்தைக் குறிக்குமென் பது தொல்லாசிரியர் துணிபு. இதனை 'வரையுநாளுணர்த்தல்' என்னு மகப்பொ ருட்டுறையானு முணர்க.

பக்கம். கஎஉ:—பா-ககூஅ. தலைவனை யிழந்த தலைவி அவனி றந்துகிடக்குங்களம்புக்குப் பைரவியாகிய பத்திரகாளியை நோக்கியிவ்வாறு கூறும் மரபினைக் **கலிங்கத்துப்பரணி**யிற் கள ம்பாடிய பகுதியிற் பதின்மூன்றாஞ் செய் யுளிற்காண்க.

" " பா-ககூகூ. 'ஏய்க்கும்' என்பதனை 'மணியாரம்' என்பதனோடு கூட்டுக. உவமையணி.

,, ,, பா-உ00. கண்ணிணை விளக்குங்கதிர்—இரவி. சூளாமணி: சிரோரத்தினம்; தேவமணியிரண்டனு ளொன்றுமாம்.

,, ,, பா-உ0க. வன்பூ—தளை. தகாமையணி.

,, ,, பா-உ0உ. இதன்கண்ணே கலாவதியினது இதயத்தை மீனாகவுஞ் சிதாநந்தனது மீசையினை அம்மீனைக் கோடற்குக் கொண்ட தூண்டிற் பொன்னாகவுஞ் சிதாநந்தனையே செம்படவனாகவு முருவகஞ் செய்திருத்தல்காண்க. மீனவன்: பாண்டியன், செம்படவன். "கண்ணின்வலைகலந்து வீசின போதுள்ள மீனிழந்தார்." — திருக்கோவையார்.

,, ,, பா-உ0ங: — சிந்தாமணி: விருப்பத்தைத்தருமிரத்தினம்; தேவமணி யிரண்டனுளொன்று. சிம்புள் : சிங்கத்தின் வைரியாய சரபமென்னு மெண்காற்பறவை.

பக்கம். களச:—பா-உ0ச. மயக்கவணி. கையிற்பிடித்து: ஐகாரக்குறுக்கம்.

,, ,, பா-உ0ரு. தற்குறிப்பணி. இதற்குமயக்கவணியுறுப்பு. பூவர்சோலை : பூஞ்சோலை ; அர்: கட்டுரைச்சுவைபடவந்ததோரசை. "பூவர்சோலைபுகுவலென்றெண்ணினான்." எனச் சிந்தாமணியிற் பதுமையா ரிலம்பகத்து கசுஙு-ஆம் செய்யுளிற் காண்க. ஆண்டுப் 'பூவர்', அர் - பகுதிப்பொருள் விகுதியென்றனர் நச்சினார்க்கினியர். இனி 'அர்' போலியென்பாரு முண்டு. சிலம்பொலியும் அன்னப்புள்ளொலியு மொக்குமாதலிற் "சிலம்பொலிப்ப வினாத்துபோ

ந்த வோதிமம்" என்னப்பட்டது. "மென் சிறையனமென மிழற்றும் பரிபுரமணிந் து" என நைடதத்தினும், "கர்விவாய்க் கருங்கணூர் காமர் பூஞ்சிலம்பு, பாவிவாய் மாளிகை யதிரக் கேட்டொறுந், தூவிவா ன் பெடைதுணை துறந்த கொல்லென, வாவிவா யிளவன மயங்கு மென்பவே." எனச் சூளாமணியினுங் கூறியிருத்தல் காண்க.

" " பா-உ௦௬. இச்செய்யுளைக் கலித்தொகை நெ ய்தற்கலி உ௬-ம் பாட்டில் "நெய்தனெறி க்கவும்......றுளாள்பவன்" என்ற பாவ டிகளுட னொப்பிடுக.

பக்கம். ௧௭௫:—பா-உ௦அ. "ஆடவர் பெண்மையை யவாவுந் தோளினாய்" என்றார் கம்பரும். உயர்வு நவிற்சியணி.

" " பா-உ௧௦. அன்புருக்கொண் மன்மதனே: இல் பொருளுவமையணி.

பக்கம். ௧௭௭:—பா-உ௧௫. இது விருச்சிகபந்தம். இதனிலக் கணத்தை யுபதேச முறையா னுணர்க. மாகச்செங்கமல மங்கை = தெய்வத்தன் வை பொருந்திய செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் மங்கையே!

" " வரி. ௧௪. தலைவன் றலைவியை யூடல் நீக்கக் கருதிவணங்குதல் இன்பநூலாராக்கேட் டுணர்க. "ஆதி பகவன் றனதூடல்" என்ற பிரபுலிங்கலீலைச் செய்யுளினு மிக்கருத் துண்மை காண்க.

பக்கம். ௧௭அ:—வரி. ௪-௬, ௧௭-௧௯. பதுமினிசாதிப்பெண்டிரி னிலக்கண மீண்டுக் காண்க.

" " பா-உகசு. சோழர் குலத்தை யொரு தடாகமாகவுங் கலாவதியை யதன்கணுள்ள மலரும் பக்குவமெய்திய தாமரைப்போதாகவுங் குறித்திருத்தல்காண்க. சக்கிரவாகம் = இரவியைக்கண்டின்புறூஉமொருவகைப்புள். தாமரையுஞ் சக்கிரவாகமும் பரிதியி னுதயம் விரும்புதலிற் கற்பனைக்கேற்பச் சிதாநந்தனைச் சூரியனெனக் கோடல் சிறப்பு.

" " பா-உகஎ. கல்வி காதலாகிய விரண்டு மலர்களைத் தன்னகத்தேந்தி நற்குணமாகிய நறுமணம்வீசுறும் முல்லைக்கொடியே! என்பதாம். வனமுல்லையினின்றும் வேறுபடுத்தற்கு 'இல் வளர் முல்லை' யெனப்பட்டது. கற்பினுக்கறிகுறி முல்லையாதல்பற்றி யிங்ஙனங்கூறிற்று. கற்புடைமங்கை தனித்து யாண்டுஞ் சேறலுடா தாதலி னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டது.

பக்கம். கஎசு:—பா-உகஅ. "மாவுழுமலர் தாங்கி யென்னிடையொசிந்தது": வண்டு கிண்டுறு மலர்களைக் கூந்தலிற் றுங்குதலா னெனதிடை தளர்ச்சியுற்றது. இக்கருத்து 'வண்டோச்சி மருங்கணைதல்' என்னும் அகப்பொருட்டுறையினுண்மை காண்க.

" " பா-உகக. "வளியினை யுயிர்ப்பினுன் மணமுறுத்துவாய்": தனது மூச்சினுனே காற்றினிடத்து வாசனை யேற்றுகின்றவளே! முன்னர் மூன்றும் அங்கத்திறுதியில் "ஏ! கலாவதீ! நீயே யென் அறிவின் பிரகாசம்! நீ யென்பக்க லிராவிடில் யான் காணு

மொளியும் ஒளியா ?" என்று கூறியதற் கேற்ப "எளிய னிவ்விரு ளிருந்தேங்குமா வடுத், தொளிதவழ் மேனியா யொளித்த தெங்ஙனே?" என்றான் சிதாநந்தன்.

" " பா-உஉ0. "அனிச்சமு மன்னத்தின் றூவியு மாத, ரடிக்கு நெருஞ்சிற் பழம்" என்ற திருக்குறளையு மிதனுட னொப்பிடுக. மன் மத னுடைவா ளாதலின் "தாழைவாண் மலர்" என்றது.

" " பா-உஉக. 'அடிசிறிது எடுப்பினும் நின்னிடை யிறும்' என்று நின்றன் மாணிக்கப்பரல் செறிந்த சிலம்புகள் அரற்றிச் சொல்லா நிற்கும் என்பதாம். வெறி = நறுமணம். வெறிகமழ் மெய்யுடைமை பதுமினிப்பெ ண்டிரிலக்கணம். ஆடல்=விளையாட்டு.

" " பா-உஉஉ. எதிர்நிலையணி.

" " பா-உஉச. 'நாயிகா' என்னும் வடசொல் தமி ழில் நாயகி யென்று மருவிற்று.

பக்கம். க௯0: — பா-உஉரு. கோகம்=சக்கிரவாகம்.

" " பா-உஉசு. பாளை: பாளைப்பருவம். அது கரு வில் ஒரு பருவமாம். அதனைப் 'பீள்' என்பாருமுளர். ஈண்டுச் சாதலாவது நாம் ஒன்றினின்றும் நீங்குதலாம். இவ் வாறு நாடோறும் சிறிது சிறிதாக நாம் செத்துக்கொண்டிருப்பவும் அதனை யொ ருசிறிதும் பாராட்டாமலும் அதுபற்றி யிரங்கியழாமலு மிருத்த லென்னைகொல்? என்பதாம். அஃதாவது நந்தம் உடல் பாளைப்பருவம் நீங்கிப் பாலபருவ முறுத

னும் அதன்பின் பாலபருவம்நீங்கிக் காளை ப்பருவமுறுதலும் இன்னு மிவ்வண்ணமே பலபருவமுமுறுதலும் இயற்கையாமாறு போல நமது உயிரும் ஒருடலினீங்கி மற் ரேருடலுறுதலும் இயற்கையேயாகவும் அதுபற்றி யாம்அழத்தலைப்படுதல் யாவர் மாட்டும் நகை விளைக்குமே யன்றி வேறு பயன்றராதென்பது இதனாற் குறிப்பிக்கப் பட்டது.

பக்கம். கஅங:—பா-உஉஅ. இஃதொருவிகற்பக் கலிவெண்பா. இதன்கணுள்ள சொற்பொருட் செறிவு களையும் அணிநயப் பொலிவினையு முய்த் துணர்க.

பக்கம். கஅச:—பா-உங0. இதனை 'அதிகரிணி' விருத்தமென் பர் வடநூலார். உருவகவணி.

அங்கம்—ஏ.

முதற்களம்.

பக்கம். ககூங:—வரி. கக-கரு: புனைவிலி புகழ்ச்சியணி.

பக்கம். ககூரு:—வரி. கக-கங: மேன்மேலுயர்ச்சியணி.

பக்கம். ககூஎ:—பா-உஙகூ. 'என்பஃது': என்பது எனற்பாலது என்பஃதென விரித்தல் விகாரம் பெற் றது சந்தவின்பம்பற்றி. இப்பிரயோகம் தணிகைப்புராணத்தி லாங்காங்குக் கா ணப்படும்.

பக்கம். ககூஅ:—பா-உசக. இதனைச் 'சிரக்குவிணி' யென்பர் வடநூலார்.

,, ,, பா-உசஎ. 'வேயும் போல்வர்' எனக் காரணங் கூறுது வாளாவிடுத்தனர் மாணுக்கர் உய்த்துணர்தல் கருதி. வேயினிடத்துள்ள தேனிறால் கொள்ள விரும்பிய வேடன் அதன்கட் செறிந்துள முட்களா னுடலங் கிறுண்டு வருந்துமாறுபோல வேசையரிடத் தின்பந்துய்ப்பான் விழைந்தவிடன் அவளகத்துற்ற பல்வகை யிடையூறுகளா னுந் துன்புறுவ னென்பதாம். அதான்றியும் இடுகாட்டி னுய்ப்பதற்கு வேய்கருவியாதல்போல இவ்வேசையருங் கருவியாவரென்பது மறிக. மேலும் வேயினிடத்துப் பிணங்களே யுறுதலாற் "பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி, லேதில் பிணந்தழீஇ யற்று" என்ற திருக்குறள் ஞாபகத்து வருதல் காண்க. வெயிலேறவே யுயருமாறுபோற் கையிற்பொருளேறப் பொருட்பெண்டிருந் தாமூழுதலேகிமிர்வ ரென்பது மறிக. இனித் தாப்பிசையாக்கி 'நுகர்தற் கருமையான்' என்பதனை 'வேயும்போல்வர்' என்பதனெடுங் கூட்டியுரைப்பாருமுளர்.

,, ,, பா-உசஅ. நயந்தனர் கோடல்: முற்றெச்சம்.

பக்கம். ககக:—பா-உசநு. 'தோன்றிய' என்பதனை 'மங்கையரோடு கூட்டிக்கொள்ளாது 'காமம்' என்பதனேடுகூட்டி முடித்துக்கொள்க. ஆகாயத்திற்றேன்றிய தூமகேதுவே பூவுலகிற்குத் துன்பஞ் விளைக்குமாயின், இப்பூவுலகினிடத்தேயே யொருதூமகேது தோன்றிற்றாயின் அஃததனினு மிக்க துன்பஞ் செய்தல் வேண்டுமென்பது தானே விளங்கும்.

பக்கம். உ00:—பா-உசகூ. இடைபடச்சேய: நடுவில் வெள்ளிடையுண்டாகத் தூரியவாய பொருள்கள்.

பக்கம். உ0க:—பா-உசஎ. இதனை 'அசுவகதி' யென்பர் வடநூலார்.

„ „ பா-உசஅ. இதனை 'இந்திரவச்சிரை' யென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். உ0உ:—பா-உருஉ. எடுத்துக் காட்டுவமையணி.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். உ0ச:—பா-உருங. இதனைச் 'சுகந்தி' யென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். உ0சு:—பா-உருச. இதன்கணடிதோறும் மூன்றுஞ்சீரும் ஆறுஞ்சீரும் எதுகையொன்றிவரல் காண்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். உ0கூ:—பா-உருஎ. முரண்போலியணி. இதன்கண் ஒவ்வோரடியினுமுள்ள இரண்டாஞ்சீர் எதுகையொன்றுமா றறிக.

பக்கம். உகக:—பா-உருஅ. இவ்வாறு கடவுளை யரசனென முன்னுரையின் கண்ணுஞ் சூத்திரதாரன் கூற்றினுற் குறித்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். உகஉ:—பா-உருகூ. இதனுடன் "அவனின்றியோரணுவு மசையாது" என்ற ஆப்தர் மொழியை யொப்பிடுக.

பக்கம். உகங:—வரி. அ. உலோகாயதன்: "காட்சியேயளவை யாவதென்றும், நிலநீர்தீவளியெனப் பூதம் நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சி விசேடத்தாற் றோன்றிப் பிரிவான் மாய்வதாய வுடம்பின்கண்ணே அறிவுமதுவின்கட்களிப்புப்போல வெளிப்பட் டழியுமெ

ன்றும், இறந்தவுயிர்பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும் பொருளு மொருவனாற் செய்யப்படுவவென்று"ஞ் சொல்லி வீட்டினையிகழுறு மொருவித மயக்கநூ லுடையான். இதனை "எள்ளாமைவேண்டுவான்" என்ற குறட் **பரிமேலழக** ருரையினுஞ் **சிவஞானசித்தியார்** பரபக்கத்தினுங் காண்க.

பக்கம். உகரு:—பா-உசுக. உவமையணியும் ஏகதேச வுருவக வணியுஞ் சேர்ந்திருத்தலாற் சேர்வையணியாம்.

" " பா-உசுஉ. இதன்கண்ணே சிற்றறிவு தலைவியாகவும் இறைவன் றலைவனாகவுங் கூறப்பட்டுளது. மகளிர்க்கு மடமு மொருகுணமாதலிற் 'சிற்றறிவு' என்னப்பட்டது. மங்கைப்பருவமுறல்: பரிபக்குவ தசையடைதல். கவுமுதி: சந்திரிகை. களங்கத்தோடு கூடிய நிலவினின்று நீக்குதற்குத் 'துங்கக்கவுமுதி' யென்றது. கலாதரன்: சந்திரன்; (சந்திரகலையைத்தரித்த) சிவபெருமான். இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமு மெய்திய வான்மா இறைவனோடைக்கிய முறுமாறு முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியமை காண்க.

நான்காங்களம்.

பக்கம். உகசு:—பா - உசுங. இது வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

பக்கம். உகஎ:— " " இதன்கண் முதற் பத்துவரியுந் 'தரவு'. 'எவ்வுயிருக்' கென்பதுமுதற்'புக

மூமோ?' வென்ப திறுதியாகவுள்ள பதினறுவரிகளும் ஈரடியான்வந்த எட்டுத் 'தாழிசைகள்.' இவற்றின்கண்ணே சுயம்பிரகாசமுனிவர் மிகவும் விநோதமாகவுஞ் சாதுரியமாகவுங் கூறுநர்போல நற்குணங்களைச் செவ்விதிற் செவியறிவுறுத்துமாறுணர்க. 'காரிகை' யும், 'ஒருயி'ருங் கலாவதியைக் குறிக்கின்றன. 'இறைவன்: எப்பொருளினுந் தங்குபவன்' என்றார் **அடியார்க்கு நல்லாரும்.** இனி, 'வீற்றினிதிருந்த மங்கலம்,' 'மல்வென்றி,' 'மணமங்கலம்': இவை புறப்பொருட்டுறைகளாம். இவையீற்றி னிலக்கணங்களைப் **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை**யிற் காண்க. 'விதுநிகர்.........சரசனே': இந்நான்கு வரிகளும் ஈரடியான்வந்த அராகங்கள்.

பக்கம். உகஅ:—பா-உசுரு. 'ஆருளும்?.......இறைவனிறு!': இவையனைத்தும் அம்போதரங்கம். இவற்றின்கண்ணே யுலகபாலருருக்கொடு நின்று உலகோம்புதலிற் சிதாநந்தனிடத்து இறைவன் குணங்க ளேற்றப்பட்டன. "திருவுடை மன்னரைக்காணிற் றிருமாலைக் கண்டேனேயென்னும்."—**திருவாய்மொழி.**

சிதாநந்தன்: திரோதாத்த நாயகன்.

கலாவதி: சுகுணை நாயகி.

வாழ்த்து.

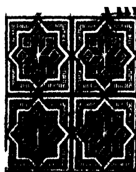
பக்கம். உகக:—பா-உசுச. தொகந்தப் பரிதிமால்: தொகந்தன் பரிதியையுந் திருமாலையும் முறையே யிருணீத்து உதவலினுந் துயர்நீத்துக்காத்தலினு மொத்தலி னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அன்றியும், 'பரிதிமால்' என்ற துணையானே யிந்நூலாசிரியர் பெயரும் உரிமையெனக் கொள்ளுநர் பெயருந் தொனிக்குமாறு காண்க.

" " பா-உசுரு. இதன்கண்ணே தமிழ் மொழியையொருநங்கையாகவும், இயலிசை நாடகமென்னும் அதன் முப்பகுதிகளையும் முறையே அந்நங்கையினது பருத்துப்பரந்து தோன்றும் மூன்றுறுப்புக்களாகவும் உருவகஞ் செய்திருத்தலை யுய்த்துணர்க.

" " பா-உசுசு. பொதுசந விசயை மண்டபம்: Victoria Public Hall. நம்மவை: வித்வந் மநோரஞ்சநீ சபை.

குறிப்புரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

[உடுக்குறியுற்றன மேற்கோட்பாக்களாம்.]

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிழை திருத்தம்.

உக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௬	௨	வீணணுக்கு	வீணனுக்கு
௩௮	௩0	யோர்கள் !	யோர்காள் !
௫௩	௨௭	அறுபல்லவி	அநுபல்லவி
௫௫	௨௩	றவளமூரற்	நளவமூரற்
௬௫	௧	களம் - 3]	களம் - 4]
௮௨	௪	—தாநந்தன்	சிதாநந்தன்
௮௨	௨௭	பற் - றியிற்	பெற்றியிற்
௮௭	௨௭	—அவ	அவத்
௧௧௨	௧௯	யேடா	யேனடா
௧௩௧	௨௭	யமது	யுழது
௧௩௩	௯	மேநகிநி	மோகிநி
௧௬௪	௧0	மோதா	மேதா
௧௬௫	௪௮	விவ்லை	வில்லை
௧௬௬	௩0	மை! யா—	மையா!—
௧௬௮	௩	இறந்து!	இன்றது!
௧௬௯	௧௧	வென்றுநினை	வென்றுநுமை
௧௮௯	௧௨	மருகனப்பட்	மருகனகப்பட்
௨0௪	௨௯	களின்றுந்	களினின்றுந்
௨௪௮	௧௯	பெண்டிதரும்	பெண்டிரும்

இந்நூலாசிரியர்

இயற்றிய நூல்கள்.

		ரூ.	அ	பை.
1. மணியசிவனார் கலிவெண்பா	... ...	0	0	6
2. தற்காப்புநியமம்	... ...	0	1	0
3. மணியசிவனார் சரித்திரம்	... ...	0	2	0
4. ரூபாவதி அல்லது காணமற்போனமகள்	...	1	0	0
5. கலாவதி	... ...	1	8	0
6. நாடகவியலுரை	(அச்சில்) ..	0	8	0
7. பொய்த்தோற்றங்கள்	,, ...	0	1	0

8. மதிவாணன்கதை
9. குணவதி
10. சித்ராபகரணம்
11. முத்திராராட்சசம்
12. பார்வதீபரிணயம்

} சீக்கிரம் வெளிவரும்.
